

भाववत्कान्कना

भाववत्कान्कना

มาบวิทย์แสงหา

พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษาภิกขิตติมศักดิ์ พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

พระภานาวาริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

ที่ปรึกษา

พระครูใบฎีกาอานวยศักดิ์ มุนิสกุโก

พระไชยยศ ยสวโส

พระสมศักดิ์ จันทสิโล Ph.D.

พระมหาเสถียร สวณฺณจิต ป.ธ. ๙

พระมหาประเสริฐกิจ สุขเมธ

พระมหาสุวิทย์ ธมฺมิกมุนี ป.ธ. ๙

พระมหาสมบัติ อินฺทปญฺโญ ป.ธ. ๙

พระมหาวิริยะ ธมฺมสารี ป.ธ. ๙

เมตตา สุขิตตวงศ์

รัตนารณ ชุณฺหรัศมิ์

บรรณาธิการบริหาร

ขวัญจิตต์ จิตสินธุ

เรียบเรียง

จารุวรรณ วณฺณสกุ

กองบรรณาธิการ

พระมหาพุทธศักดิ์ รตนชโย

พระจิรวาท จิรวชิโร

ธยานี สุภาวิมล

สุธิดา จินดาภิจนฺกุล

สุภาพร อนวัชชกุล

อรอนงค์ เกิดรักษ์

จินดา ช่วยเกิด

สุพิชญา ศรีสุกุล

ประสานงาน

วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล

สุตพรารณา จารุชาต

ภาพประกอบ

พระไชยยศ ยสวโส

ออกแบบปก

เมตตา สุขิตตวงศ์ และ DM&S Advertising Co.,Ltd

รูปเล่ม

พระบัณฑิต ทิตฺตปญฺโญ

นิธิพร เพ็ชรทองศรี

พิมพ์ครั้งที่ ๑

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

จำนวนพิมพ์

๑๑,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์

มูลนิธิธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

บางสิ่งที่แสงหา .-- ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, ๒๕๕๕.

๒๑๖ หน้า.

๑. ธรรมะกับชีวิตประจำวัน I. พระไชยยศ ยสวโส, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง

๒๙๔.๓๑๔๔

ISBN 978-616-7200-30-9

มาอี๊อี๊แล้ว

โดย พระเทพญาณมหามุนี
(ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

รวมบันทึกการเทศน์สอนธรรมะวันต่อวันของคุณครูไม่ใหญ่
ในโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
ตลอดช่วงเข้าพรรษา ปีพุทธศักราช ๒๕๕๖
พรรษาแรกที่ได้ชื่อว่า “พรรษาแห่งการบรรลุธรรม”
ที่นับกันไปวันต่อวัน...เพื่อกระตุ้นเตือนจิตสำนึกของทุกคน
ให้ไม่ประมาท และตื่นตัวในการ “แสวงหาสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิต”
ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ในแต่ละครั้ง...

สิ่งที่ต้องสั่งสม คือ บุญกุศล

สิ่งที่ต้องแสวงหา คือ พระรัตนตรัยภายใน

เป้าหมายชีวิต คือ ที่สุดแห่งธรรม

ที่พักระหว่างทาง คือ ดุสิตบุรี วังบุญพิเศษ เขตบรมโพธิสัตว์

คำปรารภ

เคยไหม...บางครั้งที่เราอยู่คนเดียวเงียบๆ แล้วเกิดคำถามขึ้นมาในใจว่า เรากำลังแสวงหาอะไรสักอย่างหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตสมบูรณ์ แต่เราก็ตอบไม่ได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร จะว่าเป็นคนหรือ ก็พยายามหาคนในอุดมคติแต่ก็ไม่ค่อยเจอ เจอแต่ในอะไรไม่รู้ ก็ไม่ใช่ก็เปลี่ยนกันไปเรื่อยๆ หาแมวบ้าง ม้าบ้าง ในอุดมคติ สัตว์ทั้งหลายก็ไม่ใช่ บางครั้งคิดว่า เจอแล้ว ใช่แล้ว แต่พักเดียวก็หายเห่อ อยากได้ใหม่อีกแล้ว อยากเปลี่ยนอีกแล้ว หรือจะเป็นสิ่งของ เพชรนิลจินดา ทรัพย์สินเงินทอง ลาภยศสรรเสริญต่างๆ เหล่านั้นก็ยังไม่ใช่ มันทำให้ใจไม่อิ่มเลย ไม่รู้สึกเพียงพอ รู้สึกว่าได้แล้วก็อยากเปลี่ยนหรืออยากได้อีกไปเรื่อยๆ บางช่วงของอารมณ์เราจะเป็นอย่างนี้นะ

จนกระทั่งเมื่อไรที่เราเข้าถึงพระธรรมกายในตัว พอถึงตรงนั้นแล้ว อ้อ! รู้แล้วว่า สิ่งที่เราต้องการแสวงหาอยู่ตรงนี้เอง อยู่ที่พระธรรมกายนี้แหละ ไม่ใช่ที่ไหนเลย เป็นที่ประชุมรวมความปรารถนาของเราอยู่ตรงนั้น ทำให้เรารู้สึกอิ่ม รู้สึกพอ

แล้วจะเชื่อได้อย่างไร ก็ต้องลองดู เอहिปัสสิโก มาลองดูนะ

มหาตมาคานธี

สารบัญ

๑ ปฐมเริ่มพรรษาแห่งการบรรลุธรรม	๖๑ ความลับจะถูกเปิดเผย
๖ ความมืดเป็นมิตร	๖๒ หยุดนิ่งเป็นบรมสุข
๙ มีด เมื่อย ฟุ้ง	๖๕ กำไรหรือขาดทุนชีวิต
๑๒ การบวชเป็นภูมิมั่นยิ่งใหญ๋	๖๘ มรรคผลนิพพานไม่จำกัดกาลเวลา
๒๑ เครื่องมือของพระกับมาร	๗๐ เอหิปัสสิโก
๒๙ ฉลาดคิด	๗๔ ยุคเสวยบุญ
๓๐ มีสิทธิ์เข้าถึงทุกครั้งที่นี่	๗๖ อยากหยุดต้องหยุดอยาก
๓๔ ต้องหนีกฎแห่งกรรมให้พ้น	๗๗ จัดสรรเวลาให้เป็น
๓๖ ระดับของการเห็นพระ	๗๙ ฟุ้งตัวเองได้ (๑)
๓๘ ธรรมชาติ	๘๒ ฟุ้งตัวเองได้ (๒)
๔๓ พระนิพพานต้องทำให้แจ้ง	๘๔ เงินซื้อไม่ได้...ต้องทำเอง
๔๙ ใจติดแล้วจะติดใจ	๘๕ ไม่แตกต่าง
๕๐ นิ่งน้อย ไม่ใช่บุญน้อย	๘๖ หหมดความแตกต่างเมื่อเข้าถึงธรรม
๕๑ ใจหยุด ใจใส ใจจะสูง	๙๑ ทุกชีวิตต้องปฏิบัติธรรม
๕๒ สร้างบารมีทุกอนุวินาทีทั้งชาติทุกชาติ	๙๔ อานุภาพพระธรรมกาย
๕๕ บังจิตตั้ง รู้ได้เฉพาะตน	๙๗ ในห้องมีพระ
๕๗ พิสูจน์กฎแห่งกรรมด้วยพระในตัว	๑๐๑ ใจอินโนเซนซ์
๕๙ นิ่งจนถึงที่สุดของภาพ	๑๐๕ บุญ ๒ ระดับ

๑๐๗ เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย
๑๐๘ วางความเชื่อดั้งเดิมไว้ชั่วคราว
๑๑๑ เรามีเวลาจำกัด
๑๑๓ บางสิ่งที่แสวงหา
๑๑๖ สนุกปากลำบากตัวเอง
๑๑๗ คนเราเกิดมาทำไม
๑๑๙ พระนิพพานอยู่ในตัว
๑๒๒ ตูละครภายในดีกว่า
๑๒๓ ถ้าปฏิบัติจริงต้องได้ผล
๑๒๔ ระบบการควบคุมชีวิต
๑๒๙ เวลาเท่ากัน ได้ไม่เท่ากัน
๑๓๑ นั่งหลับตาคืออาชีพระ
๑๓๓ ทำความดี ๒๔ น.
๑๓๗ จะซาบซึ่งต้องเข้าถึง
๑๔๑ ถ้าไม่มีหลวงปู่ คิดแล้วหนาว
๑๔๓ วิธีหาอริยทรัพย์ภายใน
๑๔๙ อิทธิบาท ๔ ธรรมแห่งความสำเร็จ
๑๕๐ ไม่ได้ตายเถอะ

๑๕๑ บวชแล้วได้อะไร
๑๕๕ ความเชื่อไว้บนหิ้ง ความจริงต้องพิสูจน์
๑๕๗ ๔ ส. ช่วยให้ง่าย
๑๖๓ บวชไปนิพพาน
๑๗๐ ง่ายกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว
๑๗๗ พอดีเมื่อพึงพอใจ
๑๘๒ ทำทุกอริยาบถ
๑๘๓ หยุดเป็นตัวอย่าง
๑๘๗ มหาปวารณา
๑๙๑ เมื่อเข้าถึงจึงรู้สึกพอ (๑)
๑๙๓ เมื่อเข้าถึงจึงรู้สึกพอ (๒)

๑๙๖ การบ้าน ๑๐ ข้อ
๑๙๙ วิธีการฝึกสมาธิเบื้องต้น

มาบอกเล่า

คุณคงคล้ายอีกหลาย ๆ คน
ที่กำลังแสวงหาบางสิ่ง
ที่จะเชื่อมต่อกับความสุขที่แท้จริง
แต่คุณก็ไม่ว่ามันคืออะไร

คุณผ่านวิธีการต่าง ๆ มากมาย
แล้วมันก็ไม่ใช้... ไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการ

คุณลองหลับตาเบา ๆ ...
นึกถึงดวงตะวันที่สวยงามอยู่กลางกาย
นึกอย่างสบาย ๆ ...
แล้วคุณจะพบว่า
บางสิ่งที่คุณแสวงหาอยู่ตรงนี้... ตรงนี้เอง

ตะวันธรรม

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๙

กราบแทบเท้าขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อ คุณครูไม่ใหญ่
ที่เมตตา แนะนำ-สั่ง-สอน-ฝึก-ฝน-อบรม พวกเรา
ทุกคำคืน โดยไม่รู้เหน็ดเหนื่อย

๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ปฐมเริ่มพรรษาแห่งการบรรลุธรรม

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษาวັນแรก เราตั้งใจว่า พรรษานี้จะให้ เป็น พรรษา แห่งการบรรลุธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ นี่คือสิ่งที่เรา ตั้งใจเอาไว้ เพราะฉะนั้นวันนี้เป็นวันแรก เราจะต้องเริ่มต้นกันให้ดีนะ

การจะเห็นพระภายในก็ไม่ยาก แต่ก็ไม่ง่าย กำลังพอดี ๆ พอสู้กัน ที่ว่า ไม่ง่ายก็เพราะเรามีพระธรรมกายอยู่แล้วในตัว อยู่กับเนื้อกับตัวของเรตาลอด เวลา ไม่ได้อยู่ในป่า ในเขา ในห้วย ในหนอง ในคลอง ในบึง หรือตามดวงดาว ต่าง ๆ ก็ไม่ใช่ แต่อยู่ในตัวของเรา ถ้าเราตั้งใจทำความเพียร และทำให้ถูกหลัก วิชา เราต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน นี่ไม่ง่ายตรงนี้

แต่ที่ไม่ง่ายก็คือ ไม่ง่ายสำหรับคนขี้เกียจ ถ้าขี้เกียจเสียแล้วอะไรก็ ไม่ง่ายทั้งนั้น ดังนั้นถ้าเราขยัน ทำให้ถูกหลักวิชา รับรองพรรษานี้เราต้อง สมปรารถนาอย่างแน่นอน

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ต้องถือว่าโชคดีมาก ๆ เพราะเป็นกายที่เหมาะสม ที่จะได้ศึกษาความรู้อันยิ่งใหญ่ของชีวิต และทำตัวของเราให้บรรลุเป้าหมาย อันสูงสุดได้

สำหรับผู้รู้เมื่อท่านบังเกิดขึ้นแล้ว ท่านเข้าใจแจ่มแจ้งในชีวิตของ สังสารวัฏเลยว่า ชีวิตในสังสารวัฏนี้เป็นชีวิตที่มีทุกข์มีภัยมาก เพราะท่าน เห็นตลอดหมดเลยใน ๓๑ ภูมิ เห็นด้วยธรรมจักขุและญาณทัสสะอันบริสุทธิ์ ของท่าน

๑ คำสัญญาที่ถูกลืม

ชีวิตในปรโลก มีคติ ๒ ทาง คือ สுகคติ (โลกสวรรค์) และทุกคติ (อบายภูมิ) ก่อนหน้าจะมาเป็นมนุษย์ก็มาจาก ๒ คติ คือ สุกคติกับทุกคติ

ที่มาจากทุกคติ ก่อนมาก็จะได้รับฟังโอวาทจากท่านพญามารว่า “เจ้าจะไปเกิดเป็นมนุษย์แล้วต่อไปจะต้องละชั่ว ทำความดี ทำใจให้ใส ถ้าทำตรงกันข้าม ละดี ทำชั่ว ทำใจให้หมอง เดี่ยวเจ้าก็จะกลับลงมาตรงนี้อีก ซึ่งเจ้าก็รู้แล้วว่ามันทุกข์ทรมานขนาดไหน ตอนนั้นต่างก็รับปากรับคำกัน เป็นอย่างดี “ครับผม” “เจ้าค่ะ” สารพัด แต่พอเข้าสู่กรรมมารดาเท่านั้น ลืมหมดเลย เพราะถูกเขาบังคับเอาไว้ เกิดมาใหม่ก็มาทำตาม ๆ กันอีก ก็กลับวนลงไปใหม่อีกแล้ว

หรือแม้แต่ผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ก็เช่นเดียวกัน ก็จะได้รับฟังโอวาทจากผู้ปกครองภพ ในทำนองว่า “ท่านเทพบุตร ท่านเทพธิดา ลงมาแล้วก็ให้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาทนะ เธอก็เห็นแล้วว่า ชีวิตในสุคติโลกสวรรค์ มีความสุข สนุกสนาน น่านั่งเที่ยงเรีงรมย์แค่ไหน มีทิพย์สมบัติ มีวิมานสวยสดงดงาม มีบริวารคอยบำรุงบำเรอ มีสุธาโภชน (อาหารทิพย์) มีการละเล่นให้ ความบันเทิงใจ จะไปไหนมาไหนก็มียวดยานอันเป็นทิพย์สะดวกสบาย ได้เห็นแต่สิ่งที่เจริญหู เจริญตา เจริญใจทั้งนั้น ไม่มีชากอสุภะเลย คนแก่ก็ไม่มีให้ดู มีแต่หนุ่ม ๆ สาว ๆ ดูแล้วบันเทิง ลงไปแล้วนี่ ให้ละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส จะได้กลับขึ้นมาอีก”

ซึ่งต่างก็รับปากรับคำกันอย่างดี แต่พอลงเข้ามาสู่กรรมมารดาเท่านั้น พอตกศูนย์รูปตรงฐานที่ ๗ ของมารดา ถูกธาตุหยาบของมารดาห่อหุ้ม พอคลอດออกมา ก็ลืมหมดเลย ยกเว้นแต่บรมโพธิสัตว์ที่ท่านสั่งสมบุญบารมีมา

เกิดมาระลึกชาติได้ คือ จำได้ไม่ลืม ก็จะมีสิ่งที่แตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป เพราะได้สั่งสมบุญมามาก เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า ชีวิตในสังสารวัฏมันอันตราย

๑ คนเราเกิดมาทำไม

เมื่อเข้าก็ได้ให้อิโวาทพระภิกษุสามเณรว่า เรามาบวชเป็นพระภิกษุสามเณร เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร ซึ่งน้อยคนในโลกที่จะเห็น แต่ผู้รู้ท่านเห็น เมื่อเห็นแล้วด้วยมหารุณาจึงได้นำมาสั่งสอนว่า มาเกิดเป็นมนุษย์แล้วต้องมาสร้างบารมีนะ โดยเฉพาะที่สำคัญที่สุดคือต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง ตรงนี้เป็นหลักสำคัญเลย

ในวัฏสงสารซึ่งมีภัยมากสารพัดภัยเลย ทั้งภัยพาล ภัยจากสัตว์ร้าย ของร้าย คนร้าย ภัยธรรมชาติ ภัยจากโรคภัยไข้เจ็บ ภัยจากกิเลสบังคับ และยังมีภัยในอบายอีกเยอะแยะไปหมดเลย มีทางเดียวที่จะรอดได้คือต้องขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น แล้วไปพระนิพพาน จึงจะหลุดพ้นจากที่เข้างับคับได้

เพราะฉะนั้น การทำพระนิพพานให้แจ้ง จึงเป็นวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ของทุก ๆ คน จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ว่ามนุษย์ทุกคนในโลกเกิดมาเพื่อการนี้ นอกนั้นเป็นวัตถุประสงค์รองลงมา คือการสร้างบารมี หรือคือการทำความดีนั่นเอง ต้องละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส นี่เป็นหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จับหลักตรงนี้ให้ได้

ดังนั้น เรามีทางเลือกทางเดียวที่จะเป็นทางรอด คือ ต้องฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้

พรรษานี้ จึงเป็นพรรษาที่ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องเห็นพระ เข้าถึงพระธรรมกายในตัว เราจะต้องชวนชวาย ทำให้เต็มที่เต็มกำลัง ไม่มีใครช่วยเราได้

นอกจากเราต้องช่วยตัวของเราเอง จะรักกันปานจะกลืนกินแค่ไหน ถึงเวลาต่างก็แยกย้ายกันไป ช่วยกันไม่ได้เลย ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก็ได้แค่เพียงแนะนำ ส่วนการกระทำ เราต้องทำเอง จึงจะหลุดพ้นได้ จะมาโทษบาปแทน ล้างบาปแทน หรือเอาบาปไปขว้างทิ้งน้ำไม่ได้ ต้องทำเอง ลุยเอง

อยากมีชีวิตอยู่ ต้องหายใจเอง

อยากจะได้เห็น ต้องดูเอง

อยากจะได้ยิน ต้องฟังเอง

อยากจะได้รู้อะไรร้อย หรือไม่รู้ร้อย ก็ต้องกินเอง

เพราะฉะนั้นไม่มีอะไรที่ไม่เองเลย มันต้องเองทั้งนั้น

เองก็คือ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ

ต้องช่วยตัวของเราเอง มันถึงจะพ้นได้

๑ เรามีสิทธิ์เข้าถึงธรรมได้ทุกวัน

เรามีชีวิตอยู่ไปวันต่อวัน เรามีสิทธิ์ตายได้ทุกวัน คือ ถ้าหายใจเข้าแล้วไม่ออกก็ตาย หายใจออกแล้วไม่เข้าก็ตาย หายใจแล้วไม่เข้าไม่ออกก็ตาย เราตายได้ตลอดเวลา นะ อย่าไปกลัว กลัวก็ตาย ไม่กลัวก็ตาย ฉะนั้นย่อมรับผิดชอบได้ว่า เรามีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ ฟังแล้วไม่ใช่ทำให้เฉาชีวิตนะ มันควรจะนำชีวิตด้วยซ้ำไป เพราะเราก็มีสิทธิ์เข้าถึงธรรมได้ทุกวันเช่นเดียวกัน

เรามีสิทธิ์เข้าถึงธรรมได้ทุกวัน ถ้าเราทำก็เข้าถึง ถ้าเราไม่ทำก็ไม่เข้าถึง ขึ้นอยู่กับ ทำ หรือ ไม่ทำ ขยันหรือขี้เกียจแค่นั้น

และเราไม่จำเป็นต้องไปเที่ยวขอกำลังใจจากใครเลย กำลังใจมากมาย
มหาศาลอยู่ในตัวเรา ไปเบิกกันมาใช้บ้าง ไม่ต้องเขียม ๆ ใช้ กำลังใจนี้แปลก
ยิ่งใช้ ยิ่งมี ยิ่งเยอะ

นอนอยู่เฉย ๆ จะให้มีเรี่ยวแรงกำลัง มันไม่มี อยากจะมีกำลังกายต้อง
ออกกำลังกายจึงจะได้กำลังกลับมา กำลังใจก็เช่นเดียวกัน ยิ่งใช้ ยิ่งมี ยิ่งเยอะ
ใช้มันเข้าไป ฟรีด้วย ไม่ต้องเสียเงิน ขึ้นอยู่กับเราจะใช้ไหม ใช้แค่ไหน เราก็ได้
แค่นั้น เยอะหรือน้อยมันขึ้นอยู่กับเราเอง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับใคร เวลาซื้อก็จ่ายก็
ซื้อเอง ไม่มีใครซื้อให้แทน เวลาขยันก็ขยันเอง

ต้องขยันนั่งทำความเพียร ให้แต่ละวันผ่านไปด้วยความปลื้มปิติใจ
ก่อนนอนก็ต้องให้ปลื้มว่า วันนี้ตั้งแต่ตื่นนอนเราทำความดีอะไรบ้าง ทำการ
บ้าน* ครบไหม เรานั่งธรรมะเป็นอย่างไร นั่งให้กายเบาใจเบา แม้ไม่เห็นอะไร
ก็ให้มันเบา ๆ ไว้ก่อน จนกระทั่งใจปลื้มปิติจึงค่อยนอน อย่างนี้เรียกว่า นอน
อย่างอริยะ แบบบัณฑิตนักปราชญ์ นอนแบบผู้รู้ นอนแบบผู้ไม่รู้ จัวเจียดก็มุด
เข่ามุงคลุมโปง อย่างนี้ไม่เอานะ

เพราะฉะนั้น พรชานี้เริ่มต้นชีวิตใหม่แบบวันต่อวัน ให้เป็นวันแห่งการ
แสวงหาพระในตัว ซึ่งองค์พระธรรมกายภายในเป็นที่รวมประชุมแห่งบุญทั้ง
หลายทั้งปวง เป็นเสมือนท้องทะเลแห่งบุญ เหมือนท้องฟ้าเป็นที่รวมของ
ดวงดาว ท้องทะเลเป็นที่รวมของแหล่งน้ำจากห้วยหนองคลองบึง องค์พระ

* การบ้าน ๑๐ ข้อ ดูคำอธิบายหน้า ๑๙๖

ภายในก็เป็นที่รวมแห่งบุญ แห่งสิ่งที่ดีงาม และสิ่งที่เราปรารถนาทั้งหมดไป
รวมประชุมกันอยู่ตรงนั้น ไม่ต้องไปแสวงหาที่ไหน ท่านอยู่ในตัวของเรา

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ความมีดีเป็นมิตร

วันนี้วันที่ ๒ ของการเข้าพรรษา ต้องนับกันไปเป็นวัน ๆ เลย เพราะมี
เวลาจำกัดแค่ ๙๐ วันเท่านั้น เพื่อเตือนว่าชีวิตเราผ่านไปแต่ละวันนั้นได้สร้าง
สิ่งที่ดีได้แค่ไหน ทำให้เราปลื้มปีติภาคภูมิใจไหม ถ้ารู้สึกปลื้มปีติภาคภูมิใจก็
ใช้ได้ และเราก็จะได้ไปสรุปกันตอนก่อนจะออกพรรษา ซึ่งเราจะรู้ได้ด้วยตัว
เราเองว่า ๑ พรรษา ที่ผ่านมานั้นเรามีอะไรดีขึ้น

การแก้ไขข้อบกพร่องในแต่ละวัน จะมีผลต่อไปในอนาคตไกล ๆ โน้น
ถ้าเราแก้ไขให้ดีขึ้นทุกวัน ก็会上ไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าหากไม่แก้ไข มันก็จะ
ค่อย ๆ ตกต่ำกันลงมา

พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ
โยมเห็นพระ นี่คือความตั้งใจของเรา ฝึกหยุดฝึกนิ่งกันไปเรื่อย ๆ อย่าไปทำ
กันเสียก่อน

ความมีดีภายใน ภายหลังจากที่เราหลับตา นั้นเป็นเรื่องปกติของผู้ที่
ใจยังไม่หยุดนิ่ง อย่าไปคิดว่าเป็นอุปสรรค ต้องคิดว่าความมีดีเป็นเรื่องธรรมดา
เวลาเราหลับตาแล้วพบความมีดีก็ต้องทำใจให้เป็นมิตรกับความมีดี ให้คิดว่า

ความมืดเป็นเกลอเป็นสหายของเรา แล้วเราจะอยู่กับความมืดได้อย่างสบายใจ โดยไม่หงุดหงิดฮึดฮัดว่า เรานิ่งมาตั้งนานแล้วทำไมไม่สว่างสักที

เมื่อเราเป็นมิตรกับความมืด ความมืดก็จะเป็นมิตรกับเรา นี่ก็เป็นเรื่องแปลกนะ แต่ถ้าเราฮึดฮัด หงุดหงิด พยายามจะเพ่งขับไล่ความมืดให้ออกไป หรือพยายามจะนึกถึงความสว่าง ทำให้ยิ่งตึงเครียด เพราะทำไมถูกหลักวิชา วิธีที่ถูกต้องคือให้ทำเฉย ๆ นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ ละมุนละไม ทำใจสบาย ๆ อยู่กับความมืดสักพักหนึ่ง เดี่ยวตัวเราก็ค่อย ๆ โลง โปร่ง เบา สบาย ขยาย แสงสว่างก็จะเกิดขึ้น มันก็เป็นขั้นเป็นตอนไป

ให้เริ่มต้นทำให้ถูกหลักวิชา เดี่ยวเราก็คือจะทำความสำเร็จล้านเปอร์เซ็นต์ เพราะยังไม่ว่าเราก็คงต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน ที่เข้าไม่ถึงเป็นไปไม่ได้ ถ้าเราขยัน และทำถูกหลักวิชา หมั่นตรึก หมั่นนึก หมั่นคิด หมั่นฝึกฝน หมั่นสังเกตไปเรื่อย ๆ มันจะไปสู่เราได้อย่างไร เดี่ยวก็แพ้เรา ฝึกไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ

แล้วก็ไม่ต้องไปควานหาอะไรในที่มืดเผื่อว่าจะเจอดวงหรือองค์พระ ก็ไม่ต้องถึงขนาดนั้นนะ ให้ดูเฉย ๆ เพราะดวงกับองค์พระมีอยู่แล้วในตัว เหมือนเราอยู่ห้องมืด ๆ ในห้องเต็มไปด้วยโต๊ะ เตี้ยๆ ตั้ง ตู้ เก้าอี้ ข้าวของบนโต๊ะมากมาย เราเข้าไปในห้องมืด ใหม่ ๆ ยังไม่คุ้น มองอะไรไม่เห็น ทั้ง ๆ ที่โต๊ะ เตี้ยๆ ตั้ง ตู้ ก็มีอยู่ แต่พอเราชินนิ่ง ๆ ทำเฉย ๆ สักพัก สายตาเราก็ค่อย ๆ คุ้นกับความมืด จากมืดมืดก็มามีตมามาก จากมืดมามากมามีตมัว มาสลัวสว่าง ๆ พอที่เราจะเห็น ตู้ โต๊ะ เตี้ยๆ ตั้งได้ พอที่จะค่อย ๆ เดินไปข้างฝาค้นหาสวิตช์ไฟได้

ความมืดภายในตัวก็คล้าย ๆ อย่างนั้น ทำใจเราให้คุ้นกับความมืดภายใน ด้วยใจที่สบาย ความสบายเท่านั้นจึงจะทำให้เข้าถึงธรรมได้ ความลำบากไม่เคยทำให้ใครเข้าถึงธรรมเลย ต้องอารมณ์สบายอย่างเดียว แม้พระอรหันต์ท่าน

เข้าป่า เข้าเขา ห้วย หนอง คลอง บึง ต้องเจอกับความทุรกันดารในทุก ๆ ด้าน แต่เวลาจะเข้าถึงธรรม เวลาใจจะหยุดนิ่งก็ต้องอารมณ์สบาย ต้องอารมณ์สบาย อย่างเดียว ไม่สบายเป็นไม่เห็น

แม้เราจะรู้ว่าอารมณ์สบายจะทำให้ใจหยุดนิ่งเข้าถึงธรรมได้ แต่บางคนไม่รู้วิธีการ พยายามไปควานหาอารมณ์สบาย เลยไม่สบาย เพราะมัวไปหาว่าทำอะไรถึงจะสบาย มัวแต่ตั้งทำอยู่ บางที่ตั้งเป็นชั่วโมงเลย นั่งทำนั้น ทำนี้นึกอย่างนั้น อย่างนี้ ที่จริงอารมณ์สบายมีอยู่แล้วนะ แค่เราทำใจนิ่ง ๆ เงย ๆ เดียวอารมณ์สบายมาเอง ที่ซุกกันอยู่เพราะมัวไปหาอารมณ์สบาย แล้วมันไม่สบาย อย่าไปควานหาอารมณ์สบาย ให้ทำนิ่ง ๆ เงย ๆ เดียวก็มีมาเอง ทั้งอารมณ์สบาย ทั้งแสงสว่าง ทั้งดวงใส ๆ องค์พระใส ๆ ต้องจับหลักตรงนี้ให้ดี

๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

มืด เมื่อย ฟุ้ง

วันนี้เป็นวันที่ ๓ ของการเข้าพรรษา พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ

เวลาเรานั่งหลับตาแล้วมืด เหมือนมองไม่เห็นอะไรเลย เราก็จะมีความรู้สึก ว่า ความมืดเป็นอุปสรรคและเป็นปฏิกิริยากับใจของเรา แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่ เพราะความมืดก็เป็นเพียงปรากฏการณ์ธรรมดาของโลก เหมือนโลกภายนอกก็ต้องมีความมืด มีห้องมืด

ความมืด คือ สหายของเรา เป็นเกลอของเรา เป็นความมืดที่น่ารัก คิดอย่างนี้แล้วใจเราจะสบาย ไม่ต้องไปนั่งฮึดฮัด เพ่งขับไล่ความมืด เหมือนเราอยู่ห้องมืด ๆ พอเรายืนเฉย ๆ ไม่ซ้าสายตาก็จะคุ้นกับความมืด จากมืดมาก มามืดมืด มืดมัว มืดสลัว ๆ กระทั่งพอจะมองเห็นวัตถุสิ่งของ โต๊ะ ตู้ เตียง ตั้ง ที่อยู่ในห้องมืด ๆ นั้นได้ แล้วก็มองเห็นว่าสวิตช์อยู่ตรงไหน ไปกดสวิตช์ ขับไล่ความมืดไปได้

ความมืดภายในก็เช่นเดียวกัน แค่เราทำนิ่ง ๆ เฉย ๆ สบาย ๆ แล้วเราก็จะค้นพบว่า ความมืดจริง ๆ แล้วไม่มีเลย จากมืดมาก มามืดมัว แล้วก็ไม่ค่อยจะมืด แล้วก็ฟ้าสว่าง ๆ เดียวก็แจ่มจางปางกันไปเลย

ที่นี้อีกข้อที่เป็นอุปสรรค คือ **ความเมื่อย** บางคนเมื่อยนิดเดียวก็เลิกนั่งแล้ว อย่าลืมนะเราเป็นมนุษย์ธรรมดาไม่ใช่เทวดา ก็มีเมื่อยเป็นธรรมดา ความเมื่อยนี้แก้ไม่ยาก ไม่เป็นอุปสรรค เมื่อยก็ขยับก็แค่นั้นเอง

ความฟุ้ง คือ ขบวนการของความคิดที่ถูกเก็บสะสมเอาไว้ในดวงใจของเรา จากประสบการณ์ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ไม่ว่าเราจะทำการกิจการงานอะไรก็ตาม รวมทั้งเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาแล้ว สิ่งเหล่านี้ถูกเก็บสะสมเอาไว้ในใจ พอถึงเวลาที่เรามา นั่งสมาธิ มันจะค่อย ๆ คลี่คลายออกมา เป็นภาพบ้าง เป็นเสียงบ้าง เป็นทั้งภาพทั้งเสียงบ้าง จนกระทั่งเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย คิดว่ามันเป็นอุปสรรค

ความจริงแล้ว ความคิดกับดวงจิตเป็นของคู่กันตลอดนะ อยู่ในน้ำก็คิดได้ ฟุ้งได้ ไปอยู่ในอวกาศโล่ง ๆ ก็คิดได้ อยู่ตรงไหนก็คิดได้ทั้งนั้น **ที่ใดมีความคิด ที่นั่นก็ฝึกจิตได้** ไม่ได้เป็นอุปสรรคอะไรเลย

เราต้องเข้าใจว่าเราหนี ๓ อย่างนี้ไม่พ้น แต่เราก็มีวิธีแก้ คือ ง่วงก็ปล่อยให้หลับ เมื่อยก็ขยับ ฟุ้งก็ให้ลืมตาแล้วก็ว่ากันใหม่ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงยุทธวิธี ไม่ช้าเดี๋ยวมันก็หมดไปเอง ใจก็จะค่อย ๆ ใส ค่อย ๆ ละเอียด เต็มด้วยเหตุหนึ่งดังเข้าไปสู่ภายในได้ ความสว่างก็แจ่มขึ้นมา ในกลางความสว่างเราก็เห็นที่มาของแสงสว่างภายใน แล้วก็จะเห็นไปตามลำดับในสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา ซึ่งเป็นแผนผังของชีวิต

เพราะฉะนั้น ไม่ได้ยากอะไรเลย ความยากอยู่ที่ชี้แจงตัวเดียวเท่านั้น ต้องขยันและทำให้ถูกต้อง ถ้าทำอย่างนี้ได้เดี๋ยวเราจะสมความปรารถนา พรพรรษานี้จะเป็นพรรษาแห่งความสมหวัง

คนที่เขาทำได้ เขาก็มีมือ ๒ มือ เราก็มีย ๒ มือ เมื่อเขาทำได้ เราก็ต้องทำได้

๑๑ อย่าขังความโกรธ

บางคนตอนออกจากบ้านไปก็อารมณ์ดี แต่ในระหว่างทางเกิดความขุ่นมัว เพราะไปเจอข้อผิดพลาดของเพื่อนมนุษย์ในระหว่างทางบ้าง ในที่ทำงานบ้าง การทำงานทุกอย่างก็ต้องมีทั้งปัญหา มีแรงกดดัน บวกกับความไม่สมบูรณ์ของเพื่อนมนุษย์ เพื่อนร่วมงาน บางครั้งก็ทำให้เราหงุดหงิดโมโห แล้วเราก็ขังอารมณ์โกรธเอาไว้ทำให้เกิดผลเสียตอนที่มาปฏิบัติธรรม ต้องเสียเวลากว่าที่จะคลี่คลายความขุ่นมัวความโกรธออกไปได้ก็เกือบหมดไปแล้ว พอถึงกำลังจะดี พระอาจารย์ก็สัพเพ พุทฺธาย แล้วก็มาโทษพระอาจารย์ อย่างนี้หาควรไม่ เพราะเราไปขังความขุ่นมัวเอาไว้

ทางที่ดีเราอย่าไปเก็บความโกรธเอาไว้ สัมมันไปเสียเถิด ไม่มีอะไรผิด นอกจากความเข้าใจเท่านั้น สิ่งที่เราเห็นกับสิ่งที่เขาเป็นมันอาจไม่ตรงกัน เราเห็นอย่าง แต่สิ่งที่เขาเป็นอีกอย่าง ชีวิตมันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นปล่อย ๆ ไป ใจจะได้สบาย เวลามานั่งธรรมะใจจะได้ใสแจ้ว เห็นองค์พระผู้ตื้นขึ้นมาทีละ องค์ ๆ อย่างง่าย ๆ

๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

การบวชเป็นภุมิอันยิ่งใหญ่

วันนี้วันที่ ๔ ของการเข้าพรรษา พรรษานี้ชื่อ พรรษาแห่งการบรรลु ธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เราจะนับกันไปเป็นวัน ๆ ไป เลย เพราะเรามีเวลาจำกัดแค่ ๙๐ วัน

พระบวชใหม่ที่ยังไม่ค่อยเข้าใจเป้าหมายของการบวช มักจะชอบดู ปฏิทินว่า เหลืออีกกี่วันจะออกพรรษา แสดงว่าท่านยังไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับ เรื่องของการบวชเท่าไรนัก

การบวชเป็นภุมิอันยิ่งใหญ่ เฉพาะสำหรับผู้มีบุญเท่านั้น เพราะการเกิด มาเป็นมนุษย์มีวัตถุประสงค์เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็น สำหรับทุกคนในโลกไม่ว่าเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม

ถ้ายังทำพระนิพพานให้แจ้งไม่ได้ ชีวิตของเราก็จะต้องตกอยู่ภายใต้กฎ แห่งกรรมเรื่อยไป ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้จักก็ตาม ผู้รู้ท่านไปรู้ไปเห็นมาด้วยธรรมจักขุ และญาณทัสนะ เห็นว่าในวิภวสงสารมีภัยมาก มีอันตรายมาก แต่ผู้ไม่รู้นี้ ไม่

ค่อยจะกลัวกัน หรือผู้ที่สั่งสมอกุศลธรรมล้วน ๆ ก็ไม่ค่อยกลัว ที่ไม่กลัวเพราะไม่รู้ อย่างนี้อันตราย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าไม่ทำพระนิพพานให้แจ้ง ชีวิตก็ยังตกอยู่ในอันตรายมาก ทั้งในปัจจุบันและในอบาย

ภัยในอบาย เรามองไม่เห็น เพราะอวิชชาเข้ามาบังคับครอบงำ แล้วตรึงให้ไปติดกับกะโหลกกะลาสารพัด ทั้งรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ใจก็ยิ่งหมกมุ่นอยู่กับสิ่งเหล่านั้น จึงไม่มีเวลาและอารมณ์ที่จะมาศึกษาความรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ตรงนี้อันตราย การทำพระนิพพานให้แจ้งจึงมีความสำคัญมาก ๆ

ครูไม่ใหญ่ต้องตอกย้ำบ่อย ๆ อย่าเบื่อกันนะในคำซ้ำ ๆ ซาก ๆ เหล่านี้ เพราะเรามักจะลืมนั่นอยู่เรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง แต่โอกาสที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งในเพศฆราวาสนั้นยาก ถ้าจะแจ้งได้ต้องอดมไปด้วยศีล สมาธิ ปัญญา สามอย่างนี้ทำได้ยากในเพศฆราวาส แต่ไม่ได้แปลว่าทำไม่ได้นะ แต่ทำได้ยากกว่า เพราะฆราวาสต้องทำมาหากิน และมีเครื่องกังวลสารพัดไปหมด เพศนักบวชเป็นเพศที่ปลอดกังวล เพราะไม่ต้องทำมาหากิน ทำแต่ศีล สมาธิ ปัญญาให้เกิดขึ้น มีโอกาสทำหยุดทำนิ่งให้ใจใส ๆ จะได้ไปพระนิพพานได้เร็วเข้า วัตถุประสงค์ของการบวชก็เพื่อการนี้

๑ บวชแล้วต้องปฏิบัติธรรม

ถ้าบวชแล้วไม่ได้ทำสมาธิ ไม่ได้ฝึกใจให้หยุดนิ่ง การบวชนั้นก็ลำเค็ญทุกข์ทรมาน กว่าที่จะผ่านแต่ละวันแต่ละคืนต้องดูปฏิบัติกันแล้วดูอีก เพราะบวชอย่างไม่มีเป้าหมาย แต่ถ้าบวชอย่างมีเป้าหมายก็ดูปฏิบัติเหมือนกัน แต่คิดกัน

คนละอย่าง จะรู้สึกเสียตายวันเวลาว่า เหลืออีกไม่กี่วันก็จะออกพรรษาแล้ว ทำอย่างไรเราถึงจะหยุดหนึ่งได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ทำอย่างไรถึงจะทำพระนิพพานให้แจ้งได้

ถ้าบวชแล้วไม่ปฏิบัติธรรม ไม่ทำสมาธิ มัวใช้เวลาไปคุยกัน เรื่องทางโลก หรือทำกิจคล้าย ๆ กับชาวโลกที่เขาทำกันอยู่ อย่างนี้เสียเวลาบวช บวชก็ไม่เกิดประโยชน์ บวชแล้วต้องปฏิบัติธรรม ฝึกใจให้หยุดหนึ่ง ให้ถูกหลักวิชา

เราต้องปฏิบัติธรรมทุกวัน ให้ได้สุขจากสมาธิ ซึ่งเป็นสุขที่แตกต่างจากความสุขทางโลกที่เราเคยเจอ ต้องนั่งแล้วมีความสุข แม้เพียงเล็กน้อยก็จะทำให้เรามีกำลังใจอยากจะทำต่อไป และจะเริ่มเห็นคุณค่าของการเป็นนักบวชจากการที่ได้สุขจากสมาธิ

สุขที่เกิดจากสมาธิ เป็นสุขที่ไม่ซ้ำกันเลย เป็นสุขที่ยิ่งใหญ่ เป็นอิสระกว้างขวางใหญ่โตขึ้นไปเรื่อย ๆ ที่ชาวโลกยากจะเข้าใจ แต่ถ้าหากใครยังเข้าไม่ถึงตรงนี้ก็ยากที่จะเข้าใจ สุขเหล่านี้มีอยู่แล้วในตัวของเราทุกระดับทั้งปริมาณและคุณภาพของความสุข มีอยู่ในตัวเราแต่ละ ไม่ได้อยู่นอกตัว ขึ้นอยู่กับว่าเราจะไปถึงตรงไหน ระดับไหน

สุขที่เกิดจากใจหยุดหนึ่งในระดับหนึ่ง ก็ลึ้มรสความสุขความเอร็ดอร่อยระดับนั้น ยิ่งหยุดในหยุดหนักเข้าไปอีก สุขในระดับที่ลึกละเอียดและกว้างขวางกว่าที่ไม่ซ้ำกัน รสชาติก็เอร็ดอร่อยเพิ่มขึ้น มันมีวิตามินเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ มีโอซารสในการนั่ง อร่อยจริง ๆ ยิ่งนั่งแล้วมันสว่างไสว หลับตาแล้วไม่มีดี เราจะเห็นคุณค่าของการบวช เราจะหวงแหนวันเวลาที่ผ่านไปในเพศนักบวชมากเลย ถ้าได้สุขที่เกิดจากสมาธิ ยิ่งเห็นพระในตัว พระเห็นพระ อยากให้

เวลาในพรรษายึดไปอีกสักล้านปี ความรู้สึกเราจะเป็นอย่างนั้นเลย เมื่อเราเข้าถึงจุดตรงนั้น

เพราะฉะนั้น ใครได้มาบวช ควรจะปิติและภาคภูมิใจว่าเรามีบุญมาก ได้อยู่ในเพศเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นเพศอันบริสุทธิ์ พระองค์ผ่านชีวิตมาทุกระดับแล้วในสังสารวัฏ แล้วก็สรุปบทเรียนของชีวิตว่า ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ดีที่สุด ถูกต้องที่สุด ชีวิตที่ไม่ใช่ นักบวชยังไม่ถูกต้อง ยังไปติดกะโหลกกะลา จะรู้ว่าถูกต้องต่อเมื่อเราได้เข้าถึงองค์พระภายในนั้นแหละ จะเข้าใจตรงนี้ได้อย่างดี แล้วจะปลื้ม บุญนี้ก็จะเกิดขึ้นกับเรา กับโยมพ่อโยมแม่ เท่ากับบุญโยมพ่อโยมแม่เข้ามาเป็นญาติของพระพุทธศาสนา

๑ บุญบวชช่วยพองโยมพ่อโยมแม่

เมื่อเรามาบวช โยมพ่อโยมแม่ก็จะได้ชื่อว่า เป็นญาติของพระศาสนา คำว่าเป็นญาติของพระพุทธศาสนา นี่สำคัญนะ แม้อดีตยักษ์ฉัตถีที่เคยเป็นมารดาของสามเณรสาธุ*ในชาติก่อน ๆ โน้น ยังได้รับการยกย่องจากเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ที่มีบุญมาก รัศมีมาก ทั้ง ๆ ที่ตัวเป็นยักษ์ฉัตถี และเป็นยักษ์ชั้นล่างด้วย ยังได้รับเกียรติยกย่องหลักทางให้ เวลาจะมาฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งปกติจะต้องเรียงกันตามลำดับรัศมี ตามกำลังบุญ มีรัศมีมากก็จะอยู่ใกล้ ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า รัศมีลดน้อยถอยลงก็อยู่ถัด ๆ ไป

*มหามกุฏราชวิทยาลัย, “เรื่องสาธุสามเณร” พระสูตร และอรรถกถาแปล ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม ๔๓, พิมพ์ครั้งที่ ๔ (กรุงเทพฯ: มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๔๓) ข้อ ๒๓๖, หน้า ๒๔๕-๒๕๑.

เพราะฉะนั้น ถ้าหากบวชเป็นพระเป็นเณรแล้วตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบ โยมพ่อโยมแม่ก็จะได้ชื่อว่าเป็นญาติพระศาสนา และจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ในการฟังธรรม หรือจะไปไหนมาไหนเขาก็จะเปิดทางให้ จะมีการพูดคุยยกย่องว่า นี่เป็นโยมพ่อโยมแม่ของพระรูปนั้น สามเณรรูปนั้น เพราะฉะนั้น บวชเป็นพระเป็นเณรแล้วอันสงฆ์ยังไปถึงท่านเหล่านั้น

แล้วบุญที่บวชพระลูกชาย สามเณรลูกชาย ยังช่วยพยุงชีวิตของโยมพ่อโยมแม่ไม่ให้ตกต่ำไปมาก หากท่านพลาดพลั้งไปทำบาปอกุศลโดยที่จรรู้หรือไม่รู้จักตาม บุญนี้ก็จะช่วยพยุงท่านทั้งสองเอาไว้ ไม่ให้ไปอบายที่ลึก คือ ยกให้สูงขึ้น

เพราะฉะนั้น ชีวิตนักบวชจึงเป็นชีวิตที่สูงส่ง เราควรปิติภาคภูมิใจมาบวชแล้วต้องตั้งใจเป็นพระแท้ สามเณรแท้ และตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่เลย

๑๑. ดุเฉย ๆ

เมื่อบวชแล้วควรทำอะไร ปฏิบัติให้ได้เข้าถึงพระ ง่วงก็ปล่อยให้หลับ เมื่อยก็ขยับ ฟุ้งก็ลืมตา แล้วก็ว่ากันใหม่ ทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ไม่เข้าใจก็จะค่อย ๆ ถูกปรับให้เข้าไปอยู่ภายใน จะค่อย ๆ คั่นกับศูนย์กลางกายไปเรื่อย ๆ

บางช่วงอาจจะมีแสงสว่างหรือนิมิตเกิดขึ้น คือมีภาพเกิดขึ้นมา ทางซ้าย บ้าง ทางหน้า ทางหลัง ทางล่าง ทางบน จะมาทางไหนก็แล้วแต่ ให้เล่นตัวเอาไว้ ถ้าไม่มาที่ศูนย์กลางกาย ไม่สน เรารักษาใจตรงกลาง พอนิ่งมาใหม่ อีกแล้ว ซ้าย ขวา หน้า หลัง ล่าง บน เป็นดวงดาวเล็ก ๆ บ้าง เป็นภาพโน่น

ภาพนี้ ภาพอะไรก็แล้วแต่ อย่าไปชำเลื่องดู แม้อยากจะดูใจแทบขาด ให้เฉย ๆ
หนึ่ง ๆ ไว้

ถ้าเราเหล่ตาเหลือบไปดู พอไปดูบ๊ีบ อ้าว หายอีกแล้ว เพราะฉะนั้นให้
เล่นตัว ทำเฉย ๆ หนึ่ง ๆ ตรงกลาง แม้ตรงกลางมืด ไม่มีอะไรให้ดูก็ตาม เราก็ค
ดูความมืดเอาไว้ ดูเฉย ๆ

ที่นี้บางทีภาพมันมากลางห้อง แต่ไม่ใช่ภาพที่เราต้องการ เพราะเรา
ต้องการดวงใส ๆ องค์พระใส ๆ แต่ภาพที่เกิดขึ้นสมมติเป็นภาพต้นไม้
ภูเขาเลากา เป็นมด เป็นแมว หรือภาพอะไรเกิดขึ้นก็แล้วแต่ ให้ดูเฉย ๆ หนึ่ง ๆ
ดูไปงั้น ๆ สักแต่ว่าดู ไม่ต้องไปเพ่ง ไปไล่

เดี๋ยวภาพนั้นก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ แม้เปลี่ยนไปเป็นองค์พระ จะทำด้วย
อิฐ ด้วยหิน ด้วยปูน ด้วยทราย ด้วยโลหะอย่างนั้นอย่างนี้ เดี่ยวเล็ก เดี่ยวใหญ่
เดี่ยวหันหน้ามาทางเราบ้าง เอียงข้างบ้าง บางทีหกคะเมนตีลังกาบ้าง ก็ให้
ดูเฉย ๆ ดูไปงั้น ๆ ไม่ต้องไปคิดอะไร เหมือนนกบินมาในอากาศ เมฆลอย
บนท้องฟ้า เราก็ดูไปเรื่อย ๆ

ให้ตั้งใจไว้เถิดว่า การที่ภาพเกิดแสดงว่าสมาธิเราดีขึ้นไปในระดับ
หนึ่งแล้ว ใจเราจะเอียดขึ้นแล้ว แต่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้นจึงยังไม่ได้
ภาพที่ต้องการ สิ่งที่จะต้องทำต่อไปคือ ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ โดยไม่
ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น

เดี๋ยวภาพนั้นก็จะเปลี่ยนไป จนกระทั่งใจเราหยุดนิ่งได้สมบูรณ์ เห็นดวง
เห็นกาย เห็นองค์พระผุดขึ้นมาที่ละองค์ ตอนนี้จะมีความสุขมากเลย แล้วความ
รู้สึกที่อยากจะแบ่งปันความสุขจะเกิดขึ้นเองเลย

๑ ความทุกข์ของผู้ชะล่าใจ

ใครที่มาถึง ณ จุดตรงนี้ ที่องค์พระผุดขึ้นมาที่ละองค์ หรือยังไม่ผุดขึ้นมาก็แล้วแต่ จงวางแผนสิ่งที่มีคุณค่านี้ให้ยิ่งกว่าชีวิตของเรา เพราะสิ่งนี้จะเป็นที่พึ่งของเรา จะปิดประตูอบาย เปิดประตูสวรรค์ อบายไม่ต้องไปเลย มีแต่สุคติเป็นที่ไป และก็จะมีความสุขในปัจจุบันที่ได้เข้าถึง

ที่ต้องเตือนอย่างนี้ เพราะว่ามีหลาย ๆ ท่าน บุญเก่านำมาให้ถึงจุดที่หยุดนิ่งในระดับที่ผุดขึ้นมาที่ละองค์ ก็เลยนึกว่ามันง่าย เกิดความชะล่าใจว่าจะทำเมื่อไรก็ได้ ส่วนมากมักจะเกิดขึ้นกับผู้มาใหม่ ที่ยังไม่เคยปฏิบัติธรรมเลย ใจยังอินโนเซนซ์อยู่ เรื่องไม่มากเหมือนผู้มาก่อนที่รู้มากก็เลยยากนาน

แต่ที่นี้ผู้มาใหม่พอได้ถึงตอนนี้ มักจะชะล่าใจว่าจะทำเมื่อไรก็ได้ แล้วก็ทอดธุระไม่ฝึกต่อ ไม่รักษา ไม่วางแผนเอาไว้ ในที่สุดองค์พระที่เห็นก็เลือนหายไปจากใจ แต่จริง ๆ ท่านไม่ได้หายไปไหน ยังอยู่ในกลางกายเหมือนเดิม เป็นแต่เพียงใจของบุคคลนั้นถอยหายบอออกมา เพราะในชีวิตประจำวันมีเรื่องที่ทำให้ใจหายบออยู่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ทั้งตื่น ทั้งหลับ ทั้งฝัน มันก็พร้อมที่จะดึงใจเราออกมาตลอดเวลา

พอดึงใจออกมาก็หลุดเลย เพราะมันแต่ไปเพลินทำอย่างอื่น ซึ่งก็ไม่ได้มีความสุขหรอก แต่พอบุญเก่าสะกิดเตือนใจหรือเมื่อเจอกัลยาณมิตรพูดถึงเรื่องที่ตัวเคยได้ หรือไปสะกิดใจ เออ นี่เรายังเห็นองค์พระอยู่ไหม ให้รักษาไว้นะ เอาละสิ ตอนนี้อยากจะมองให้เห็น มันก็ไม่เห็นแล้ว เพราะว่าใจไม่ละเอียดเหมือนเดิม มันปนความหายบอความตั้งใจไปโดยไม่รู้ตัว

นี่คือความทุกข์สำหรับผู้ที่ชะล่าใจ แล้วก็จะพรั่นเพื่อรำพึงรำพันว่า ตอนโน้นเคยได้อย่างนั้นอย่างนี้ เวลานี้ทุกทีก็อยากได้ถึงตรงนั้น อายากมาก ๆ เข้าก็เลยไม่สมอยาก ก็เข้าไม่ถึง

ดังนั้น ใครได้ถึง ณ จุดตรงนี้ เห็นองค์พระใส ๆ ขึ้นมาแล้ว จงรู้ไว้เถิดว่า เราเป็นผู้มีบุญ ได้เห็นสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดในชีวิต ให้รักษาและห่วงแหนเอาไว้ยิ่งกว่าชีวิต สิ่งนี้จะเป็นที่พึงที่ระลึกของเราอย่างแท้จริง นอกจากให้ความสุขและความบริสุทธิ์แล้ว ต่อไปเมื่อเราทำให้คล่อง ให้ชำนาญ ให้หลุดขึ้นมาที่ละองค์ จนกระทั่งทำได้ตลอดเวลาเลย เราก็มีสติที่จะไปศึกษาวิชาธรรมกายในชั้นละเอียด ตั้งแต่ชั้นประถม มัชฌม อุดม เจริญมุดม และอุดมศึกษาเรื่อยไปเลย ซึ่งจะทำให้เราได้เรียนรู้เรื่องราวความจริงของชีวิตที่ยังเป็นความลับสำหรับตัวเราจะถูกเปิดเผย

เมื่อถึงจุดที่เราได้ไปศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว เราจะอัศจรรย์ใจตัวเราเองว่า คนอย่างเรานี้ก็เข้าถึงได้อย่างเขาเหมือนกันนะ แล้วก็จากความอัศจรรย์ก็จะเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อก่อนเราก็กังว่าคนอื่นเขาทำได้ แต่พอเราเข้าถึงจริง ๆ แล้ว และทำจนชำนาญก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา เหมือนเราหายใจเข้าหายใจออกอย่างนี้แหละ ไม่จำเป็นที่จะต้องตั้งใจว่า เตี้ยวฉันจะเข้า เตี้ยวฉันจะออก เราก็กังตามปกติ หรือเราจะดูอะไรก็ได้แล้วแต่เราก็กังลืมหูลืมตา ดูเห็นต้นไม้ เห็นภูเขา การปฏิบัติธรรมก็เช่นกัน พอถึง ณ จุดตรงนั้นแล้ว เราได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายในตัวแล้ว เตี้ยวเราจะ rewind เทปชีวิตก็ได้ มันก็เป็นเรื่องที่อยู่ในวิสัยที่เราทำได้

สิ่งนี้มีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ทุกคน แต่มนุษย์ไม่ค่อยเฉลียวใจเลยว่า เรามีสิ่งที่ดี ๆ ที่น่าอัศจรรย์ใจอยู่ในตัวของเรา เพราะฉะนั้นถึงตรงนี้แล้ว

ต้องห่วงหาวนรักษาไว้ให้ดี รักษาอารมณ์ดีอารมณ์เดียวอารมณ์สบายให้ได้
เรื่อย ๆ หมั่นปฏิบัติบ่อย ๆ แล้วความชำนาญก็จะเกิดขึ้นเอง

๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เครื่องมือของพระกับมาร

วันนี้วันที่ ๕ ของการเข้าพรรษา จะนับกันไปเป็นวัน ๆ เลย เพื่อที่เรา
จะได้รู้ว่า ที่เราตั้งใจเอาไว้ว่า พรรษานี้จะเป็นพรรษาที่แตกต่างจากพรรษาที่
ผ่านมา คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ ผ่านมาได้ก็วันแล้ว แล้ว
ก็เหลืออีกกี่วัน

แต่ละวันที่ผ่านมานั้น เราได้ตั้งใจทำอย่างที่ตั้งใจไว้หรือเปล่า ทำจน
ถึงระดับที่เรามีความปลื้มปีติภาคภูมิใจแล้วหรือยัง แล้วก็ต้องตอกย้ำซ้ำเติม
เป้าหมายชีวิตว่า เราเกิดมาทำไม ก็ต้องฟังบ่อย ๆ ฟนยังดกบ่อย ๆ ขาวนา
ก็ต้องปลูกข้าวบ่อย ๆ เราก็กินข้าวบ่อย ๆ หายใจบ่อย ๆ เพื่อจะได้
ตอกย้ำซ้ำเติมเป้าหมายชีวิตให้ตรึงแน่นอยู่ในใจเรา จนกระทั่งอะไร ๆ ก็มาสัน
คลอนเราไม่ได้ เหมือนตอกตะปูที่เดิยมันไม่ค่อยมิด ต้องตอกย้ำ ๆ หลาย ๆ
ครั้งถึงจะแน่น

เราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง และมาสร้างบารมีเพื่อทำพระนิพพาน
ให้แจ้ง เพราะว่าชีวิตในสังสารวัฏนั้นอันตราย ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็แล้ว
แต่ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระราชามหาราช พระราชาธรรมดา พระราชา
ประเทศราช มหาเศรษฐีของโลก มหาเศรษฐีธรรมดา ชนชั้นกลาง ชั้นล่าง

ทุกระดับเลยล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น คือ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หว่านพืชเช่นไรได้ผลเช่นนั้น ปลูกถั่วก็เป็นถั่ว ปลูกงาเป็นงา ปลูกถั่วจะไปเป็นงาไม่ได้ ปลูกงาก็เป็นถั่วไม่ได้ ยกเว้นคนตาบอด

ทีนี้เมื่อเราตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม อะไรนิดอะไรน้อยก็มีผลทั้งสิ้น ซึ่งมันอันตรายมาก กิเลสบังคับให้เราสร้างกรรม กิเลสเป็นกระแสนิดหนึ่ง เป็นเครื่องมือของพญามารบังคับให้เราสร้างกรรมด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ น้อยบ้าง ปานกลางบ้าง มากบ้าง เมื่อสร้างกรรมแล้วก็มีวิบาก มีผลของการกระทำบาป ซึ่งมีแต่ความทุกข์ทรมานในสังสารวัฏ ทำที่เดียวต้องใช้กันหลายที ใช้ในมนุษย์โลก ใช้ในอบายภูมิ ไปเกิดในมหานรกขุมใหญ่ ขุมบริวารยมโลก เป็นเปรต อสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานแล้วก็วนไปเป็นมนุษย์ ที่มีแต่ความทุกข์ทรมานมาก

ของเก่ายังใช้ไม่ทันหมด บังคับให้ทำของใหม่อีกแล้ว และเวลามาเกิดก็ทำให้ลืมนะ เคยทุกข์ยากลำบากเพราะได้กระทำความกรรมอย่างนั้นอย่างนี้ เอาไว้ แล้วมาเจอของใหม่เข้าไปอีก แถมบดบังไม่ให้เราไปรู้ไปเห็น ให้ลืมนะของเก่า ไม่ให้รู้เรื่องราวของชีวิต เป้าหมายของชีวิตก็ไม่ให้รู้ กลัวจะรู้ ก็เลยทำให้ไม่รู้

วิธีที่จะรู้ก็มีประการเดียว คือ ทำใจให้หยุดนิ่ง ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว พญามารกลัวมนุษย์ใจอยู่กับเนื้อกับตัว กลัวใจหยุดใจนิ่ง เพราะหยุดนิ่งแล้วมันสว่างไสว แล้วจะเห็นด้วยธรรมจักขุและญาณทัสนะเกิดขึ้น จึงตรึงมนุษย์ให้ไปติดความอยาก อยากได้ อยากมี อยากเป็น ให้ติดในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ที่เรียกว่า ธรรมที่ทำให้เนิ่นช้า ช้า คือจะไปพระนิพพานช้า เพราะใจไปติดอยู่ตรงนั้น

เพราะเหตุนี้เราจึงจำเป็นต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือพูดง่าย ๆ ว่า ต้องไปพระนิพพาน ไปพระนิพพานอย่างเดียวจึงจะพ้นจากกฎแห่งกรรม พ้นจากกฎของไตรลักษณ์ได้ ถ้าไม่ไปพระนิพพานยังอยู่ในวัฏสงสาร ล้วนแต่ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม นี่คือสิ่งที่เราจะต้องตอกย้ำซ้ำเติมกันบ่อย ๆ

เป้าหมายรองลงมาก็คือเกิดมาสร้างบารมี เพราะจะทำพระนิพพานให้แจ้งได้ ต้องมีบุญมีบารมีที่จะกลั่นธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ ต้องมีความบริสุทธิ์ถึงจะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้

กระแสน้ำแห่งบุญเป็นเครื่องมือของพระที่จะเอาชนะพญามาร ชนะบาปได้ บาปเป็นเครื่องมือของมาร ดังนั้นก็มีแต่พระกับมาร บุญกับบาป สุกดิบกับทุคติ ตอนนี้เราเริ่มจับหลักตรึงนี้ได้แล้ว เขาแบ่งเป็นพวก ๆ อย่างนี้

แล้วบาปเขาก็ขยายมาเป็นความโลภ ความโกรธ ความหลง แดกดอก ออกลูกออกผลไป ฝ่ายบุญก็เป็นทาน ศีล ภาวนาเป็นคู่ต่อสู้กัน เขามีสาม เราก็มีสาม เขามีละเอียดยุติ เราก็มีละเอียดยุติ สู้เป็นชั้น ๆ กันไป นี่แหละที่จะต้องตอกย้ำซ้ำเติมกันบ่อย ๆ ก่อนที่เราจะไปว่ากันเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่ซ้ำ แต่ก็เป็นเรื่องที่วนเวียนอยู่เกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรมทั้งสิ้นเลย ซึ่งตอนนี้เราปล่อยปละละเลยกัน มัวสนใจแต่เรื่องทำมาหากิน เรื่องสนุกสนานเพลิดเพลิน หลงใหลได้ปลื้มกันไปกับเทคโนโลยีใหม่ๆ กับอบายมุข ไปสนใจในเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้เลย ไม่ให้โอกาสตัวเองได้ไปศึกษาความรู้ที่แท้จริง

๑๐ วัดกันที่หมองกับใส

บทสรุปของชีวิตไปวัดกันตอนใกล้จะละโลก วัดกันที่ความหมองกับความใส นี่เป็นคำเก่า ๆ แต่ต้องจำ ไม่จำไม่ได้

จิตเต สงฺกิลฺกุเจ ทุกฺคตฺติ ปาฏิกงฺขา
จิตเตรํหมองไม่ฝองใส ทุกฺคตฺติเปฺนที่ไป
จิตเต อสงฺกิลฺกุเจ สฺสคตฺติ ปาฏิกงฺขา
จิตฝองใสไม่เตรํหมอง สฺสคตฺติเปฺนที่ไป

ง่าย ๆ คือ วัดกันที่หมองกับใส ไม่ได้วัดกันที่ฐานะ ไม่ได้วัดว่าใครรวย ใครจน จันทรายนะมีเงินเป็นแสนล้านเป็นมหาเศรษฐีของโลก เพราะฉะนั้นจันต้องไปสูคติโลกสวรรค์ เธอจนเธอต้องไปอบายก็ไม่ใช่ หรือวัดว่าใครสวย ใครหล่อใครซี้เหร่ก็ไม่ใช่ แต่วัดกันที่บุญกับบาป ความดีกับความชั่วเท่านั้น

เป็นเรื่องแปลกที่ความรู้ตรงนี้ขาดหายไปช่วงหนึ่ง หลังจากพุทธปรินิพพานไปแล้ว ในระยะหลัง ๆ ชักลืมนั่น มีอะไรใหม่ ๆ มาที่เป็นไฮเทคแล้วก็หิวหวาตามกันไป จนกระทั่งหมดเวลาของชีวิต แล้วก็ไปเจอหมองกับใส แล้วก็มือบายภูมิกับสูคติภูมิเป็นที่รองรับ ซึ่งชีวิตตรงนั้นยาวนานมาก แต่อบายภูมิยาวนานกว่าสูคติภูมิมาก ซึ่งมันไม่ยุติธรรมเลย

๑ บุญบาปปรุงแต่ง

ทำบุญครั้งหนึ่งก็ใช้ได้หลายครั้ง ทำบาปครั้งหนึ่งก็เจอกันหลายครั้งเหมือนกัน จะมีอบายภูมิรองรับ มียูนิฟอร์ม มีรูปร่างรองรับ

ภพอบาย รูปร่างที่รองรับก็ตั้งแต่สัตว์เดรัจฉาน เปเรต อสุรกาย แล้วก็สัตว์นรก จะมีรูปร่างต่าง ๆ พิลึกกึกกือทีเดียว เยอะแยะไปหมด แล้วแต่บาปที่ปรุงแต่งผสมผสานระหว่างความโลภ ความโกรธ ความหลง เหมือนแม่สีสามสี มาผสมกันอย่างละนิดละหน่อยก็ออกมาเป็นสีต่าง ๆ เยอะแยะ บาปอกุศลที่ผสมผสานกันระหว่าง โลภะ โทสะ โมหะ อย่างละนิดละหน่อยก็

ออกมาเป็นรูปร่างของสัตว์นรก รูปร่างของเปรต อสุรกาย และสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานก็มีมากมาย ตั้งแต่สัตว์ใหญ่ สัตว์ปานกลาง กระทั่งสัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ มีรูปร่างมารองรับ

สุคติภพ ก็มีกายทิพย์มารองรับ กายทิพย์ก็ยังแบ่งออกไปตั้งเยอะแยะ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ ภูมเทวา รุกขเทวา อากาศเทวา ชาวสวรรค์ พรหม รูปพรหมรองรับ

ใครเป็นผู้กำหนดบุญนิพจน์และขั้นตอนนี้ ก็บุญกับบาปนั่นแหละ พระกับมารเป็นผู้กำหนดอยู่จากหลัง พระก็อยู่เบื้องหลังบุญ มารก็อยู่เบื้องหลังบาป แล้วเวลาที่เขาประกอบรูปร่างขึ้นมา ก็เอาบุญกับบาปประกอบนั่นแหละ บุญก็ปรุงในฝ่ายสุคติ บาปก็ปรุงในฝ่ายทุคติ พอมีรูปร่างเขาก็เอาภพมารองรับ เหมือนเอาโลกมารองรับมนุษย์อย่างนี้แหละ แต่นั่นเป็นโลกของสัตว์นรก โลกของเทวดาที่เราเรียกว่า **สวรรค์** โลกของผู้ที่ทำบาปเขาเรียกว่า **นรก**

สวรรค์เขาก็มีกิจกรรมของสวรรค์ อบายก็มีกิจกรรมของอบาย แต่พอมามีเมืองมนุษย์ซึ่งเป็นชุมทางของสุคติและทุคติมารวมตรงนี้ บุญบาปมันผสมกัน ปรุงกันในเมืองมนุษย์ แต่ถ้าสุคติภพบุญปรุง ถ้าอบายบาปปรุง ถ้าเป็นมนุษย์ บุญกับบาปผสมกันปรุง เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงแตกต่างหลากหลายไปตาม กำลังบุญบาปเยอะแยะไปหมดเลย แตกต่างกันทั้งเชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์ ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ ภาษาต่าง ๆ หลากหลายกันไปหมดเลย เพื่อจะให้มนุษย์สื่อสารกันไม่ได้

ในตัวของมนุษย์มีทั้งบุญทั้งบาป ดูตัวเราเป็นเกณฑ์ มีทั้งบุญทั้งบาปอยู่ในตัว ตาสวย แต่จมูกชี้เหว่ ปากสวยแต่ฟันคุด ฟันเกเหง้า นี่แหละความหลากหลายเกิด พอความหลากหลายเกิดขึ้น ความเห็นมนุษย์ก็แตกต่างกันไป และ

เพราะความแตกต่างจึงทำให้แตกแยก พอแตกแยกทำให้รวมกันไม่ติด อย่างนี้
ก็ง่ายสิ แบ่งแยกและปกครอง มารก็จะได้ปกครองง่าย คือ แบ่งแยกมนุษย์ไม่
ให้รู้ว่าเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน ให้มีความเชื่อที่แตกต่างกัน แม้แต่สามีภรรยา
ที่รักกันอยู่ บางทีทำให้ความคิดแตกต่าง แม้แต่ตัวเราเองยังแตกต่าง เข้าคิด
อย่าง สายอย่าง เทียงอย่าง บ่ายอีกอย่าง กลางคืนอีกอย่าง ก่อนนอนไม่รู้จะ
เอาอะไร ที่จริงเป็นคนคิดน้อยไม่ได้คิดมากเลย ทั้งคืนนอนไม่หลับเพราะคิด
น้อย คิดอยู่เรื่องเดียววน ๆ อยู่ว่า จะเอาอย่างไร เอากับใคร เอาที่ไหน คิดวน ๆ
อยู่แค่นี้จนสว่างคาตา นี่ชีวิตมนุษย์เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น จึงต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่แจ้งไม่ได้ และมรรคผล
นิพพานอยู่ในตัว เราก็ต้องให้โอกาสตัวของเราแสวงหามรรคผลนิพพาน
โดยวิธีหยดน้ำหนึ่งหยด

๑ อย่าประมาท ชะล่าใจ

บางคนปฏิบัติธรรมได้ง่าย พอหลับตาไม่ได้คิดอะไรเลย ใจมันนิ่ง ๆ
เฉย ๆ บุญเก่าได้ช่องสอดละเอียดก็เข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัว ดวงใส องค์พระ
ผุดขึ้นมา ชักสงสัย เพราะเคยได้ยินได้ฟังว่าธรรมะเป็นของลึกซึ่งยากต่อการ
เข้าถึง เข้าถึงได้เฉพาะพระอรหันต์ที่ท่านแบกกลดเข้าป่า ต้องผ่านปากเสือ
ปากเหว ต้องเจอความทุกข์ยากลำบากจึงจะเห็น เราเป็นมนุษย์ธรรมดา
ยังต้องทำมาหากิน มีกิเลสหนา ปัญญาหยาบ เราก็แค่หนึ่งเฉย ๆ นิ่ง ๆ ไม่ได้
ทำอะไรเลย เราคิดไปเองหรือเปล่านะ แต่เขาลืมนึกไปว่า แต่ก่อนนี้เขาก็ไม่ได้
คิด หรือเขาคิดเขาก็คิดไม่ออก แต่ตอนที่เขาเห็น เขาเฉย ๆ เขาไม่ได้คิดว่า
ตัวไม่ได้คิด จึงเห็น

ถ้าใครได้ตรงนี้แล้วอย่าประมาทชะล่าใจ ต้องรักษาเอาไว้ หวงแหนเอาไว้ให้ยิ่งกว่าชีวิต สิ่งนี้จะช่วยให้ชีวิตเราสมบูรณ์ มีความสุขในปัจจุบันทันทีที่เข้าถึง สุขไปถึงปรโลก แล้วจะจากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ รอยยิ้มของเราจะเป็นยิ้มที่สดใส เมื่อเปลือกตาเราปิดสนิท หมดเรียวหมดแรงแล้ว นอนทอดร่างเหมือนไม้ที่เขาทิ้งไว้ในป่าแล้ว แต่ว่ารอยยิ้มของเราจะสดใส จากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ เพราะฉะนั้นต้องหวงแหนและรักษาเอาไว้ให้ดี

ตอนใกล้ละโลก แม้มีเงินสักแสนล้าน หรือมากมายกว่านั้นก็ตามตอนนั้นช่วยอะไรไม่ได้ ถึงจะมีเงินมากแค่ไหน แต่ไม่ปฏิบัติธรรม ก็ไม่พบความสุข พบแต่ความปลื้มหลอก ๆ ว่า เรามีมากกว่าคนอื่น หรือเรามีเหมือนคนอื่นก็เท่านั้นเอง แล้วมานั่งนับเงินก็กลุ้มใจ กลัวคนจะมาแย้มเงิน กลัวคนจะรู้ว่ามี กลัวไปสารพัด แล้วอย่างนี้จะมีสุขได้อย่างไร

แต่ถ้าปฏิบัติธรรม มีทรัพย์ภายในจะปลื้มจะชื่นอกชื่นใจ เพราะฉะนั้นใครได้แล้ว เข้าถึงแล้ว ต้องหวงแหนเอาไว้ไปทำบ่อย ๆ ทำหยุด ทำนิ่ง ทำให้ใส มองไปเรื่อย ๆ มองไปจนกว่าองค์พระจะผุดขึ้นมาที่ละองค์ ๆ เรื่อยไป อยู่กับองค์พระทุก ๆ องค์ ใจก็จะยิ่งถูกกลั่นให้บริสุทธิ์ สะอาด ผ่องใส มีความสุขเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ต้องหวงแหนรักษาเอาไว้ อย่าชะล่าใจประมาทนี้กว่าจะทำเมื่อไรก็จะได้อย่างนี้ ขาดลมหายใจแค่ไม่กี่นาทีก็ตายแล้ว การปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน ถ้าขาดเหมือนขาดลมหายใจ ระยะเวลาสั้นอย่างนั้นเหมือนกัน

ต้องทำการบ้านที่ให้ได้ แล้วเดี๋ยวจะอัศจรรย์ใจเลย หรืออย่างน้อยเราก็จะมีความสุข จิตใจของเราก็บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลา ทุกวินาทีอย่าลืมนะ

๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ฉลาดคิด

วันหนึ่งที่ ๖ ของการเข้าพรรษาที่ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง และสร้างบารมี เพราะฉะนั้นก็ต้องใช้ทุกอนุวินาทีให้เป็นประโยชน์ เพื่อการนี้ มรรคผลนิพพานอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เข้าถึงได้ด้วยวิธีหยุดกับนิ่ง

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นที่เสด็จไปสู่อายตณนิพพานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเดินตามรอยของท่านไป ด้วยวิธีหยุดกับนิ่ง ผึกเข้าไปเรื่อย ๆ เลย

ใจของเรา ความคิดเข้ามาได้ที่ละอย่าง

ถ้าคิดดี ชั่วกับไม่ดีไม่ชั่วก็ไม่เข้า

ถ้าคิดชั่ว ดีกับไม่ดีไม่ชั่วก็ไม่เข้า

ถ้าหากเป็นกลาง ๆ (ไม่ดีไม่ชั่ว) ชั่วกับดีก็ไม่เข้า

แล้วทั้งหมดนั้นก็แล้วแต่เรา เราเลือกได้จะเอาสิ่งไหนเข้ามาไว้ในใจเรา จะเอาความคิดที่ดีเป็นกุศลธรรมก็ได้ จะเป็นอกุศลก็ได้ หรือจะเป็นอภัยาทธรรม (ธรรมที่ไม่ดีไม่ชั่ว) แล้วแต่ใจเราจะปรารถนาอย่างไร

แต่ถ้าเรามีเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ในใจจะต้องให้มีแต่กุศลธรรมอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าหากเราคิดแต่เรื่องดี ๆ ก็ไม่มีเวลาว่างที่จะไปคิดถึงเรื่องที่ไม่ดี เพราะฉะนั้นเรามาแสวงหาความดีเข้าตัวดีกว่า ต้องคิดพูดทำเรื่องดี ๆ เข้าไว้ ชีวิตจึงจะมีกำไร

นั่งไปเรื่อย ๆ เดียวก็เห็นเอง เพราะสิ่งนี้มีอยู่แล้วในตัว หลักวิชชา
ก็มีอยู่ เหลือแต่ว่าเราจะชวนขยายแค่ไหน ขยันหรือขี้เกียจ ถ้าขยันก็
ถึงได้เร็วหน่อย ถ้าขี้เกียจก็ถึงช้า บางทีซ้ำข้ามภพข้ามชาติกันทีเดียว
ความขี้เกียจอันตรายถึงขนาดข้ามภพข้ามชาติ เพราะฉะนั้นต้องขยัน
นะลูกนะ

๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

มีสิทธิเข้าถึงทุกครั้งที่นึก

วันวันที่ ๘ ของการเข้าพรรษาที่มีชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม
พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ จะนับกันไปเป็นวัน ๆ จะได้กระตุ้น
เตือนจิตสำนึกของเราให้ตื่นตัวเกี่ยวกับเรื่องการแสวงหาสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดของ
การเกิดมาเป็นมนุษย์ในแต่ละครั้ง เพลิดเพลินเดียวเดียว ๘ วันแล้ว เหลือเวลา
อีกไม่กี่วันเท่านั้นก็จะออกพรรษาแล้ว

เรามีสิทธิเข้าถึงองค์พระ เห็นองค์พระได้ทุกวัน

วันหนึ่งมีสิทธิเข้าถึงได้หลายครั้ง

ทุกครั้งที่เรานึกถึงพระ เรามีสิทธิเห็นพระ

เรามีสิทธิทุกครั้ง...ที่เรานึกถึง

บางทีตรงนี้เราไม่ค่อยได้คิดกัน จริง ๆ แล้วเรามีสิทธินะ เราลองนึกถึง
มหาธรรมกายเจดีย์ในกลางท้องฟ้า เราเห็นนะ แต่จะชัดหรือไม่ชัดอีกเรื่องหนึ่ง
แต่เราเห็น เพราะฉะนั้นเรามีสิทธินึกถึงพระ แล้วก็เห็นพระได้วันหนึ่งหลายครั้ง

และได้ทุกวันเลย แต่ขัดหรือไม่ขัดอีกเรื่องหนึ่ง ขึ้นอยู่กับว่าใจเราจะเอียงแค่ว่าไหน ถ้าใจเราหยาบภาพก็จะไม่ค่อยชัด ใจละเอียดมันก็ชัดขึ้น

ความชัดก็มีหลายระดับ ตั้งแต่ชัดน้อยกว่าลืมตาเห็น ชัดเท่าลืมตาเห็น หรือชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็นเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ขึ้นอยู่กับหยุดกับนิ่ง เพราะฉะนั้นมาถึงบรรทัดนี้ ประโยคนี้ เราจะมีความรู้สึกว่าไม่ยากเลย

ถ้านึกได้ก็เห็นได้ เห็นไม่ได้เพราะเราไม่ได้นึก ถ้าเราได้กินข้าวก็อิ่มได้ ถ้าเราไม่ได้กินก็ไม่อิ่ม ก็ง่าย ๆ แค่นั้น แต่เราก็นึกกันไม่ค่อยจะถึง

๑) ทุ่มเทพรพยากรเพื่อความรู้ที่แท้จริง

มีอิริยาบถหนึ่งที่พญามารกล้วนนึก สะดุ้งพรีบทั้งภพเลย คือ อิริยาบถนั่งสมาธิ เพราะกลัวใจคนหยุด คนใจหยุดนี้พญามารกล้วนมาก ๆ เสียตายชาวโลกเขาไม่รู้เป้าหมายของชีวิต เพราะฉะนั้นจึงดำเนินชีวิตผิดพลาดบ้าง ไม่สมบูรณ์บ้าง และก็เสียเวลากันไปมากมาย ห่างไกลจากเป้าหมายชีวิตที่แท้จริง

ถ้ามนุษย์ทั่วโลกเข้าใจว่า เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็มาสร้างบารมี โลกจะหมุนไปในทางบวกเลย เสียตายว่าชาวโลกแสวงหาความรู้ที่ไม่ค่อยจะเกิดประโยชน์อย่างแท้จริงสักเท่าไร แล้วก็ทุ่มเทพรพยากรไปเพื่อสิ่งที่ไม่ค่อยจะเป็นประโยชน์ ถ้าหากเขาทุ่มเทพรพยากรมาเพื่อให้มวลมนุษยชาติค้นคว้าความรู้ที่แท้จริง เพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางของชีวิตได้ ถ้าคิดอย่างนี้พร้อมกันเมื่อไร โลกก็เกิดสันติสุขในตอนนั้นเลย

เอาทรัพยากรทุกอย่างมาทุ่มเทเพื่อที่จะให้มวลมนุษยชาติได้แสวงหาความรู้ที่แท้จริง ที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ต่อเราและโลก ตอนนี้ก็ทุ่มเททรัพยากรเพื่ออย่างอื่น การค้นคว้าเทคโนโลยีแม้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ มันก็ได้แค่ให้ความความสะดวกสบายแก่การทำมาหากิน สะดวกขึ้น สบายขึ้น แต่ก็จะสะดวกสบายแค่นั้นก็ยังเมื่อย ยังแก่ ยังเจ็บ และก็ยังตาย

เดี๋ยวนี้มีมนุษย์พลาสติกเกิดขึ้นมาก เขาไปทำศัลยกรรมทุกส่วนของร่างกายด้วยไฮเทค แต่มันก็ปกปิดความจริงไม่ได้ ถึงจะอย่างไร้แล้วแต่ ในที่สุดก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ แล้วก็ต้องตาย เทคโนโลยีที่เกิดขึ้นมากก็เพื่อทำมาหากิน ใครมีอะไรมาใหม่ ๆ คนก็สนใจ ก็ขายดี คนที่สู้เขาไม่ได้ก็ต้องพัฒนาตัวเอง ค้นเทคโนโลยีให้เท่าเขาหรือเหนือกว่าเขาเพื่อทำมาหากิน เรียกว่าก็ต้องแข่งขันกันเรื่องเทคโนโลยี

สมมติว่ารวย มีบ้านร้อยหลังก็ใช้ได้ทีละหลัง มีรถคันคันก็ใช้ได้ทีละคัน มีสร้อยหมีนเส้น อาจจะใช้ได้หลายเส้นได้ แต่ถ้าใส่หมดเขาเรียกว่าโช้อาหารอร่อยก็ได้ทีละคำเท่านั้น เติงทองมีร้อยเตี๋ยงก็ใช้ได้ทีละเตี๋ยง จะรวยแค่ไหนก็ได้แค่นี้แหละ ยิ่งข้าวเราก็ก่อนี้ อร่อยแค่ไหนมันก็ได้แค่นี้ เพราะฉะนั้นทรัพยากรที่มีอยู่ ถ้าเอามารวมกันและทุ่มไปให้มนุษย์ได้ศึกษาความรู้ที่แท้จริง คือความรู้ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง มวลมนุษยชาติก็จะเข้าถึงสันติสุขภายในพ้นทุกข์เลย

ทั้ง ๆ ที่มันง่าย ๆ อย่างนี้ แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้น เพราะมีสิ่งที่อยู่ฉากหลังบังคับอยู่ บังคับว่าอย่าไปเชื่ออย่างนั้น อย่าไปทำอย่างนั้น อย่าไปคิดอย่างนั้น ฉากหลังก็คือกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งเป็นกระแสเป็นพลังงานชนิดหนึ่งของพญามาร เขาเอาไว้บังคับมนุษย์ให้คิด ให้พูด ให้ทำ เรื่อง

โลก โกรธ หลง แล้วกวน ๆ กันอยู่อย่างนี้ จนหมดเวลาในโลกมนุษย์ แล้วก็ไปไหน ๆ กันเยอะเยอะเลย กว่าจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ยาก พอมาใหม่ก็คิดเหมือนเดิม พุดเหมือนเดิม ทำเหมือนเดิม วนกันไปอยู่อย่างนี้ตลอดเวลาเลย นี่เขาบังคับกันอยู่ข้างหลัง

บุญ ก็เป็นกระแสหรือพลังงานแห่งความดี ที่บังคับมนุษย์ให้คิดพูดทำแต่สิ่งที่ดี ๆ แล้วก็มิวิบาก คือมีผลที่ดี ๆ เกิดขึ้น พระกับมารก็ยังปะทะกันอยู่ อยากเห็นไหมล่ะ **จะเห็นมารได้ต้องเห็นพระก่อน**

มรรคผลนิพพานอยู่ในตัวเรา เริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการหยุดนิ่งเฉยที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นปากทางที่จะเข้าไปถึงพระในตัว พอถึงพระในตัวแล้ว เดี่ยวเราก็จะเปลี่ยนแปลงจากผู้ไม่รู้ก็มาเป็นผู้รู้ คนโง่กลายเป็นคนฉลาด สิ่งปกปิดก็จะเปิดเผยเมื่อไปถึงพระในตัว

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ต้องหนีกฎแห่งกรรมให้พ้น

วันนี้วันที่ ๙ ของการเข้าพรรษา พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เป้าหมายชีวิตของมนุษย์คือ ทำพระนิพพานให้แจ้งและสร้างบารมี

ต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะในวิภวสงสารนั้นมีภัยมาก ที่สำคัญคือภัยในอบาย หากเราทำบาปก็จะไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น แม้ในมนุษย์ก็มีภัยสารพัดภัยเลย จะเกิดเป็นอะไร

ก็ไม่แน่นอน เดี่ยวขึ้น เดี่ยวลง เดี่ยวไปสวรรค์ เดี่ยวไปอบาย เดี่ยวเป็นคนสวย คนหล่อ เดี่ยวก็ชั่วเหว่ เดี่ยวรวย เดี่ยวจน เดี่ยวเป็นพระราชา เดี่ยวเป็นยาจก วณิกพลัดเปลี่ยนกันอย่างนั้นอยู่เรื่อย ๆ และที่สำคัญทุกคนที่เกิดในสังสารวัฏล้วนตกอยู่ในกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

กฎแห่งกรรม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ตั้งขึ้น แต่พระองค์ไปรู้ไปเห็นมาแล้วมีมหากรุณาจึงนำมาสอนสัตว์โลกเพราะความสงสาร กฎแห่งกรรมนี้ตั้งขึ้นโดยผู้มีฤทธิ์มีอำนาจมาก เป็นจากหลังบังคับสรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น โดยเฉพาะมนุษย์ไม่ว่าจะคิด พูด ทำล้วนแต่มีวิบากเป็นผลทั้งสิ้น คิดดี พูดดี ทำดี ก็มีวิบากที่ดี คิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี ก็มีวิบากที่ไม่ดีเกิดขึ้น

กฎแห่งกรรมไม่มีเปลี่ยนแปลง ไม่มีเว้น แต่กฎหมายเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ในทุกภูมิภาคทั่วโลกก็ยังมีแตกต่างกันไปแล้วแต่ความจำเป็น แต่กฎแห่งกรรมนั้นคงที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง บางอย่างถูกกฎหมายแต่ผิดกฎแห่งกรรม ถึงแม้ไม่ติดคุกแต่ก็ไปอบาย

เพราะฉะนั้น กฎแห่งกรรมจึงสำคัญมาก ภัยนี้เป็นภัยที่อันตรายอย่างยิ่งหลวงในสังสารวัฏ จะมีทางหนีกฎแห่งกรรมได้ก็ต้องหลุดจากภพสาม ไปสู่อายตนะนิพพาน ฉะนั้นเกิดมาก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะเหตุนี้ถึงจะต้องทำอย่างไรก็ได้ให้หลุดพ้นจากภพสาม จะหลุดได้ก็ต้องขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป

มรรคผลนิพพานอยู่ในตัวของเรา เริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยการนำใจมาหยุดนิ่งเฉย ๆ จับหลักอย่างนี้ได้ก็สบายแล้ว ไปอยู่ตรงไหนก็ได้ เพราะฉะนั้นพรพรานี้เราก็ต้องมาฝึกหยุดฝึกนิ่ง ให้โอกาสกับตัวเราได้

ทำหยุดทำนิ่ง มีชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนิ่ง ชั่วโมงกลางบอย ๆ เราก็จะเข้าถึงพระในตัวได้ ซึ่งทุกคนมีสิทธิ์เข้าถึงได้ทั้งนั้น และก็สามารเข้าถึงได้ทุกวันตลอดเวลาเลย

หยุดตอนไหน ถึงตอนนั้น เป็น **อกาลโก** ไม่กำหนดกาลเวลา แล้วหยุดกับนิ่งขึ้นอยู่กับความขยันหรือขี้เกียจ ความสมัครใจของเรา ถ้าเราเต็มใจ สมัครใจอยากจะเข้าถึงก็ถึง ถ้าไม่สมัครใจที่จะเข้าถึงก็ไม่ถึง แล้วแต่เราจะปรารถนาอย่างไรก็ไขว่คว้าเอา ชีวิตเรา เราก็ต้องดีไซน์ของเราเอง

๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ระดับของการเห็นพระ

วันนี้วันที่ ๑๐ ของการเข้าพรรษา จะนับกันไปวันต่อวัน นับไปเรื่อย ๆ พรรษาหนึ่งก็มีแค่ ๙๐ วันเท่านั้น เหลืออีกแค่ ๘๐ วัน พรรษานี้มีชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เห็นพระจะได้มีที่พึ่งที่แท้จริง

พระที่เห็นจะมีอยู่ ๒ ระดับ ระดับแรกคือองค์พระที่เห็นก่อนที่ใจจะหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ อีกระดับคือเมื่อใจหยุดนิ่งได้สมบูรณ์แล้ว เห็นดวงธรรมในดวงธรรม เห็นกายในกาย ถอดออกเป็นชั้น ๆ กระทั่งถึงกายธรรม

เห็นในระดับแรกองค์พระยังหลากหลาย ทั้งรูปร่างหน้าตาวิสดุ มักจะเป็นองค์พระที่เราคุ้นตา เคยเห็นกันตามยุคตามสมัย สืบสานวัฒนธรรมกันมาตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลกในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนา หรือ

เคยนับถือพระพุทธศาสนามาก่อน ก็จะหลากหลายเยอะแยะกันไปหมด นี่คือภาพพระที่เราเห็นในระดับแรก ตั้งแต่เริ่มต้นนี่ก็เป็นบริกรรมนิมิต จนกระทั่งจิตหยุดเกือบสมบูรณ์แล้ว พระที่เห็นตอนนี้จะยังกระด้าง ลักษณะ มหาบุรุษยังไม่ครบถ้วนบริบูรณ์

เราจะรู้จักลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนบริบูรณ์ ต้องเข้าถึงพระธรรมกาย ภายใต้อันนี้เป็นอีกระดับหนึ่ง พระธรรมกายของทุกคนในโลก ท่านจะเหมือนกันหมดเลย ถ้าใครไปถึงตรงนี้แล้วความหลากหลายก็หมดไป แล้วจะหาย สงสัย แถมปลื้มปีติใจ มีความสุขใจ นื่องค์นี้อยู่ในระดับลึกที่ละเอียด เป็น พระรัตนตรัยภายในที่แท้จริง

ในพรรษานี้ เราตั้งใจจะเข้าไปถึงพระแท้คือพระธรรมกายภายในในระดับนั้น แต่บางท่านเข้าถึงพระในระดับแรก อย่างนี้ก็ถือว่าใช้ได้ ถือว่า หลับตาแล้วยังเห็นพระ ก็พยายามทำตรงนี้ให้คล่อง ทั้งหลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน ในทุกอิริยาบถทุกกิจกรรมพยายามทำให้คล่อง

บางทีสงสัยไปถามกันเองว่า พระของเธอเหมือนของฉันไหม และ ได้รับคำตอบว่า เป็นอย่างนี้ ๆ แล้วเราก็มายเทียบกับของเรา ไม่เหมือนกัน ก็อย่าไปสงสัยว่า นี่เราคิดไปเองไหม เอาเป็นว่าเห็นพระแบบไหนก็เป็น ทางมาแห่งบุญและสิริมงคลทั้งสิ้น เป็นที่ตั้งแห่งกุศลธรรม ก็ยังได้ชื่อว่าเห็น พระ และจากจุดแรกที่พระยังหลากหลายนี้แหละ จะนำเราเข้าไปถึงพระ ในระดับที่เหมือนกัน ที่มีลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ เกตุดอกบัว ตูมใสเป็นแก้ว บริสุทธ์ เป็นพระที่มีชีวิตที่แตกต่างจากระดับแรก

เพราะฉะนั้น พรรษานี้ทำให้ได้ ถ้าเราเข้าไปถึงพระในระดับพระธรรมกาย แล้วนั้นแหละจึงจะเป็นที่พึงที่ระลึกได้อย่างแท้จริง

เราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้งและสร้างบารมี พระนิพพานอยู่ในตัวเรา มีคำหนึ่งที่เราสวดมนต์เจอกันบ่อย ๆ ในธรรมคุณ คือ โอปนยิโก น้อมเข้ามาในตน น้อมเพื่อจะได้พบพระรัตนตรัยภายใน ไม่ได้บอกเลยว่าน้อมออกไปข้างนอก เราสวดกันมายาวนาน เพราะฉะนั้นการน้อมใจออกไปข้างนอก อยู่ป่า อยู่เขา ต้นไม้ จอมปลวกหรืออะไรต่าง ๆ เหล่านั้น ไม่มี แต่อยากจะเจอพระธรรมที่แท้จริงต้องน้อมเข้ามาในตัว ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ดูเข้าไปเรื่อย ๆ เดี่ยวก็จะได้พบพระแท้ที่แท้จริงภายในตัว

๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ธรรมชาติ

วันวันที่ ๑๑ ของ พรรษาแห่งการบรรลุธรรม พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเห็นพระในตัวได้ ถ้าให้โอกาสกับตัวเอง ฝึกใจให้หยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้โอกาสกับตนเองทุกวัน เราก็จะเข้าถึงได้อย่างแน่นอน เพราะว่าพระท่านมีอยู่แล้วในตัว ศูนย์กลางกายของเราก็มี ใจเราเป็นธาตุสำเร็จ วิธีการก็คือ หยุดกับนิ่ง

ใครหยุดใจได้ตอนไหน ก็เข้าถึงตอนนั้น เป็นอกาลิโก ไม่จำกัดกาลเวลา เอาจริงกันทุกวันเลย เห็นวันไหนมันก็ดีวันนั้น และมีสิทธิ์เห็นได้ทั้งวันและก็ทุกวันตลอดเวลาเลย

ใครที่ท้อใจอยู่ก็ต้องเลิกท้อ วันนี้เรายังมีตอยู่แต่พຽ່ງนี้ไม่แนะ ขึ้นอยู่กับว่าเราขยันหรือขี้เกียจ ถ้าขยันและทำถูกหลักวิชา ถูกวิธีก็ต้องเห็นกัน

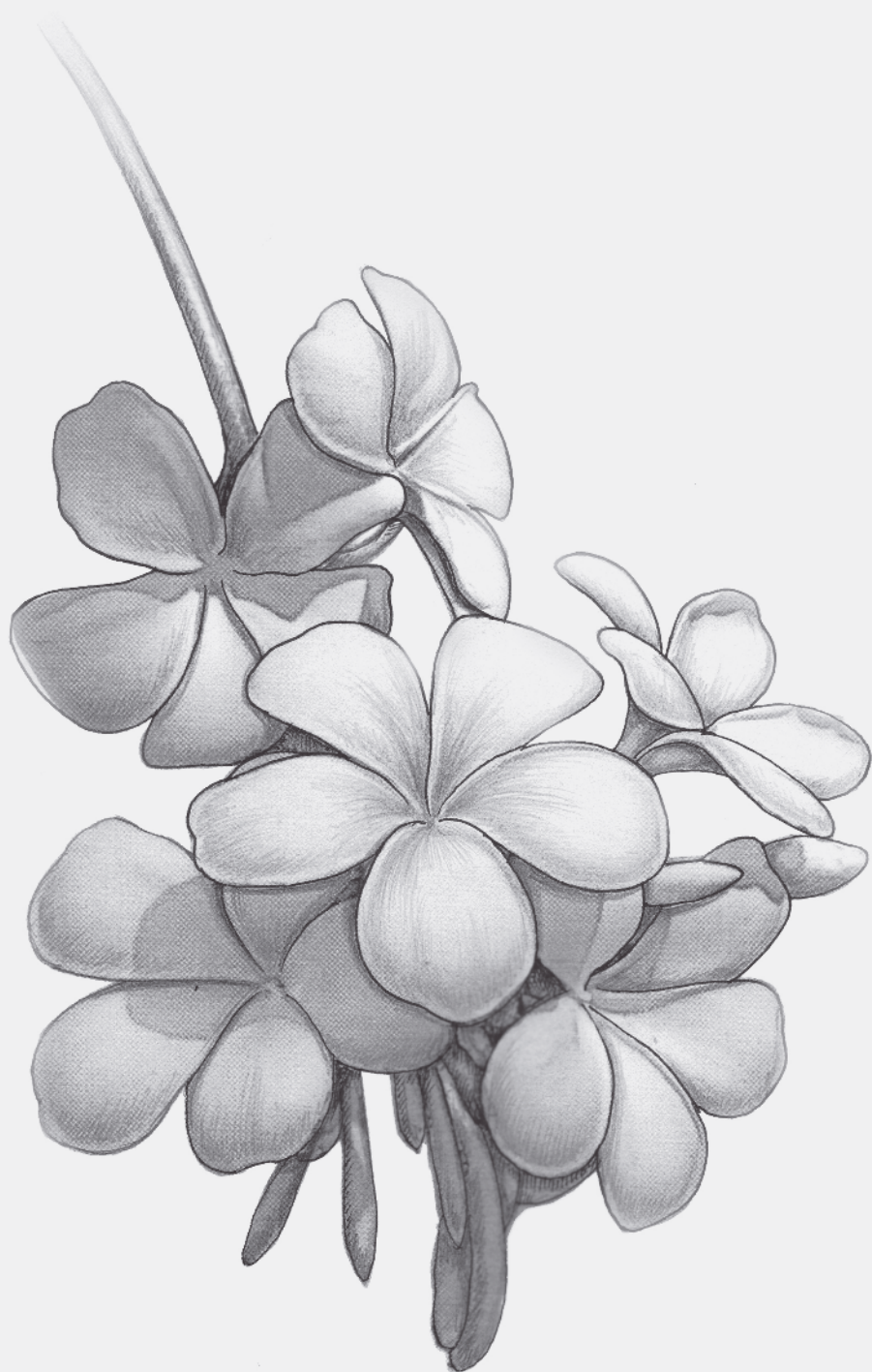
อย่างแน่นอน เพราะสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในตัวของเรา ไม่ได้อยู่นอกตัวเลย องค์พระในตัว พระรัตนตรัยในตัว แม้แต่มรรคผลนิพพานก็อยู่ในตัวทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นต้องหมั่นใจเข้ามาไว้ในตัวจึงจะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเราได้ อย่าส่งใจไปข้างนอก ส่งไปข้างนอกมันก็ไม่เจอ เพราะของที่เรายากเจอมันอยู่ข้างในทีเดียว

๑ การเกิดเป็นมนุษย์ยาก

เป้าหมายของการมาเกิดเป็นมนุษย์ในแต่ละชาติคือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง และสร้างบารมี ถ้าเราเข้าใจตรงนี้ถูก เราจะดำเนินชีวิตได้ถูกต้องและมีความสุข สนุกกับการดำเนินชีวิตที่แสวงหาพระนิพพาน สังสมบุญกุศล เพราะทำแล้วมีเป้าหมายที่ชัดเจน ทำให้เราไม่ซีเกียจ เพราะเรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้จำกัด

กว่าจะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้นั้นยากมาก ๆ เราจะมองว่า ก็เห็นมนุษย์เกิดในโรงพยาบาลหรือที่ต่าง ๆ ตั้งเยอะแยะ ก็เห็นเขาเกิดกันง่าย ๆ จนกระทั่งปริมาณของมนุษย์มีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เราจะมองเพียงแค่นั้นไม่ได้ ความจริงแล้วแต่ละชีวิตรวมทั้งตัวเราด้วยกว่าจะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้นั้นยากมาก ไม่ใช่แค่ว่าพ่อแม่ประกอบธาตุกรรมส่วนหยาบถูกส่วนแล้วก็เกิดขึ้นมาก็ไม่ใช่ จะต้องมีการละเอียดยของผู้ที่จะมาเกิดด้วย

กายละเอียดนั้นแหละ กว่าจะมาเกิดได้ยากมาก ๆ ไม่ว่าจะมาจากสุคติหรือทุคติก็ตาม ถ้ามาจากในอบาย ต้องผ่านชั้นตอนเยอะแยะ ตั้งแต่เป็นสัตว์นรก เป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน แล้วจึงมาเป็นมนุษย์ แล้วแต่ละภุมิก็ยาวนานมาก ๆ ๖,๐๐๐ ล้านล้านปีอย่างนี้ หรือเป็นกัป เป็นมหากัป ซึ่งใน

อบายจะนานกว่าในสุคติภพ เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดมาแล้วต้องใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมี อย่าเอาสังขารไปถล่มทลาย หรือไปทำในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ นี่ก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องตอกย้ำซ้ำเติมกันอยู่เรื่อย ๆ

เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วต้องตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม ไม่มีใครหนีพ้นเลยแม้แต่เพียงคนเดียว เมื่อยังอยู่ในภพสามนี้ล้วนแต่ตกอยู่ในกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

มันก็น่าแปลกนะ ทำไมกายมนุษย์ถึงได้เป็นที่สนอกสนใจของผู้ที่ออกกฎแห่งกรรมนัก?

ทั้งนี้เป็นเพราะเวลากายมนุษย์ทำใจหยุดนิ่งได้จนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้รู้ภายใน เมื่อนั้นจะเร็วแรงมากในการที่จะเรียนรู้แล้วก็ไปสู่จุดหมายปลายทาง เนื่องจากกายมนุษย์มีเปลือก แต่กายอื่นไม่มีเปลือก เพราะฉะนั้นกายมนุษย์จึงถูกทำให้เสื่อมคุณภาพโดยปกติ ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ นอกจากนี้ยังโดนถลุงเข้าไปอีกในหลาย ๆ เรื่อง เช่น ทำให้มีเวลาอยู่ในโลกมนุษย์ไม่นาน แป๊บเดียวก็หมดเวลาไปแล้ว นี่เป็นเรื่องที่ซับซ้อน

๑๐ การต่อสู้ของบุญบาป

เราเคยเรียนรู้เรื่องบุญกับบาปว่าเป็นคู่ต่อสู้ที่แท้จริง ไม่ใช่ชนมนุษย์กับมนุษย์

บุญเป็นเครื่องมือของพระ บาปเป็นเครื่องมือของพญามารที่กำลังปะทะกันอยู่ ถ้าพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ บุญบาปเป็นพลังงานหรือเป็นกระแสนิตหนึ่ง แต่ถ้าพูดให้ละเอียดลงไปอีกก็คือ เป็นธาตุสำเร็จที่มีธรรมชาติรองรับอยู่ เป็นธาตุสำเร็จที่ทำให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ เช่น

ความโลภ ก็มีบาปชาติที่เป็นชาติสำเร็จของความโลภได้ส่งพลังงาน และกระแสนี้เข้ามาบังคับในเห็นจำกัดรู้ในจิตใจของมนุษย์แล้วมนุษย์ต้อง โลภ เหมือนเอาแตงกวาไปแช่อิ่มในน้ำปลา เต๋ยวแตงกวานั้นก็เค็ม ไปแช่ใน น้ำมะนาวเต๋ยวแตงกวานั้นก็เปรี้ยว ไปแช่ในน้ำตาลแตงกวานั้นก็หวาน แต่ หนีไปแช่ในความโลภมันก็โลภ ไปแช่ในความโกรธมันก็โกรธ แช่ในความหลง มันก็หลง เขาบังคับเช็ดโปรแกรมกันอยู่ภายในอย่างนี้ เอาไปแช่อิ่มอยู่อย่างนี้

แล้วก็ต้งภพ ต้งกาย มียูนิฟอร์มมารองรับ เอาไปขังอยู่ในแต่ละกาย ของสัตว์นรกบ้าง เปรดบ้าง อสุรกายบ้าง สัตว์เดรัจฉานบ้าง พอเข้าไปอยู่ใน ยูนิฟอร์มนั้นก็ลืมความเป็นมนุษย์ จะมีชีวิตจิตใจเป็นไปอย่างที่เขาอยากจะให้ เป็น ไปเป็นไปก็คิดแบบไก่ เป็นแมวก็คิดแบบแมว ร้องแบบแมว กินอาหาร แบบแมว นี่เขабังคับกันอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นจะล้างบาปได้ต้องใช้พลังแห่ง บุญ กระแสแห่งบุญเท่านั้น ถึงจะเป็นคู่ต่อสู้ที่แท้จริงได้

๑๑ ธรรม ๓ ประการ

คำว่า “ธรรมชาติ” เป็นคำที่เราได้ยินจนคุ้นหู แต่แปลความหมายกันไป คนละแบบ ถ้าพูดถึงคำนี้ เราก็นึกไปถึงทะเล น้ำตก ป่าเขา หรือสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ที่นี้มาอีกทัศนะหนึ่ง

ธรรมชาติ มาจากคำว่า ธรรม + ชาติ ชะ ชาติะ แปลว่า การเกิด

ธรรมชาติ ก็คือ เกิดโดยธรรม ซึ่งมีอยู่ ๓ ประการ ผสมผสานกันอยู่ คือ กุศลธัมมา ธรรมที่เป็นกุศล อกุศลธัมมา ธรรมที่เป็นอกุศล อัพยากตา ธัมมา ธรรมที่ไม่เป็นบุญไม่เป็นบาป สามอย่างนี้ปรุ่กัน ผสมกัน ไม่ว่าจะเป็น คน เป็นสัตว์ เป็นสิ่งของ จะปนกันอยู่อย่างนี้

กุศลก็เป็นเรื่องดี คิดดี พูดดี ทำดี ถ้าอกุศลก็คิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี พังทลาย ความเสื่อมอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น ถ้าอัปยาคตาธรรม ไม่ดี ไม่ชั่ว เป็นกลาง ๆ เช่น กินข้าว อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน เป็นต้น ธรรม ๓ อย่างนี้อยู่ในตัวเรา อยู่ในสรรพสิ่งทั้งหลาย แต่ที่อยู่ในตัวเราจะเห็นง่าย

บางที่เราก็คิดดี นิ่งธรรมะดีกว่า นิ่งธรรมที่เป็นกุศลปรุงแต่ง บางที่ก็คิดไม่ดี ไม่นิ่งดีกว่าไปเล่นไฟ อย่างนี้แสดงว่าธรรมที่เป็นอกุศลปรุงแต่ง บางที่ก็กังวลแล้วนอนดีกว่า อย่างนี้ก็ไม่นับบุญเป็นบาป ธรรม ๓ อย่างนี้ ผสม ๆ กันอยู่ในตัวเรา ในคนสัตว์สิ่งของก็คล้าย ๆ กันอย่างนี้ ล้วนแต่เกิด โดยธรรม ๓ ประการ ธรรมเป็นบุญ ธรรมเป็นบาป แล้วก็ธรรมที่เป็นกลาง ๆ ที่เป็นบุญธรรมนั้นก็ขาวใส ที่เป็นบาปธรรมนั้นก็ดำมืด ที่ไม่บุญไม่บาปก็เป็นสีเทาๆ

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พระนิพพานต้องทำให้แจ้ง

วันนี้วันที่ ๑๒ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เพราะฉะนั้นเมื่อเราตั้งใจมั่นกันอย่างนี้แล้วก็ต้องทำให้ได้ พยายามหมั่นฝึกฝนอบรมใจกันไปเรื่อย ๆ เดี่ยวเราก็จะสมหวังกันอย่างแน่นอน เพราะพระก็มีอยู่แล้วในตัวของเรา พุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังฆรัตตะ ๓ อย่างนี้เป็นที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงของเราและมวลมนุษยชาติทั้งหลาย

การเข้าถึงก็ไม่ได้ยากอะไร อยู่ที่การฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเราในระดับเหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ แล้วก็ทำใจให้หยุดนิ่ง ไม่ต้องมีวิธีการพิเศษอะไรเลย แค่ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพูด แล้วก็ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ให้ใจว่าง ๆ เดี่ยวใจก็จะหยุดนิ่งไปเอง พอถูกส่วนเดี๋ยวก็เห็นไปตามลำดับ

เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งและสร้างบารมี เราจะตอกย้ำซ้ำเติมกันทุกวัน เพราะมีสมาธิใหม่อยู่เรื่อย ๆ เขาจะได้เข้าใจ แล้วก็แม่พวกเรา ได้ยินได้ฟังบ่อย ๆ ก็จะตอกย้ำซ้ำเติมให้มันหนาแน่นขึ้นไปเรื่อย ๆ

เกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง ก็แสดงว่าพระนิพพานมีอยู่แล้ว แต่คงจะถูกความมืดอะไรมาบดบังจึงทำให้ไม่เห็นพระนิพพาน แล้วก็ไม่รู้จักรว่าพระนิพพานเป็นอย่างไร จึงไม่อยากจะไปกัน กลัวว่าจะไม่สนุก แต่ความสนุกก็ไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรกับชีวิต แค่ให้รู้สึกเพลิน ๆ ไปวัน ๆ แล้วก็หมดเวลาของชีวิต

เมื่อหมดเวลาของชีวิต เอาละสิ ตอนนี้เริ่มยุ่งแล้ว เพราะว่าชีวิตไม่ใช่ตื่น ๆ อย่างที่เราคิดเราเข้าใจ ยังมีอะไรที่สลับซับซ้อนที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย โดยเฉพาะชีวิตหลังความตาย ซึ่งโลกขาดแคลนความรู้ตรงนี้ จึงทำให้ชีวิตไม่สมบูรณ์ การดำเนินชีวิตผิดพลาด ตรงนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นการทำพระนิพพานให้แจ้งจึงเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราเข้าถึงความสุขที่เป็นอมตะที่แท้จริงได้

พระนิพพานมีอยู่แล้วในตัวเรา แต่เหมือนอยู่ในที่มืด ทั้ง ๆ ที่ท่านสว่างเหมือนมีเมฆมาบังดวงอาทิตย์ แมื่อดวงอาทิตย์มีอยู่แต่ก็ไม่ได้เห็นดวงอาทิตย์ ต้องมีอะไรมาทำให้เมฆเคลื่อนที่ แล้วเราก็จะเห็นความกระจ่างนั้นเกิดขึ้น

ความมิดมนอนธการในใจของเรานี้แหละ เป็นสิ่งที่บดบังอยู่ เราจะต้อง
ทำความมิดนี้ให้หายไป ซึ่งมีวิธีเดียวคือหยุดกับนิ่ง ใจที่วิ่งอยู่เอามาหยุดนิ่ง
เสีย เดี่ยวความมิดในตัวก็จะค่อย ๆ ล่มสลายหายไปเลย เดี่ยวเราก็จะเห็นเส้น
ทางที่จะไปสู่อายตณนิพพานได้ ตอนนี้เราทราบแล้วว่ามรรคผลนิพพานอยู่ใน
ตัวของเรา เพราะฉะนั้นถ้าจะหาก็ต้องหาในตัว อย่าไปหานอกตัว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสเหมือนกันหมดว่า **นิพพานํ ปรมํ
วทนติ พุทฺธา พระนิพพานเป็นเยี่ยม** แล้วยังตรัสอีกว่า **นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ
พระนิพพานเป็นบรมสุข** หมายความว่า สุขทั้งหลายมี สุขเล็ก สุขน้อย สุข
ปานกลาง สุขมาก จนกระทั่งถึงบรมสุข พระนิพพานเป็นบรมสุข เป็นสุขที่ไม่มี
วันเปลี่ยนแปลง เป็นนิรันดร์ ในภพสามไม่มีอะไรเป็นบรมสุข มีแต่สุขเกรียม
สุขไหม้ ตราบใดที่ยังอยู่ในวัฏสงสาร คือ ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ ชีวิตยัง
ตกอยู่ในอันตราย สุขก็ชั่วคราว ไม่จีรังยั่งยืน เขาเรียกว่าสุขกำมะลอ หรือสุข
ปลอม ๆ คือ สุขประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้น อยู่ในสภาพที่สบายกายสบายใจ
ประเดี๋ยวประด๋าว

เพราะฉะนั้น พระนิพพานจึงต้องทำให้แจ้ง

๑ พญามารกลัวกายมนุษย์

การเกิดมาในภพสามนี้ ไม่ว่าจะเกิดไปเป็นอะไรก็แล้วแต่ล้วนชั่วคราว
ทั้งสิ้น และเราก็เกิดกันมานับภพนับชาติไม่ถ้วน หมุนเวียนเกิดกันมาเกือบ
ครบทุกอย่างแล้วนะ

การเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ยากมาก ๆ พญามารเขาก็นึกกันหนาไม่อยากจะ
ให้มนุษย์มาเกิด เขากลัวกายมนุษย์ เพราะกายมนุษย์แข็งแรง สามารถไป

เชื่อมโยงกับผู้รู้ภายในและทำงานไปพร้อม ๆ กันได้ กลัวมมนุษย์จะขจัดกิเลส
อาสวะให้หมดสิ้น แล้วจะไปเห็นสิ่งที่เขาบังคับสรรพสัตว์และสรรพสิ่งเอาไว้
กลัวมมนุษย์จะไปรู้ไปเห็นตรงนี้มาก ๆ เลย

เพราะฉะนั้น จึงพยายามทำทุกวิถีทางให้กายมนุษย์เสื่อมคุณภาพ
ลงไปเรื่อย ๆ เอาตายได้เอาตาย เอาตายไม่ได้ก็เอาพิษการ เอาพิษการไม่ได้ก็
เอาให้ลำบาก ให้วน ๆ เวียน ๆ กันลำบาก หรือให้เพลิน ๆ ตรึงให้ไปติดในรูป
เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ จะได้ไม่มีเวลาและอารมณ์มาทำหยุดทำนิ่ง
เพราะถ้าขึ้นให้ทำหยุดทำนิ่ง ไม่ได้ เตี้ยสว่าง พอสว่างก็เห็น พอเห็นก็รู้
พอรู้ก็เฝ้ารวมกันลุล

พญามารกลัวตรงนี้แหละ ดังนั้นทำให้เสื่อมด้วย และเอากฎแห่งกรรม
มาบังคับอีก มาบังคับทางกาย ทางวาจา ทางใจ กระดิกกระเดี้ยกันไม่ได้เลย
เพื่อให้ใจหมอง พอหมองแล้วเขาก็เซตโปรแกรมหักตั้งดูตไปสู่ภพภูมิของอบาย
ในมหานรก อุสสทนรก ยมโลก เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นไปตามขั้น
ตอน กว่าจะหลุดพ้นมาได้ก็หืดขึ้นคอเลย ยาวนานมาก

แม้มาเป็นมนุษย์ก็ลำบาก ลำบากกันตั้งแต่เกิดเลย แต่ตอนนี้เราลืมหันไป
แล้ว ต้องกิน ต้องนอน ต้องขับถ่าย ยิ่งโตขึ้นความลำบากก็ยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ
ลำบากเรื่องการศึกษาเล่าเรียน ความเป็นอยู่ การทำมาหากิน การครองเรือน
ความแก่ ความชรา ความเจ็บไข้ได้ป่วย สารพัดเลย

เราลองนึกดูให้ดี ชีวิตของเราล้วนแต่อุดมไปด้วยความทุกข์ทรมาน
รวยความทุกข์ทรมาน ถ้าความทุกข์นั้นหนักหนาตอนนั้นเราก็นึกว่าสาหัส แต่พอ
ผ่านไปได้หน่อยเดียวเราก็นึก จนนึกจะเคยชิน แต่เดี๋ยวมันก็มาใหม่อีกแล้ว

กลุ่มอีกแล้ว ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ มีแต่หงุดหงิดกับเล็กหงุดหงิด ความสุขไม่ค่อยจะเจอ เพราะเหตุนี้เราจึงต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง

แต่ถ้าจะอยู่ในวัฏสงสารต้องศึกษาให้เข้าใจว่า ในวัฏสงสารนี้มีกฎเกณฑ์อะไรบ้าง เช่น กฎแห่งไตรลักษณ์ คือ ทุกสิ่งในโลกไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ ต้องเจอสภาพความไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมสลายไป เปลี่ยนแปลงจากเด็กไปวัยรุ่น ไปหนุ่มสาว เข้าสู่วัยกลางคน จนกระทั่งวัยชรา แล้วก็ตายในที่สุด ตกอยู่ในโลกธรรม ๘ คือ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีคนสรรเสริญ มีนินทา มีสุข มีทุกข์ เพราะฉะนั้นเราต้องยอมรับว่า ถ้ามาอยู่ในวัฏสงสารต้องเจออย่างนี้

แล้วก็เจอกฎแห่งกรรมที่เราทำเอาไว้ บังคับด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้ฆ่า ให้ลักทรัพย์ ให้ประพฤติผิดในกาม ให้พูดคำหยาบ พูดเพื่อเจ้า พูดส่อเสียด ให้ดื่มสุราเมรัย ยาเสพติดต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น และยังมีการพนัน มีอะไรอีกสารพัด ซึ่งมีภัยทั้งสิ้น แล้วก็มีความมารองรับ และเราต้องเจออย่างนี้บ่อยๆ

เพราะฉะนั้น ถ้าจะอยู่ในวัฏสงสาร เพราะกลัวว่าไปพระนิพพานแล้วไม่มัน ไม่ม่วน ซึ่งเราคิดไปเอง เพราะเราไม่รู้จักพระนิพพาน ที่จริงถ้าไปถึงตรงนั้นแล้ว เราจะรักพระนิพพานมาก ๆ เลย แต่จะไปถึงตรงนั้นต้องเปื้อนภพสามก่อน และถ้าจะอยู่ต้องอยู่ให้เป็น คือ ต้องละชั่ว ทำความดี และทำใจให้ใส ๆ ในระดับที่อยู่ใภพสามและสร้างบารมีเรื่อยไป มีมโนปณิธานที่ยิ่งใหญ่ คือจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ใจติดแล้วจะติดใจ

นี่เราเข้าพรรษามาได้ ๑๕ วันแล้ว พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ในฤดูกาลเข้าพรรษา ต้องตั้งใจทำความเพียรกันให้ดี เพราะจะหาช่วงจังหวะอากาศดี ๆ อย่างนี้ไม่ใช่ง่าย ถึงแม้ฝนฟ้าจะตก เจอละลอกฝน อาจทำให้เป็นหวัดบ้าง แต่ก็ยังดีที่ว่ามันไม่หนาวไม่ร้อนเกินไป

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ท่านชอบฤดูนี้มาก ท่านบอกว่ามันหนาวก็ไม่หนาว ร้อนก็ไม่ร้อน นั่งดีจังเลย เหมาะสำหรับผู้ฝึกฝนใหม่ที่ยังมีความจำเป็นเกี่ยวกับเรื่องดินอากาศฟ้า แต่สำหรับคนที่ทำเป็นแล้วไม่ขึ้นอยู่กับดินอากาศฟ้า เพราะใจติดตรงกลางแล้ว จะหกคะเมนตีลังกาอย่างไรก็ไม่หลุด เหมือนเสื้อที่สวมใส่จะขยับตัวแค่ไหน หกคะเมนตีลังกาเสื้อก็ยังอยู่กับตัวเรา ติดเหมือนเป็นอวัยวะส่วนหนึ่ง เหมือนเราหกคะเมนตีลังกาอย่างไรจุมูกก็ยังติดอยู่บนใบหน้า หูกก็ยังติดอยู่ข้าง ๆ ไม่ใช่พอหกคะเมนตีลังกาแล้วจุมูกร่วง

เพราะฉะนั้น คนที่ใจเขาติดแล้วจะไม่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ แต่สำหรับผู้ฝึกใหม่ก็ยังมีมีความจำเป็น ที่ใจยังไม่ติด เตี้ยหลุด เตี้ยติด บางทียังไม่เคยติดเลย เมื่อไม่เคยติด มันก็ไม่เคยหลุด แต่ว่ามาอย่างไรก็ไม่รู้ เตี้ยก็อยู่ในตัว เตี้ยก็อยู่นอกตัว ลองให้ใจติดสักครั้งเกิด แล้วจะติดใจ ติดอะไรก็ไม่สู้ติดศูนย์กลางกาย มันสว่าง มีความสุข มีปีติ มีความเบิกบาน

๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

นั่งน้อย ไม่ใช่บุญน้อย

วันนี้วันที่ ๑๖ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुธรรม เพราะฉะนั้นต้องใช้วันเวลาในพรรษานี้ให้คุ้มค่า ซึ่งอากาศดีมาก ๆ ไม่ร้อน ไม่หนาว ไม่อ้าว เหมาะในการปฏิบัติธรรม ทำความเพียรเรื่อยไป อย่าทำอะไรซ้ำเกียจ ไม่ใช่พอนั่งแล้วมิด เมื่อย ฟุ้ง ก็เลยคิดไปเองว่าเราบุญน้อยมั้งจึงไม่ได้เห็นพระกับเขาบ้าง ที่จริงไม่ใช่บุญน้อย แต่นั่งน้อย แล้วยอนเยอะ

ต้องนั่งเยอะ ๆ แล้วจะได้อย่างแน่นอนเชื่อเถอะ คนอื่นเขาทำได้ ทำไมเราจะทำไม่ได้ ทำไมได้มีอยู่ประการเดียว คือ ไม่ได้ทำ ผึกไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งใจก็หยุดนิ่งเอง ไม่จำกัดกาลเวลา หยุดเข้าเห็นเข้า หยุดสายเห็นสาย บ่าย เย็น ค่ำ กลางคืน ตีก็ แจ้ง รุ่งสาง หยุดตอนไหนก็เห็นตอนนั้น เป็นอากาสิโก

มนุษย์เราเหมือนหุ่นให้บุญและบาปเชิด เหมือนหุ่นกระบอกตามโรงละครที่เขาเชิดเป็นตัวนั้น ตัวนี้ ตัวโน้น มีบทบาทต่าง ๆ นานานั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องสั่งสมบุญให้มาก ๆ ถ้าหากเรามีบุญมาก อุปสรรคก็น้อยลงไปเรื่อย ๆ ความสมหวังในชีวิตทั้งปัจจุบันและในอนาคตก็มีมากเป็นทวี

บุญคือพลังงานแห่งความบริสุทธิ์ที่จะขจัดพลังงานแห่งความไม่บริสุทธิ์ให้หมดสิ้นออกไปจากกาย วาจา ใจ ชาติธรรมเห็นจำคิดรู้ของเรา จะได้บุญมากนอกจากทำทานรักษาศีลแล้ว การทำใจหยุดนิ่ง ๆ ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ถ้าขัดใสสว่างเมื่อไรแล้วบุญจะมาก หลักอยู่ตรงนี้

๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ใจหยุด ใจใส ใจจะสูง

วันนี้วันที่ ๑๘ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุมรรค คือ พระเห็นพระในตัว เณรเห็นพระในตัว โยมเห็นพระในตัว พระในตัว มีอยู่แล้วในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อยู่ในกลางกายของเรา เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ที่เราได้ยินรหัสบ่อย ๆ ว่า ๐๗๒ ตรงนั้นเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของเราเลย สิ่งอื่นไม่ใช่

นี่คือพรรษาที่เราจะต้องปฏิบัติตัวของเรา ฝึกใจหยุดนิ่งให้เข้าถึงพระในตัว และเราก็จะได้เห็นพระกัน ทั้งพระ ทั้งเณร ทั้งอุบาสก อุบาสิกา ทุกคนทั่วโลก ใจหยุดนี้สำคัญ ใจยิ่งหยุดใจยิ่งใส ใจยิ่งใสใจยิ่งสูง ใจยิ่งสูงเท่าไรก็ยิ่งใกล้ต่อหนทางพระนิพพาน

เราลองสังเกตดูว่า วันหนึ่งตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งเข้านอน ใจเราสูงหรือใจเราไม่สูง โดยวัดดูจากกิจกรรมที่เราทำตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งเข้านอน สิ่งที่ผ่านมาทางความคิด คำพูด การกระทำ ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ดูว่ามีความคิดอะไรที่วนเวียนอยู่ในใจของเรา

สิ่งที่เราพูดออกมา หรือสิ่งที่เราทำเป็นเครื่องวัดว่าใจเราใสหรือไม่ใส แหล่งที่มาของความคิดเป็นอย่างไร ให้สังเกตตรงนั้น ยิ่งถ้าชาวโลกทั่วไปแล้วใจจะไม่ค่อยใส วัน ๆ คิดแต่เรื่องทำมาหากิน หาเงินหาทอง หาทรัพย์ ใช้ทรัพย์ สนุกสนานเพลิดเพลิน แล้วก็มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้ใจไม่ใส เช่น เหล้า เบียร์ บุหรี่ ยาเสพติด ความสนุกสนานเพลิดเพลิน การพนันบ้าง สารพัด ใจจึงไม่ค่อยใสเท่าไร ใจต้องใสใจจึงจะสูง ตรงนี้สำคัญนะ

๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

สร้างบารมีทุกอนุวินาทีทั้งชาติทุกชาติ

วันนี้วันที่ ๑๙ นับจากวันเข้าพรรษามา พรรษานี้เราได้ให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुरुธรรม คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ แล้วก็โยมเห็นพระ

คำว่า “พระ” ในที่นี้ หมายถึง พระรัตนตรัยในตัว คือ พระธรรมกายซึ่งมีอยู่ในตัวของทุก ๆ คนในโลก การได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวนี้ จะทำให้ชีวิตของเราสมบูรณ์ มีความปลอดภัยแล้วก็มีชัยชนะ ถือว่าสมหวังในชีวิตในระดับหนึ่ง เพราะพระรัตนตรัยจะนำเราข้ามพ้นวัฏสงสาร ไปสู่ฝั่งพระนิพพานได้

ถ้าหากเรามีเป้าหมายสูงสุดที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ก็จะต้องเริ่มต้นจากพระรัตนตรัยภายใน ต้องได้ตรงนี้ มีพระธรรมกายภายใน ปรากฏชัดใสแจ่มทั้งหลับตาลืมตา อย่างนี้ชีวิตจึงจะปลอดภัยในสังสารวัฏ เพราะการไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้นยาวนาน จะต้องมีการบารมีมาก บารมีน้อย ๆ ไปไม่ได้ บารมีจะมากได้ก็ต้องสร้างให้มาก สร้างกันทุกชาติและทั้งชาติ ตั้งแต่เกิดไปทุกอนุวินาทีจนกระทั่งละโลก

การสร้างบารมีทั้งชาติตั้งแต่เกิดกระทั่งตายและทำทุกวัน พังดูแล้วไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ความจริงเป็นไปได้ เพราะว่าเราจะต้องสร้างบารมี ๑๐ ทศ ๓๐ ทศ ให้บริบูรณ์ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยบารมี ขันติบารมี สัจจบารมี อริยฐานบารมี เมตตาบารมี และอุเบกขาบารมี บารมีเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลายให้บริบูรณ์ ซึ่งย่อ ๆ ก็คือ ทาน ศีล ภาวนา นั่นเอง จะต้องมีความตั้งใจที่มั่นคง บริสุทธ์ สะอาด จึงจะได้บุญมาก พื้นฐานของใจที่มั่นคง คือต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัวนั่นเอง

ถ้าเราทำบุญด้วยใจที่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ทำน้อยก็ได้มาก ทำมากก็ได้มากยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ คำว่า “ทำน้อย ได้มาก” มากในระดับขนาดไหน ขนาดทำน้อย ๆ ถ้าทำด้วยพระธรรมกาย ยังได้ในระดับอสงไขยอัปปมาณัง ถ้าทำมากแล้วได้มากกว่านั้นขึ้นไปอีก เพราะฉะนั้นการเข้าถึงพระธรรมกายภายในจึงเป็นหลักสำคัญอย่างยิ่งของการสร้างบารมี หรือการอยู่เป็นสุขในภพนี้หรือภพไหน ๆ

ถ้าเราเข้าถึงพระธรรมกายในตัวชัดเจนแจ่ม ทั้งหลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน นั่งก็สว่าง ยืนก็สว่าง เดินก็สว่าง นอนก็สว่าง หลับตาสว่าง ลืมตาสว่าง จะทำการกิจอะไรก็สว่างหมด อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ขับถ่าย สว่างตลอดเวลาอย่างนี้ ฐานของใจก็มั่นคง บุญกุศลจะเกิดขึ้นตลอดเวลา จะมีความสุขตลอดในทุกวันที่ผ่านไปตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งเข้านอน เพราะฉะนั้นพรหมานี้จึงได้ให้ชื่อว่าเป็น พรหมแห่งการบรรลุธรรม ที่เข้าถึงพระ มันมีความจำเป็นอย่างนี้ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เราจะได้มีบุญกันเยอะ ๆ

๑ รหัสผ่านสู่ดวงบุญพิเศษ

เราได้ศึกษาเรียนรู้ถึงกฎในการเดินทางไปสู่ปรโลกแล้วว่ามันมีรหัสผ่าน ถ้าจะไปอบายก็ต้องทำบาป เพราะใจเศร้าหมอง ความเศร้าหมองของใจนั้นแหละเป็นรหัสผ่านไปสู้อบาย ถ้าจะไปสู่สุคติโลกสวรรค์ก็ต้องสร้างบุญมาก ๆ ให้ใจผ่องใส ความผ่องใสของใจก็เป็นรหัสผ่านไปสู่สุคติโลกสวรรค์

การที่เราเข้าถึงพระในตัวนั้น ใจเราต้องผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สว่างไสว เป็นรหัสผ่านไปสู่สุคติ และไปตามภพภูมิที่เราปรารถนาได้ด้วย ถ้าตั้งความปรารถนาจะไปดุสิตบุรี วรบุญพิเศษ ตัวเราก็ต้องให้พิเศษแตกต่างจากปกติของมนุษย์ธรรมดา

พิเศษ คือ จะต้องเข้าถึงพระธรรมกาย มีพระธรรมกายปรากฏชัดใสแจ่ม
อย่างนี้ แม้พระธรรมกายจะมีอยู่ในตัวทุกคน แต่ถ้ายังเข้าไม่ถึง มีก็เหมือน
ไม่มี เหมือนน้ำใต้ดิน เรารู้ว่ามีน้ำใต้ดิน แต่ถ้าไม่เจาะไม่ขุดไปให้ถึงก็
ไม่ได้นำมาดื่มมาใช้ พระธรรมกายในตัวก็เช่นเดียวกัน แม้มีอยู่แต่ถ้าหากยัง
เข้าไปไม่ถึงก็เอามาใช้ไม่ได้ ดังนั้นการเข้าถึงพระธรรมกายจึงเรียกว่าเป็นบุคคล
พิเศษ ที่มีรหัสผ่านพิเศษไปสู่วงบุญพิเศษได้ หากตั้งความปรารถนาที่จะไป

เพราะฉะนั้น พรหมานี้เราจึงจำเป็นต้องข้มงวดกวดขันตัวเราให้ชวนชวาย
ที่จะฝึกใจให้หยุดนิ่งควบคู่ไปกับการทำภารกิจประจำวัน การทำมาหากิน การ
ครองเรือน หรือการศึกษาเล่าเรียน หรือการทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เราต้อง
ทำควบคู่กันไป อย่าให้อะไรมาเป็นอุปสรรค มาเป็นข้อแม้ข้ออ้างหรือเงื่อนไข
ซึ่งเรามักจะใช้คำว่าไม่ว่าง ไม่มีเวลา ที่จริงเวลามีแต่ไม่มีอารมณ์ที่จะทำ

วันนี้มีแต่พรุ่งนี้ไม่แน่ เพราะแม้มีติดต่อกันก็มีสิทธิ์เข้าถึงธรรม
นี้ไม่ใช่คำขวัญหรู ๆ แต่ว่าทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ถ้าทำจริง ๆ จัง ๆ

มีผู้มีบุญท่านหนึ่ง ปฏิบัติธรรมมีติดอยู่ ๗ เดือน หลังจากนั้นก็ไม่ติด
สว่างมากบ้าง น้อยบ้าง เมื่อท่านทำได้ เราก็ต้องทำได้ ทำได้เมื่อเราทำได้
แล้วก็ต้องทำอย่างสม่ำเสมอ ให้ถูกหลักวิชา ดังนั้นไม่มีเหตุผลใดเลยที่เราจะ
ไม่ทำหรือทำไม่ได้ ถ้าเราปรารถนาจะสั่งสมบุญ

เรารู้แล้วว่าเราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้งและเกิดมาสร้างบารมี
สิ่งนี้เป็นหลัก นอกนั้นก็เป็นเรื่องรอง ๆ ลงมา เมื่อเรารู้อย่างนี้เราก็ต้อง
ทำอย่างนี้ จะไปทำนอกเหนือจากนี้ไม่ได้ และเราได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นว่า
ใจยิ่งใสใจก็ยิ่งสูง ใจยิ่งสูงก็ยิ่งใกล้พระนิพพาน ยิ่งใกล้ที่สุดแห่งธรรม
เข้าไปเรื่อย ๆ เราก็จะต้องทำใจให้ใส ๆ

บุญ คือ พลังงานชนิดหนึ่งที่สะอาดบริสุทธิ์ เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตทุกระดับ ตั้งแต่ปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า บุญบันดาลให้ทุกสิ่งเกิดขึ้น ที่จะทำให้เราสมหวัง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ต้องสั่งสมบุญ พระอรหันต์ก็สั่งสมบุญ และก็กลั่นไปเป็นบารมี เป็นรัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจียวยาขาด ในที่สุดก็สมหวังหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ พ้นจากภพสาม ไปสู่พระนิพพานได้ เราจะต้องทำอย่างท่านทำ ท่านทำอย่างไร เราทำอย่างนั้น ท่านเป็นอย่างไร เราก็จะเป็นอย่างนั้น

๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ปัจจัยตั้ง รู้ได้เฉพาะตน

วันนี้วันที่ ๒๐ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลुธรรม คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ พระในที่นี้ หมายถึง พระรัตนตรัย ในตัวของเรา ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึก เสมอเหมือนหรือยิ่งกว่านี้ไม่มี

ถ้าเราเข้าถึงพระในตัวได้เราก็จะมีที่พึ่ง มีความสุขกายสบายใจทันทีที่เข้าถึง เราจะอบอุ่นใจ จะรู้สึกปลอดภัย และพระในตัวนอกจากให้ความสุขทันทีที่ได้เข้าถึงแล้ว ยังเป็นรหัสผ่านไปสู่สุคติโลกสวรรค์ โดยเฉพาะดุสิตบุรีงบุญพิเศษ ที่เราปรารถนาจะไปกัน ซึ่งจะไปได้มันต้องพิเศษแตกต่างจากคนปกติธรรมดาที่เขาไม่มีศีลไม่มีธรรม มัวแต่ทำมาหากิน สนุกสนานเพลิดเพลิน วันทั้งวันกายวาจาใจมีแต่เรื่องราวที่เป็นบาปอกุศลผ่านเข้ามาทำให้ใจหมอง

ไม่ผ่องใส มันต้องพิเศษแตกต่างจากนั้น ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว ซึ่งมี
อยู่แล้วทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อ รู้หรือไม่รู้ จะเชื่อชาติ ศาสนา และ
เผ่าพันธุ์ใดก็ตาม ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้วล้วนมีพระธรรมกายทั้งสิ้น ไม่เชื่อ
ก็ต้องลองมาปฏิบัติดู

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้คำว่า เอหิพัสสโก เธอจงมาลองทำดู
โดยน้อมใจที่แวบไปแวบมาให้เข้ามาในตน โอปนยิโก น้อมเข้ามา ปจฺจตฺตํ
รู้ได้เฉพาะตน นี่ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา สมมติเราเอาหัวไปโขกกำแพง จะ
ต้องไปถามคนอื่นไหมว่าผมเจ็บหรือเปล่า ก็ไม่ต้อง กินพริกขี้หนูไป ๑๐ เม็ด
ต้องไปถามเขาไหม ผมเผ็ดหรือเปล่า ถ้าไปถามนี่ถือว่าเป็นคนชอบกลั่น มัน
เป็นปัจจัยตั้ง รู้ได้เฉพาะตัวเรา พริกไทยเผ็ดแตกต่างจากพริกขี้หนู พริกป่น
พริกชี้ฟ้า หรือพริกอะไรก็แล้วแต่ ลองเคี้ยวดูก็รู้เอง เข้าถึงธรรมเหมือนกัน
ปฏิบัติธรรมได้เข้าถึงเห็นพระในตัว โอ สุขจังเลย ไม่ต้องไปถามใคร นี่แหละ
ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญญูหิ รู้ได้เฉพาะตัวของเรา

๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พิสูจน์กฎแห่งกรรมด้วยพระในตัว

วันนี้วันที่ ๒๒ นับจากวันเข้าพรรษา เผลอประเดี้ยวเดียวจะครบ ๑ เดือน
แล้ว เหลืออีกอาทิตย์เดียวเท่านั้น วันคืนผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน ที่ต้องนับ

กันไปวัน ๆ เพราะจะได้เตือนพวกเราให้รู้ว่า สิ่งที่เราได้ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่ต้น พรรษานั้นจะต้องทำให้สำเร็จให้ได้

เราตั้งใจเอาไว้ว่าพรรษานี้จะเป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ แล้วก็โยมเห็นพระ หมายถึง ทุกคนจะต้องเห็นพระให้ได้ภายในพรรษานี้ พระในที่นี้ก็คือพระรัตนตรัยในตัว ที่นอกเหนือจากพระรัตนตรัยนอกตัว ซึ่งเราชาวพุทธก็ได้เห็นกันเป็นปกติอยู่แล้ว

พระในตัวนั้นสำคัญมาก เพราะท่านอยู่กับเนื้อกับตัวของเรา ถ้าเราเข้าถึงท่านยังไม่ได้ ชีวิตยังไม่อบอุ่น ยังไม่ปลอดภัย ถึงแม้จะมีพระนอกตัวให้เคารพกราบไหว้บูชา มันกราบแต่มันยังไม่ซึ่งถึงใจ แต่จะให้ซาบซึ่งถึงใจก็ต้องเข้าถึงพระภายในให้ได้

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ได้กล่าวเสมอเลยว่า เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวได้เมื่อไร จะไปพิสูจน์เรื่องกฎแห่งกรรมได้ ท่านใช้คำว่า “ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ ไปจับมือถือแขนพุดจาโตตอบกับสัตว์นรก หรือเทวดาบนสวรรค์ก็ได้ พ่อแม่ตายไปอยู่ที่ไหนไปช่วยได้ทั้งในนรกและในสุคติภพ” นี่ท่านพูดเสมอเลยตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ก็เลยทำให้เรามีกำลังใจ

แม้จะไม่ได้เจอองค์ท่าน แต่เราก็เจอคำสอนของท่าน สิ่งที่ท่านได้กล่าวเอาไว้เป็นเครื่องยืนยันในการบรรลุธรรมของท่าน และในยุคนั้นก็มีผู้บรรลุธรรมตามเยอะมาก เป็นพยานในคำสั่งสอนของท่านได้เป็นอย่างดี และสืบทอดกันเรื่อยมากระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ที่ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ จับมือถือแขนพุดจาโตตอบสัตว์นรกกับเทวดาได้ พ่อแม่ตายแล้วไม่ว่าจะไปอยู่ในภพภูมิไหนก็ตามไปช่วยได้

ตรงนี้แหละทำให้เรามีความมั่นใจที่จะทำตามคำสอนของท่าน ต้องการที่จะเข้าถึงสิ่งที่ท่านกล่าวเอาไว้ เพื่อเราจะได้มีที่พึ่งที่ระลึก และจะได้ไปพิสูจน์กฎแห่งกรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเอาไว้ และจะได้มีโอกาสไปโปรดหมู่ญาติของเรา

เพราะเหตุนี้ พรพรพานี้เราก็ต้องเข้มงวดกวดขันตัวเองให้ดี ปฏิบัติธรรมกันทุกวันให้สม่ำเสมอ โดยไม่ให้สิ่งใดมาเป็นอุปสรรคในความตั้งใจจริงของเรา ในคราวนี้ ไม่ว่าจะเจ็บ ป่วย ไข้ จะปวดเมื่อย มีภารกิจงานอะไร จะไม่ให้สิ่งนี้มาเป็นข้ออ้าง ข้อแม้ เงื่อนไขเหมือนที่ผ่าน ๆ มา ที่นับกันไปเป็นวัน ๆ นี้ได้ ๒๒ วัน เพื่อที่เราจะได้ทบทวนตัวเราว่าทำตามที่เราได้ตั้งใจกันแล้วหรือยัง

๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หนึ่งจนถึงที่สุดของภาพ

วันนี้วันที่ ๒๓ นับจากวันเข้าพรรษา พรพรพานี้เราได้ให้ชื่อว่า พรพรปาแห่งการบรรลุธรรม คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ แล้วก็โยมเห็นพระ หมายถึงทุกคนจะต้องเห็นพระให้ได้ พระในที่นี้ก็คือพระรัตนตรัยซึ่งอยู่ภายในตัวของเราทุก ๆ คน ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นโยม อุบาสก อุบาสิกา สาธุชนหรือคนชาติไหนก็ตามล้วนมีพระรัตนตรัยในตัวทั้งสิ้น ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง สิ่งอื่นที่นอกจากนี้ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม ไม่ว่าจะเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นสิ่งของอันใดก็ตามไม่ใช่ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง ถ้าจะพึ่งพึ่งพังกันชั่วคราวก็คงจะได้ ที่พึ่งที่แท้จริงมีแต่พระรัตนตรัยเท่านั้น

จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวได้ก็ด้วยการทำใจหยุดใจนิ่ง ที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ หมายความว่า ปกติของใจเราไม่หยุดไม่นิ่งมักวิ่งไปในอารมณ์ต่าง ๆ
ไปในเรื่องราวต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจการ
งาน ครอบครัว การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เราจึงไม่
พบที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง ไม่พบความสุขที่แท้จริงทั้ง ๆ ที่เราแสวงหา

เรามักเข้าใจว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่คน ที่สัตว์ ที่สิ่งของ สถานที่
ทรัพย์สิน เงินทอง เป็นต้น แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ มันอยู่ในตัว เพราะฉะนั้น
เราต้องเอาใจกลับมาหยุดนิ่งอยู่ภายใน ให้ผ่านภาพต่าง ๆ อารมณ์ต่าง ๆ ที่
เราเก็บสะสมเอาไว้อยู่ในใจ ผ่านไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไปถึงที่สุดของภาพ ก็จะ
เข้าถึงภาพแรกภายในที่แท้จริง คือ ดวงปฐมมรรค เมื่อเราเห็นธรรมดวงแรก
ไม่ช้าก็จะเข้าถึงพระตถาคตภายใน ถึงพระรัตนตรัยในตัว

ภายในพรรษานี้ที่ผ่านมาได้ ๒๓ วัน มีผู้ปฏิบัติธรรมที่เข้าถึงก็มี
จนจะเข้าถึงก็มี อยู่ในระดับที่ฝึกฝนแล้วก็มีประสบการณ์ที่ก้าวหน้าเพิ่มขึ้น
ไปเรื่อย ๆ ก็มี มีหลากหลายประสบการณ์ ก็เป็นสิ่งที่น่าปีติยินดีที่เราใช้
วันเวลาที่มีจำกัดในโลกมนุษย์ มาสร้างความคิดที่ถูกหลักวิชา มาทำงาน
ที่แท้จริง คือ งานที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง และเป็นการแสวงหาบุญบารมี
ของเรา

๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ความลับจะถูกเปิดเผย

วันนั้นนับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๒๔ วัน เราได้ตั้งใจเอาไว้ว่า พรรษานี้จะให้ เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ของทุกคน พระในที่นี่คือพระรัตนตรัย ในตัว หรือจำง่าย ๆ คือพระธรรมกายซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกคนในโลก เป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกเท่านี้หรือยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายในตัวได้ ชีวิตของเราจึงจะปลอดภัยและมีชัยชนะ จะมี ความสุขทันทีที่ได้เข้าถึง เป็นความสุขที่แท้จริงที่เราปรารถนา และเราสามารถที่จะเรียนรู้เรื่องราวความจริงของชีวิต ซึ่งเป็นความลับมีดมนอนธการสำหรับเรามาตลอดเลย

เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกายในตัวได้ สิ่งที่ถูกบดบังก็จะถูกเปิดเผย ทำให้เราแจ่มแจ้งในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ซึ่งจะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด อย่างน้อยก็มีสุคติเป็นที่ไป หรือมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันด้วยความผาสุก ปลอดภัย ดายแล้วก็ไปดี และมีเป้าหมายที่ชัดเจนคือทำพระนิพพานให้แจ้ง

พระรัตนตรัยในตัวนั้นแหละ ท่านจะทำพระนิพพานให้แจ้ง หมายถึงพระนิพพานมีอยู่แล้ว แต่กิเลสอาสวะไปบดบัง เหมือนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวที่มีหมู่เมฆมาบดบัง เมื่อเมฆนั้นผ่านไปความสว่างก็บังเกิดขึ้น กิเลสอาสวะซึ่งไปบดบังพระนิพพานเมื่อหมดไป พระนิพพานก็แจ่มแจ้งขึ้นมา

พรรษานี้ คือพรรษาที่เราจะกวาดล้างตัวของเราเอง เอาจริงเอาจังกับสิ่งเหล่านี้ เพราะฉะนั้นอย่าให้วันหนึ่งคืนหนึ่งผ่านไปเฉย ๆ ให้แต่ละวันผ่านไปด้วย

การแสวงหาพระนิพพาน หรืออย่างน้อยให้เห็นพระในตัว โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้นว่า เราเจ็บ เราป่วย เราใช้ เรามีการงานมากมาย เราเหนื่อย เราเพลีย ขอนอนก่อน พักก่อนอะไรอย่างนั้น ต้องไม่ให้มีข้อแม้ข้ออ้าง และการที่จะเข้าถึงพระในตัวก็ไม่ได้ยากอะไร แค่ทำใจของเราให้หยุดนิ่ง ๆ เดียว ก็ดังเข้าไปสู่ภายใน เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวซึ่งมีอยู่แล้ว แล้วหยุดนิ่งนี้เขาก็ทำกันได้เยอะแยะ ไม่เฉพาะคนไทย แม้ชาวต่างประเทศก็ทำกันได้หลายท่าน

๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หยุดนิ่งเป็นบรมสุข

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๒๙ วันแล้ว พรรษาหนึ่งมี ๓ เดือน เราก็ตีเณรทางมาได้เกือบ ๑ ใน ๓ ของพรรษาแล้ว พรรษานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม หมายถึงว่า ทุกคนจะตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ได้เข้าถึงพระในตัว ไม่ว่าจะเป็นคนฤๅสัทหรือบรรพชิต

พระในที่นี้ก็คือพระรัตนตรัยในตัว หรือพระธรรมกายซึ่งอยู่ในตัวของมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนาหรือเผ่าพันธุ์ใด ต่างแต่่าจะรู้หรือไม่รู้เท่านั้น จะรู้หรือไม่รู้ก็มีพระอยู่ในตัว

การเข้าถึงพระในตัวได้จะทำให้เราสมหวังในชีวิต เพราะความปรารถนาอันสูงสุดของสรรพสัตว์ทั้งหลายก็คือต้องการความสุขที่แท้จริง ไม่ว่าความสุขนั้นจะเริ่มตันจากอะไรก็แล้วแต่ อาจจะเริ่มต้นด้วยทรัพย์สินเงินทอง คน สัตว์ สิ่งของ แต่ตอนท้ายก็ไปลงที่ความสุข

สุขทุกข์อยู่ที่ใจ ใจนั้นแหละเป็นฐานที่จะรองรับความสุข แต่ความสุขที่แท้จริงนั้นมนุษย์ไม่ได้รู้จักกันเลย ไม่รู้จักมายาวนาน และไม่เข้าใจว่ามีลักษณะอย่างไร มีอาการอย่างไร อยู่ที่ไหน จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด ต่างก็แสวงหากันไป เพราะพื้นฐานของชีวิตมีความสุข มนุษย์ก็เบื่อกับความเบื่อหน่ายกับความทุกข์ อยากจะดับทุกข์ได้ อยากจะเข้าถึงความสุข ก็ค้นหากันไป บางพวกก็ค้นหาทางวัตถุ บางพวกก็ค้นหาทางใจ บางทีก็บำเพ็ญทุกรกิริยา แสวงหาความสุขด้วยการทรมานตัวเองบ้าง อย่างนี้เป็นต้น มนุษย์จึงไม่พบความสุขเลย และก็ยังไม่รู้จัก

จนกระทั่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบังเกิดขึ้นในโลก แต่เดิมพระองค์ก็เป็นอดีตมนุษย์ที่มีความทุกข์เหมือนชาวโลกทั่วไป ต่างแต่ว่าอยากจะพ้นทุกข์อย่างแรงกล้า จึงขวนขวายศึกษาหาหนทางพ้นทุกข์ ทรงสละราชสมบัติ ออกบวช แสวงหาผู้รู้ที่จะสอนได้ว่า ความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ไหน พระองค์ใช้เวลาแสวงหานานถึง ๖ ปี แต่ก็ยังไม่ได้เจอความสุขที่สมบูรณ์เลย

จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อบารมีเต็มเปี่ยม ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ เมื่อพระองค์สละชีวิต อธิษฐานจิตว่าถ้าไม่เจอความสุขที่แท้จริงจะไม่ลุกจากที่ ถึงเนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไปเหลือแต่กระดูกหนังข้างมัน ไม่ได้ตายเถอะ จะต้องค้นให้พบให้ได้ และในที่สุดพระองค์ก็ทรงค้นพบสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่มนุษย์และเทวดาปรารถนาอยากเจอ นั่นคือความสุขที่แท้จริง ซึ่งพระองค์สรุปว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่หยุดกับนิ่ง มีบาลีรับรองไว้ว่า **นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ** สุขอื่นนอกจากหยุดจากนิ่งไม่มีหยุดนิ่งเป็นบรมสุข สุขอย่างยิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่งก็จะพบสุขที่แท้จริง อย่างนี้ถือว่าสมปรารถนาในชีวิต

ที่นี้จะหยุดนิ่งอย่างนี้ได้ จะต้องทิ้งสิ่งที่ทำให้เขยื้อนเคลื่อนไหว ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ ต้องทิ้งสิ่งเหล่านั้นแล้วกลับมาทำในสิ่งตรงกันข้าม คือไม่เขยื้อน ไม่คิด ไม่พูด ไม่ต้องทำอะไรเลย หยุดนิ่งได้ก็มีความสุข แล้วปริมาณความสุขก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งเข้าถึงความสุขที่แท้จริงอย่างสมบูรณ์ที่เรียกว่า **บรมสุข** ก็คือการขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น ทำพระนิพพานที่มีอยู่แล้วแต่ถูกบดบังด้วยกิเลสอาสวะให้แจ้งขึ้นมา

๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

กำไรหรือขาดทุนชีวิต

วันนี้เป็นวันสว่าง วันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวง เหลืออีก ๑ วัน ก็ครบ ๑ เดือนของการเข้าพรรษา พรรษาหนึ่งมี ๓ เดือน เราเดินทางมาได้เกือบจะ ๑ ใน ๓ ของพรรษาแล้วนะ

พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม หมายถึง ทุกคนจะต้องตั้งใจ ปฏิบัติธรรมให้บรรลุธรรมให้ได้ ธรรมในที่นี้ก็คือพระในตัวเอง อยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์

เพราะฉะนั้น พรรษานี้จึงได้ชื่อย่อ ๆ ว่า พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เป็นพรรษาที่ทุกคนต้องเห็นพระ ไม่ใช่ ควร เห็นพระ แต่ ต้อง เห็นพระให้ได้ เพราะเราเหลือเวลาที่จะอยู่ในโลกมนุษย์นี้อีกไม่นาน อย่าคิดเอาเองว่า เราจะมีอายุยืนถึงอายุเฉลี่ยของมนุษย์คือ ๗๕ ปี ซึ่งความจริงอาจไม่ใช่อย่างนั้น อาจจะก่อนนั้น อาจจะเท่านั้น หรือเลยไปกว่านั้น แต่ที่

เลยไปกว่านั้นหรือเท่านั้นในปัจจุบันก็มีไม่มาก ส่วนมากมักจะน้อยไปกว่านั้น และยิ่งบางคนร่างกายยังแข็งแรงอยู่ ไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ป่วย ไม่ได้ไข้ ไม่ได้ประสบอุบัติเหตุ อยู่ ๆ ก็ปั๊บปั่นเดินทางไปก่อนก็มี

ทุกชีวิต ทุกเพศ ทุกวัย มีสิทธิ์เดินทางไกลไปสู่ปรโลกได้เท่ากันเลย ไม่ใช่ว่าคนแก่จะต้องไปก่อน ไม่แน่ บางทีรุ่นเยาว์ไปก่อนคนแก่ก็มี เพราะทุกคนมีสิทธิ์ตายเท่ากัน ดังนั้นที่ใช้คำว่าเรามีเวลาอยู่ในโลกนี้อย่างจำกัด จึงเป็นคำที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นเราจะใช้เวลาอย่างจำกัดอย่างไรให้มีคุณค่าที่สุด ให้ได้กำไรชีวิตมากที่สุด

กำไรหรือขาดทุนชีวิต ผู้รู้เขาวัดกันที่ใครสั่งสมกุศลธรรมเอาไว้ ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจทุกวันทุกคืนทุกเวลา ผู้นั้นได้ชื่อว่ามีกำไรชีวิต ถ้าใครสั่งสมบาปอกุศล ถือว่าขาดทุนชีวิต นี่คือมาตรฐานของท่านผู้รู้บัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลาย

แต่ผู้ไม่รู้ก็พากันไปตามรสนิยม บางคนก็บอกว่าเราจะต้องหากำไรชีวิตด้วยการเมา เพราะเราจะมีโอกาสเมออย่างประเสริฐนี้ได้สักกี่ครั้ง ฟังแล้วมีนเลย ไม่รู้เมาแบบไหนเมออย่างประเสริฐ เราจะต้องเล่นการพนัน สนุกสนาน เพลิดเพลิน สุรา นารี พาสี กีฬาบัตร ต้องครบถ้วนอย่างนี้ถึงจะเรียกว่าได้กำไรชีวิต นี่คือการเห็นของผู้ไม่รู้ คือไม่รู้อดีต ไม่รู้เรื่องปัจจุบัน แล้วก็ไม่รู้เรื่องอนาคต ไม่รู้เรื่องกฎแห่งกรรม ไม่รู้เรื่องราวชีวิตในสังสารวัฏ หรือความเป็นจริงของชีวิต เขาจึงวัดกำไรขาดทุนชีวิตด้วยวิธีดังกล่าว ซึ่งแตกต่างจากบัณฑิตนักปราชญ์ที่ท่านสรุปมาว่า

สิ่งใดที่ยังกุศลธรรมให้บังเกิดขึ้นด้วยกาย วาจา ใจ สิ่งนั้นคือกำไรชีวิต
สิ่งใดที่ยังกุศลธรรมให้บังเกิดขึ้นด้วยกาย วาจา ใจ สิ่งนั้นคือขาดทุนชีวิต

เวลาที่เราเหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ ทำอย่างไรจะให้ได้กำไรชีวิตมากที่สุด ก็ต้องสั่งสมกุศลธรรม สั่งสมบารมี ๑๐ ทศ สั่งสมกุศลกรรมบถ ๑๐ ประการ หรือจำง่าย ๆ ย่อ ๆ ก็คือ ทาน ศีล ภาวนา สามอย่างนี้ง่ายที่สุด ถ้าง่ายกว่านี้เข้าไปอีกก็คือ ทำพระในตัวให้บังเกิดขึ้น กระทั่งเห็นท่านชัดใสแจ่ม ทั้งหลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน หกคะเมนตีลังกาก็เห็นพระติดแน่นอยู่กลางกาย อย่างนี้จึงจะได้กำไรชีวิต

เราเกิดมาในโลกนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็สั่งสมบุญบารมีให้แก่วรรณะ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องทำให้บรรลुวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ และมรรคผลนิพพานก็อยู่ในตัว ไม่ได้อยู่นอกฟ้า ป่าหิมพานต์ ตามป่า ตามเขา ตามห้วยหนองคลองบึง ดวงดาวต่าง ๆ แต่อยู่ในตัว

เพราะฉะนั้น ที่กล่าวว่าพระนิพพานเป็นสิ่งที่หมดสมัยในการเข้าถึงนั้นไม่จริงเลย เพราะว่าพระนิพพานไม่ได้อยู่นอกโลก แต่อยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน จึงเป็น อกาลโก คือเหนือคำว่า สมัย อยู่พ้นกาลเวลาไปแล้ว หมายความว่า ถ้าใจหยุดนิ่งได้ถูกส่วนเมื่อไรก็เข้าถึงเมื่อนั้น และไม่ได้ผูกขาดเฉพาะนักบวช หรือเฉพาะพระพุทธรูป ถ้าเป็นฆราวาสก็หมดสิทธิ์ แล้วยิ่งมายุคสมัยนี้ไฮเทค โนโลยี ยิ่งห่างไกลมรรคผลนิพพาน ความจริงไม่ใช่เลย เพราะจะไฮเทคแค่ไหนก็แล้วแต่ มรรคผลนิพพานก็ยังติดตามอยู่ในตัวของมนุษย์ หยุดเมื่อไรก็เข้าถึงเมื่อนั้น นี่คือวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ความจริงเป็นอย่างนี้

๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

มรรคผลนิพพานไม่จำกัดกาลเวลา

วันนี้วันที่ ๓๑ นับจากวันเข้าพรรษา ครบ ๑ เดือนแล้ว เหลือเวลาอีก ๒ เดือน ก็จะออกพรรษา พรรษานี้มีชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม หมายถึงว่าทุกคนจะต้องบรรลุพระธรรมกายภายใน ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิต จะต้องใช้พรรษานี้ปฏิบัติธรรมให้บรรลุพระธรรมกายให้ได้

การเข้าถึงพระในตัวเองได้นั้น ถือว่าประสบความสำเร็จระดับหนึ่งในชีวิตของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เพราะเราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างน้อยก็เพื่อการสร้างบารมี มรรคผลนิพพานนั้นอยู่ในตัว จะทำให้แจ้งได้ต้องเข้าถึงพระธรรมกาย ท่านจะทำให้เราพ้นจากความมืด พระนิพพานที่มีอยู่แล้ว ก็จะแจ่มแจ้งขึ้นมา เหมือนเรลากของที่อยู่ในที่มีมืดออกมากลางแจ้ง

เพราะฉะนั้น การที่ท่านเข้าใจผิดกันว่า การบรรลุมรรคผลนิพพานนั้นเป็นสิ่งพ้นสมัย เพราะเลยยุคพุทธกาลมาแล้ว คล้าย ๆ จะผูกขาดเอาไว้ว่า ต้องเฉพาะในสมัยพุทธกาลเท่านั้นถึงจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ถ้าเชื่ออย่างนั้นก็ไปค้านกับคำว่า **อกาลโก** ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ว่า **ไม่จำกัดกาลเวลา** ถ้าตั้งใจประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ฝึกใจให้หยุดนิ่งเมื่อไรก็สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้ทั้งสิ้น หยุดกลางวันก็เห็นกลางวัน หยุดกลางคืนก็เห็นกลางคืน และไม่จำกัดสถานที่ด้วย หยุดตรงไหนก็เห็นตรงนั้น หยุดในน้ำก็เห็นในน้ำ หยุดบนบกเห็นบนบก หยุดในอากาศบนท้องฟ้า บนเครื่องก็เห็นบนเครื่อง

มีแม่ชีท่านหนึ่งท่านหนึ่งเรือหางยาวมา ปรากฏว่าเรือสวนกัน อีกลำหนึ่งแล่นเร็วมาก คลื่นก็แรง เรือที่ท่านั่งจะล่ม ตอนนั้นท่านไม่รู้จะหาอะไรเป็นที่

ฟัง ก็เลยหยุดใจภาวนา “สัมมา อะระหัง” แล้วใจก็หยุดจริง ๆ เห็นองค์พระ
ชัดใสแจ่มลอยขึ้นมาเลย เห็นตอนเรือจะคว่ำ

อีกท่านหนึ่ง ท่านเป็นพระอยู่วัดอื่นแต่ไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ ท่าน
เล่าให้ครูไม่ใหญ่ฟังว่า วันนั้นท่านนั่งรถอยู่ คนขับก็ขับเร็วมากเลี้ยวโค้งตรงวง
เวียนใหญ่ พอเลี้ยววัด ท่านตกใจรีบภาวนา “สัมมา อะระหัง” ปรากฏว่าใจ
หยุดลงไปเห็นองค์พระชัดขึ้นมาตอนรถเลี้ยวโค้ง

มีหนุ่มน้อยคนหนึ่งมาราบครูไม่ใหญ่ให้สอนสมาธิ แล้วก็หายไป หันไป
ดูอีกที อ้าว! เห็นลงไปนั่งในครกตำข้าวในท่าคุตตุ้ ก็นั่งไปอยู่ในครก นั่งไป
ชั่วโมงครึ่ง ก็ออกมาจากครกบอกว่า “ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่องค์พระ”

ครูไม่ใหญ่ก็อยากให้นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาพูดอย่างนี้บ้าง
“ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่องค์พระกับดวง”

มีอยู่คราวหนึ่ง ครูไม่ใหญ่ไปเยี่ยมไข้ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง คนป่วยท่าน
เป็นคนจีน อายุมากแล้วแต่ก็พูดภาษาไทยได้คล่อง ลูกท่านก็ไปเฝ้าอยู่ข้าง ๆ
เตียง ก็แนะนำให้ท่านทำภาวนา “สัมมา อะระหัง” ท่านก็ทำไป ท่านจะเสียง
ดังนะ ซึ่งเป็นอรรถาธิบายของผู้ที่มีพลังภายในเยอะ ขนาดป่วย ๆ แต่ก็เสียงดัง
ท่านก็เรียกชื่อลูกสาว แล้วก็พูดภาษาชาวบ้านนะ “เฮ้ย ๆ ไครวะ เอาลูกแก้ว
มาใส่ในท้องกู เอาออกหน่อยไวย” คือท่านก็ไม่รู้เรื่อง ด้วยความอินโนเซนต์
ของท่าน นี่ขนาดป่วย ๆ นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยก็เห็นได้

เพราะฉะนั้น มรรคผลนิพพานเป็นอกาลิโก ไม่จำกัดกาลเวลา และ
ไม่จำกัดสถานที่ ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ตั้งแต่เด็กเรื่อยไปเลยจนกระทั่งถึง
ผู้ป่วยใกล้จะละโลก

๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

เอหิภัสสิโก

วันนี้วันที่ ๓๒ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुธรรม บรรลุธรรมในที่นี้ก็คือ บรรลुพระธรรมกายที่อยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ก็มีอยู่ทุกคน แล้วจะรู้ได้อย่างไร ก็ต้อง เอหิภัสสิโก มาลองพิสูจน์ ทำดูเอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ หยุดอย่างเดียว โดยไม่ต้องทำอะไรเลย ถ้าใครมีความอยากจะไม่เจอ ต้องมีความหยุด

“หยุด” อย่างเดียวจึงจะเจอ ถ้า “อยาก” ไม่เจอ ตรงนี้สำคัญมาก

ถ้าใครจะมาพิสูจน์ต้องทำอย่างนี้ ถ้าไม่ทำอย่างนี้แล้วไม่เจอก็อย่ามาว่ากันนะ เพราะว่าทำผิดวิธีการ ถ้าเราดูพริกไทยอย่างเดียว เราจะไม่มีความรู้เลยว่ารสเผ็ดมันเป็นอย่างไร ต้องชิมจึงจะรู้ หรือได้ฟังคนอื่นเขาว่าเผ็ด เราแค่เดินผ่านเราก็ไม่เผ็ด ต้องพิสูจน์ ต้องมาชิมดู ธรรมะก็เช่นกัน ต้องทำให้ถูกหลักวิชา

ถ้าหากเราปรารถนาที่จะสมหวังในชีวิต อยากพบความสุขที่แท้จริง อยากจะรู้ว่าคนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แล้วจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร วิธีอื่นจะพิสูจน์ไม่ได้ จะไปอ่านตำรับตำราหรือจะไปฟังเขา มันเชื่อยาก เพราะไม่เห็น ต้องเห็นเองอย่างเดียว ถ้าอยากเห็นก็ต้องทำ ต้องพิสูจน์ให้เห็นด้วยตาตามหลักวิชา พระมีอยู่ในตัวเป็นสิ่งที่ต้องทำมันต้องเข้าถึงอย่างเดียว

๑ ใช้เวลาให้คุ้มค่า

เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด จำกัดเพื่อทำความดี เพื่อสร้างบารมี ถ้าในหนึ่งวันเราแบ่งเวลาเป็นสามช่วง ช่วงละ ๘ ชั่วโมง เราหมดเวลาไปกับการนอนหนึ่งในสามของชีวิต การทำมาหากินอีกหนึ่งในสาม ถ้าใครทำ overtime ก็หนักเข้าไปอีก รับประทานอาหาร อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน สนุกสนาน เพเลิดเพลิน ดูทีวี อีกหนึ่งในสาม

วันหนึ่งเราได้เวลาเท่ากันคือคนละ ๒๔ ชั่วโมง แต่ได้ไม่เท่ากัน คือได้บุญกุศลไม่เท่ากัน สูญเสียเวลาเท่ากันแต่สิ่งที่ได้มาไม่เท่ากัน แค่นอนเฉย ๆ ไม่ต้องไปทำความชั่วก็ถือว่าไม่ได้บุญ ถ้าใช้ชีวิตไปกับบาป ไปดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เจ้าชู้ เทียวกลางคืน ไปบาร์ ไปคลับ อย่างนี้แล้วเราจะเอาอะไรมาเป็นกำไรชีวิต ไม่มีเลย ต้องคิดกันให้ดี ๆ เพราะเราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งและสร้างบารมี ต้องจับหลักตรงนี้ให้ได้ จับหลักตรงนี้ไม่ได้ชีวิตก็เหลว

หลักนี้เอามาจากไหน ก็จากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงศึกษาฝึกฝนตนเอง จนกระทั่งบรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้พ้นแล้วจากกิเลสอาสวะ คำสอนของพระองค์จึงเป็นคำสอนที่ถูกต้อง

แต่ละภพแต่ละชาติพระองค์เกิดมาก็จะมาทำพระนิพพานให้แจ้ง เมื่อยังไม่แจ้งก็สั่งสมบ่มบารมีกันไป พอบารมีเต็มเปี่ยมก็ได้บรรจุตำแหน่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง จะเป็นปัญจธากพุทธเจ้า ศรัทธาธากพุทธเจ้า หรือวิริยาธากพุทธเจ้า ก็แล้วแต่กำลังบุญบารมี แล้วตอนที่พระองค์บรรลุมรรคผลนิพพานในตัวก็เห็นนั่งเฉย ๆ แล้วบรรลุละ พระองค์ไม่ได้จับจอบ จับเสียม

ไม่ได้ขุดดิน ดายหญ้า ไม่ได้ตีกอล์ฟ ไม่ได้อ่านตำรับตำราในห้องสมุด ไม่ได้ยู่หน้าคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต ก็เห็นท่านนั่งเฉย ๆ หลับตาขัดสมาธิคู้บัลลังก์ ดำรงสติให้มั่น เอาใจถอนจากความยินดียินร้าย

อาตาปี สมปชาโน สติมา วิเนยุ โลเก อภิขมาโทมนสุสั

อาตาปี ทำความเพียรให้กลั่นกล้า ยังกิเลสให้เร่าร้อน หมายความว่า ถ้าเราทำความเพียร กิเลสจะเร่าร้อน พอร้อนมันก็จะเหวไปอย่างนั้น นี่อุปมา

สมปชาโน สติมา วิเนยุ โลเก อภิขมาโทมนสุสั ให้มีสติรู้ตัวตลอดเวลา ถอนใจออกจากความยินดียินร้าย ให้ใจได้สมดุลเหมือนตาชั่งสองข้าง ไม่เอียงทางยินดี ไม่เอียงทางยินร้าย นิ่ง ๆ พอดี ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับนั่งอยู่ใต้ควงไม้พระศรีมหาโพธิ์ แล้วก็ทำนิ่ง ๆ เฉย ๆ ก็เข้าถึงได้ พระบรมครูของเราเป็นต้นแบบอย่างนี้ เราก็ต้องทำอย่างนั้น

ครูไม่ใหญ่เสียดายชีวิตพระภิกษุสามเณรที่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไป คือเสียไปทุกวันแต่ไม่ค่อยจะได้กำไร ดีไม่ดีขาดทุนด้วย บวชมานี่หวังจะทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อจะได้มีโอกาสว่าง ไม่ต้องไปทำมาหากินแบบชาวโลก เอาเวลาวางนั้นมาบำเพ็ญสมณธรรม คือ ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง เป็นธรรมสำหรับสมณะผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เป็นผู้สงบระงับทั้งกาย วาจา ใจ เสียดายบางรูปไปดูทีวีไม่ค่อยได้ทำอะไร ซึ่งมันควรจะได้บุญกุศลกลับคืนมา และได้เห็นหนทางที่จะไปสู่อายตนะนิพพานเอาไว้เป็นที่พึ่งแก่ตัว แล้วเราจะได้นำไปสั่งสอนญาติโยม เพราะฉะนั้นภายในพรรษานี้จึงเป็นพรรษาที่พระต้องเห็นพระ เณรก็ต้องเห็นพระ โยมก็ต้องเห็นพระ จึงจะเรียกว่าเป็น พรรษาแห่งการบรรลุมรรค

โดยเฉพาะลูกของครูไม่ใหญ่ ทั้งวัดใหญ่ วัดสาขา ทั้งภายในและต่างประเทศก็ต้องชวนขวายเป็นประเพณีปฏิบัติธรรม ยิ่งห่างไกลจากวัดใหญ่ก็ยิ่งต้องดูแลตัวเองให้ดีให้ยิ่งกว่าอยู่รวมกัน เพราะว่ามีข้าศึกเยอะรอบตัว เขาไม่ได้ถือปิ่น ถืออาวุธ หรือหนึ่งรถถังมา แต่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ผู้ที่ถือปิ่นมาไม่ค่อยจะน่ากลัว ข้าศึกที่ดูไม่น่ากลัวสิ น่ากลัว เวลาดูแล้วยไม่น่ากลัว มันสวย ๆ งาม ๆ ต้องระวังนะลูกนะ อยู่ห่างไกลต้องดูแลตัวเองให้ดี ครูไม่ใหญ่อยู่ทางนี้ก็ได้อะไรแต่เอาใจช่วย ส่งใจไปให้กำลังใจกันไป

เพราะฉะนั้น อยู่ตรงนั้นต้องตั้งใจปฏิบัติธรรม บำเพ็ญสมณธรรมให้ดี แล้วจะไม่เหงาเลย ไม่มีใครคุย เราก็เหงาหลับตา คุยกับพระในตู้ก็ได้ ดวงแก้วก็ได้ ถ้ายังไม่เห็นก็คุยกับความมืดภายใน ฟังเสียงในใจเงียบ ๆ ที่อยู่ในความมืด หรือมีเสียง “สัมมา อะระหัง” ภายในใจก็ไม่เหงาแล้ว

๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ยุคเสวยบุญ

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๓๓ วัน เหลือเวลาอีกเดือนเศษก็จะออกพรรษา เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า วันเวลามันผ่านไปเร็วเหลือเกิน

สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ตอนที่ท่านยังเป็นพระหนุ่ม บวชมาได้ ๑๑ พรรษา ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ พอใกล้กลางพรรษา ท่านได้คิดว่าเราบวชมาแล้วตอนนี้เริ่มเข้าพรรษาที่ ๑๒ พรรษานี้เข้ามาแล้วเกือบครึ่งพรรษา เป้าหมาย

การบวชของเรายังไม่บรรลุเลย เพราะฉะนั้นเวลาที่เหลืออยู่นี้ภายในพรรษา จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ถ้าไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุ ก็จะไม่เลิกละความเพียร

และในกลางพรรษา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ท่านก็สละชีวิตจนได้ค้นพบ วิชาธรรมกาย พบหนทางมรรคผลนิพพานให้ฟื้นฟูกลับขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งทำให้ชาวโลกได้ประโยชน์ที่จะปฏิบัติธรรมให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

แต่เดิมการปฏิบัติธรรมมีหลากหลาย แต่ไม่ได้ระบุชี้ชัดว่า ทำอย่างไร จึงจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ถึงแม้มีกุศโลบาย มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ แต่ไม่รู้วิธีการที่ชัดเจน การปฏิบัติธรรมนั้นจึงทำได้ยาก มาง่ายเมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านค้นคว้ากลับคืนมาอีกครั้ง เราก็เลยอยู่ในยุคของผู้สวดยบุญคือได้รับความรู้อันยิ่งใหญ่นี้สืบทอดกันต่อมา ทำให้มั่นใจในการปฏิบัติธรรมมากขึ้น และง่ายต่อการปฏิบัติ อย่างน้อยก็รู้ว่ามีมรรคผลนิพพานอยู่ในตัว รู้ว่าต้องเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการนำใจกลับมาหยุดนิ่งที่ตรงนี้ แล้วก็หยุดในหยุดอย่างเดียวก็จะเข้าถึงสิ่งที่มียอยู่แล้วในตัว ในเส้นทางพระอริยเจ้า

เมื่อพรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย เรามาพิจารณาตัวเราว่า เราทำจริงจังแค่ไหน ได้กี่เปอร์เซ็นต์ ถ้าหากยังไม่ถึง ๑๐๐ เวลาที่เหลืออยู่นี้ ก็ต้องกลับเนื้อกลับตัวกลับใจเสียใหม่ จะต้องเอาจริงเอาจังกันให้ได้ เพราะเราสูญเสียเวลาของชีวิตไปทุก ๆ วัน การสูญเสียเวลานั้น มันดึงเอาความสดชื่น ความแข็งแรงของร่างกายนี้ไป แล้วก็แปรมาเป็นความเสื่อมของร่างกายเรา สิ่งที่เราได้รับกลับคืนมาในแต่ละวันแต่ละคืนนั้นคุ้มค่ากันไหมกับเวลาที่เสียไป นี่ก็เป็นสิ่งที่เราจะต้องนำมาพิจารณา

๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

อยากหยุดต้องหยุดอยาก

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๓๖ วัน เหลืออีกเดือนเศษก็จะออกพรรษาแล้ว เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน

ทุกคนในโลกได้ใช้เวลาวันละ ๒๔ ชั่วโมงเท่ากัน ไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่ ทุกเพศ ทุกวัย ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกศาสนา ทุกคนใช้เวลาเท่ากัน แต่ผลที่ได้กลับคืนมาไม่เท่ากัน ผู้รู้จะได้ผลกลับคืนมาเป็นกำไรชีวิต แต่ผู้ไม่รู้ผลตอบแทนกลับมาคือขาดทุนชีวิต นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ

จะค้าขายอะไรเราก็หวังกำไร จะใช้ชีวิตเราก็หวังจะได้กำไรชีวิต ไม่มีใครอยากขาดทุน หรือแม้แต่เท่าทุน เพราะเท่าทุนก็คือขาดทุนนั่นเอง เพราะมันเหนื่อย เราอยากจะได้กำไรกันทุกคน แต่จะได้กำไรนี้ ถ้าอยู่เฉย ๆ มันไม่ได้ชีวิตก็เหมือนกัน ถ้าไม่ทำความดี กำไรชีวิตก็ไม่ได้ อยู่เฉย ๆ จะให้ความดีเกิดขึ้น ไม่มี ความดีมันต้องทำ

พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลुธรรม คำเต็มคือบรรลुพระธรรมกาย หมายความว่า ทุกคนจะต้องเข้าถึงพระธรรมกายซึ่งอยู่ภายในตัวให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นโยม ต้องเข้าถึงพระธรรมกาย เพราะฉะนั้นพรรษานี้เราจึงเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ

พระแม้มีอยู่ในตัว แต่ถ้าหากว่าไม่เข้าใจวิธีการมันก็ไม่เห็น ต้องทำให้ถูกหลักวิชาจึงจะเห็น อยู่ ๆ จะไปกินไอเลียงแล้วให้เห็น ยาก ต้องทำใจให้หยุดนิ่งเฉย ๆ

พวกเรามีบุญมากที่รู้วิธีการ คือหยุดนิ่งเฉย ๆ ไม่ต้องไปยืหน้าเตี้ย
อ้าปากกินลม นอนบนตะปู หรืออดอาหารบำเพ็ญทุกรกิริยาเพื่อจะหาพระ
ในตัว หรือหาที่พึ่งที่ระลึก เพราะว่าผู้ที่มีชีวิตและผ่านประสบการณ์
อย่างนี้ไปค้นมาให้แล้ว เราอยู่ในระดับที่ว่า โอกาสที่จะคว้ามันมีอยู่แล้ว ถ้าไม่
คว้าก็เป็นวิกฤติของชีวิตไป มันต้องไขว่คว้าเอาจึงจะได้

พระธรรมกายภายในแม้มืออยู่ แต่ถ้าทำไม่ถูกหลักวิชชาก็เข้าไม่ถึง
เพราะฉะนั้น หยุด ตัวเดียว ใจหยุดจึงจะเข้าถึงได้ ถ้าอยากหยุดใจได้
เราต้องหยุดอยาก หยุดความอยากได้ อยากมี อยากเป็นอะไรทั้งหมดเลย
หยุดอย่างเดียวจึงจะเข้าถึงได้ เพราะฉะนั้นต้องจำให้ได้

ถ้าอยากหยุด ต้องหยุดอยาก

๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

จัดสรรเวลาให้เป็น

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๓๗ วัน เหลืออีกเดือนเศษก็จะออกพรรษา
แล้ว เราจะต้องตอกย้ำซ้ำเติมอย่างนี้ทุกวัน ว่ากันไปเป็นวัน ๆ

การมีชีวิตเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งวัน ถือเป็นของขวัญล้ำค่าสำหรับชีวิตที่เรา
เกิดมาแสวงหาพระนิพพาน หรือมาสร้างบารมี ถือว่าเป็นของขวัญที่ดีมาก ๆ
ยิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทอง เพราะในหนึ่งวันนั้นเราจะได้ออกสาส์นสำหรับการทำ
พระนิพพานให้แจ้ง

เราได้เรียนรู้แล้วว่า มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว การจะเข้าถึงได้ก็ต้องนำใจมาหยุดนิ่งอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ หลักวิชาเรารู้กันหมดทุกคนแล้ว เพราะฉะนั้นได้เพิ่มมาอีกหนึ่งวัน นั่นแหละของขวัญล้ำค่า คือได้โอกาสมาสำหรับการปฏิบัติธรรม

เรามีเวลาเท่ากันทุกคน วันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง ไม่มีใครเสียเปรียบได้เปรียบทุกชาติ ทุกศาสนา ทุกเพศ ทุกวัย ทุกสาขาอาชีพ ทุกคนมีเวลาในแต่ละวันเท่ากัน ต่างแต่ว่าใครจะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิต

เวลาที่เราสูญเสียไป สิ่งที่ได้กลับคืนมานั้นต้องเป็นกำไรชีวิต

กำไรชีวิต เขาวัดตรงที่บุญกุศลที่เกิดขึ้นในทุก ๆ วัน ทั้งทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น อย่างนี้จึงเรียกว่า ได้กำไรชีวิต แต่บางคนใช้วันเวลาผ่านไปโดยไม่ได้กำไรชีวิตเลย เพราะเขามักจะมีอยู่คำหนึ่งที่เอาไว้อ้าง เวลาจะไปชวนทำความดี ชวนปฏิบัติธรรมก็จะบอกว่า ไม่ว่าง ไม่มีเวลา จริง ๆ แล้วไม่มีเวลาไม่มีในโลก เพราะทุกคนมีเวลาเท่ากัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะบริหารเวลาหรือจัดสรรเวลาเป็น

ถ้าเราจัดสรรเวลา เราจะพบว่าเรามีเวลาเหลือเพื่อสำหรับการปฏิบัติธรรม ตัดการคุยโทรศัพท์ที่ไร้สาระ เวลาดูหนัง ดูทีวี เวลาเที่ยวเตร่สนุกสนาน เพลิดเพลิน หรือเวลาที่อ่านหนังสือที่ไร้สาระ อย่างนี้ เป็นต้น และถ้าเราเอาเวลาที่จะสูญเสียไปอย่างนั้น เอามานั่งธรรมะ กำไรชีวิตจึงจะเกิดขึ้น

๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ฟังตัวเองได้ (๑)

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๓๘ วันแล้ว เหลืออีกเดือนเศษก็จะออกพรรษาแล้ว พรรษานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ธรรมในที่นี้คือ พระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก รวมทั้งตัวเราด้วย

การเข้าถึงพระธรรมกายภายใน ได้ชื่อ่ว่าเรามีที่พึ่งที่ระลึกภายใน เราสามารถฟังตัวเราเองได้ การฟังตัวเองได้เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่อยู่ในตัว เราจะมีปิติและภาคภูมิใจ มีความรู้สึกที่เราไม่จำเป็นจะต้องไปพึ่งต้นไม้ ภูเขา เลกา จิ้งจกสองหาง แมวสองหัว วัวห้าขา หรืออะไรก็ได้แล้วแต่

เราจะมีความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ ที่เราจะอยู่ตรงไหนก็ได้ทุกหนทุกแห่งในโลกใบนี้ หรือที่ที่ใคร ๆ เขาเหงา แต่เราไม่เหงา อยู่คนเดียวก็สบายใจ ไม่เศร้า ไม่ซึม ไม่เซ็ง ไม่เครียด ไม่เบื่อ ไม่กลัว เพราะเรามีพระในตัว ฟังตัวเองได้ ไม่จำเป็นจะต้องไปพึ่งเหล่า พึ่งการพนัน พึ่งสิ่งที่ทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน เพราะเราคิดว่าสิ่งเหล่านั้นคงจะช่วยดับทุกข์ได้ เป็นเพื่อนใจให้หายกลัว แต่ความจริงสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ช่วยเลย ไปดูหนังก็ทำให้ลืมไปได้ชั่วคราว แต่ถ้าดูนาน ๆ ก็เมื่อย ออกมาก็มีน เพราะฉะนั้นการฟังตัวเองได้เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่มากจริง ๆ ไม่เชื่อลองดูก็ได้ ลองเข้าไปพบที่พึ่งภายในสิ

ครูไมใหญ่เคยถามคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ว่า “ยายเหงาไหม” ท่านบอกว่า “ไม่เคยเลย ไม่มีใครมาคุย ยายก็คุยกับ

องค์พระของยายก็ได้ ไปคุยกับเทวดาก็ได้ เทวดามีเป็นล้าน ๆ คุยไม่หมดหรือ
ยายไม่มีเหงา ยายมีความสุขสบาย”

เราก็เห็นว่าไม่เห็นท่านมีอะไรมากไปกว่าอาสนะผืนหนึ่ง เสื้อผ้าราคา
ก็ไม่แพงแต่สะอาด เป็นระเบียบ อาหารก็เห็นท่านรับประทานเป็นมื้อ ๆ ก็ไม่ได้
เยอะอะไรเท่าไร เพราะตัวท่านก็เล็ก ๆ บาง ๆ แต่ทำไมดูหน้าตาท่านสดชื่น
แม้อยู่ในวัยชราแต่หน้ายังตึงเลยนะ รวากับเพิ่งทำบัตรประชาชนใหม่ ๆ

เพราะฉะนั้น ผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายภายในแล้วจะมีความรู้สึกที่
ยิ่งใหญ่จริง ๆ ลองดูนะ เราต้องพึ่งตัวเองให้ได้แล้วจะสบาย หนึ่งไม่ต้องดูก็
ไม่มีปัญหา ที่วิไม่มีก็ไม่มีปัญหา ไม่ได้ไปเที่ยวป่า เที่ยวเขา ไม่ได้ไปชายทะเล
ไม่ได้ไปต่างประเทศก็ไม่มีปัญหา หรือไปต่างประเทศตั้งใจว่าจะไปพักผ่อน
แต่กลับมาต้องมาพักผ่อนต่อ มันเป็นอย่างนี้นะ

เพราะฉะนั้น จะถึงกลางพรรษาแล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ของเรา
กลางพรรษาที่ ๑๒ เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงาม อายุ ๓๓ ปี ท่านได้สละชีวิต
ปฏิบัติธรรมกระทั่งเข้าถึงที่พึ่งภายใน แล้วก็นำมาแจกจ่ายแบ่งปันมาถึงพวกเรา

ดังนั้น ใครที่ยังไม่ได้ทำจริง ๆ จัง ๆ ต้องรีบลุยกันแล้ว ถ้าไม่รีบลุยก็จะ
ช้าเกินไป เพราะจริง ๆ แล้วชีวิตเราเกิดมาก็เพื่อแสวงหาพระรัตนตรัยในตัว
สิ่งอื่นไม่ใช่ รู้ได้อย่างไรว่าไม่ใช่ ก็สังเกตดูความขี้เบื่อของเราสิ คิดว่าอย่างนี้
ใช่ ไม่ว่าจะเป็นคนก็ดี สัตว์ก็ดี สิ่งของก็ดี คงใช้มั่ง ใช้เลย ประมาณนี้เลย อยู่
กันไปนาน ๆ เบื่ออีกแล้ว บอกไม่ใช่ประมาณนี้ ต้องไปแสวงหาในอุดมคติ
ใหม่ ก็เพราะสิ่งที่เราแสวงหามันไม่ได้อยู่นอกตัว มัวไปหาของนอกตัวก็ไม่
เจอ มันไปหาผิดที่ ถ้าถูกที่ถึงจะใช่เลย คำว่า ใช่เลย เขามาใช้ตอนที่เข้าถึงดวง
เพราะฉะนั้นก็ต้องทำให้ได้ภายในพรรษานี้

๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ฟังตัวเองได้ (๒)

จากวันเข้าพรรษามาได้ ๓๙ วัน เหลืออีกเดือนเศษก็จะออกพรรษา กันแล้ว พรรษานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มก็คือพรรษา แห่งการบรรลุพระธรรมกาย จะต้องตอกย่ำซ้ำเดิมกันทุกวันเลย เพราะว่าจะมี สมาชิกใหม่มาเรื่อย ๆ ก็ต้องตอกย่ำจะได้รู้ว่าพรรษานี้มีความสำคัญอย่างไร

พระธรรมกายมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ล้วนมี พระธรรมกายอยู่ในตัวทั้งสิ้น

เราจะรู้ได้อย่างไร จะรู้ได้เมื่อเห็น ถ้าไม่เห็นก็ไม่รู้ แล้วทำอย่างไรถึงจะ เห็น ก็ต้องทำให้หยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ในกลางตัวของเรา เรา ก็จะเห็นได้ไปตามลำดับ ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ เห็นได้ ดังนั้นพรรษานี้ เราจึงจะต้องกวาดขันตัวของเราให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้ เพราะ พระธรรมกายในตัว คือ พระรัตนตรัยภายในซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของ ตัวเรา สิ่งอื่นที่จะเสมอเหมือนหรือยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

เมื่อเข้าไปถึงแล้ว เราจะมีความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย ฟังตัวเองได้ เพราะ เราเข้าถึงที่พึ่งภายในตัวของเรา เราหมดความจำเป็นจะต้องไปพึ่งต้นไม้ ภูเขา จิ้งจกสองหาง แมวสองหัว วัวห้าขา หรืออะไรที่ใคร ๆ เขาว่าดี ที่อยู่ภายนอก มันหมดความจำเป็นแล้ว

นั่งอยู่บนอาสนะแค่ ๑ ตารางเมตร ห้องไม่ต้องกว้างใหญ่ จะที่ไหนก็ตาม ในโลก จะมีความรู้สึกองอาจ อ้าหาญ เบิกบาน มีความสุข ไม่มีหงอยเหงา

ไม่ประหม่า ไม่เสรำชิมเชิงเครียดเบื่อกลุ้มไม่มีเลย มันจะอึดอึดมึนใจอยู่ในตัว
ไม่ว่าจะจนทรัพย์แค่ไหนก็แล้วแต่ จะไม่รู้สึกรู้ว่าขัดสน จะมีความรู้สึกว่ามันอึด
มันเต็ม มันพออยู่ในตัว เพราะฉะนั้นเราจำเป็นจะต้องเข้าถึงให้ได้ทุกคน ทั้ง
พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชนทั่วโลก

พรรษานี้เราจึงได้ชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ
บวชเป็นพระแล้ว หลับตาไม่เห็นพระ มันก็แปลกดีนะ ทั้ง ๆ ที่คุ้นกับพระ หรือ
เณรก็คุ้นกับพระ อุบาสกอุบาสิกาได้ชื่อว่าเข้าไปนั่งใกล้พระรัตนตรัย สวดมนต์
ไหว้พระกันเป็นปกติ บางคนก็บ่น บางคนก็บ้าง หลับตาแล้วไม่เห็นพระ
มันก็แปลกอีกเหมือนกัน ดังนั้นพรรษานี้ต้องให้เห็นหมด พระเห็นพระ เณร
เห็นพระ โยมเห็นพระ เราต้องให้เห็นพระให้ได้ ไม่อย่างนั้นชีวิตไม่ปลอดภัย
อันตรายอย่างยิ่ง มีชีวิตอยู่ไปงั้น ๆ ไม่มีความสุข

เรามักจะเข้าใจผิดว่า ความสุขนั้นอยู่นอกตัว อยู่ที่คน สัตว์ สิ่งของ อยู่ที่
ธรรมชาติ อยู่ในบาร์ในคลับ ในโรงหนัง สถานที่เรีงรมย์ ตามรสนิยมของแต่ละ
คน แต่พอไปมาแล้วก็เบื่อกันไปเที่ยวที่ไหนว่าดีคิดว่าจะไปพักผ่อนกลับมา
ก็ต้องพักผ่อนต่อ เพราะเหนื่อยเดินทาง แล้วเราก็มักจะซีเห่อ พักเดียวก็หาย
เห่ออีกแล้ว

ที่หายเห่อ ก็แสดงว่าสิ่งนั้นไม่ใช่สิ่งที่เราปรารถนา ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ
อย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ เพชรนิลจินดา หรืออะไรก็แล้วแต่
เพราะมันไม่ใช่จึงเบื่อกันพักเดียว เดียวก็หายเห่ออีกแล้ว

แต่มีที่หนึ่งที่ไม่หายเห่อคือพระในตัว ถ้าเห็นแล้วมันจะม่วนอีกม่วนใจ
ชีวิตจะม่วนขึ้น มีความสุขหนักขนาดเลย พอถึงตรงนี้แล้วใจจะมีความรู้สึกพอ

ไม่ต้องไปแสวงหาอะไรอีกแล้ว มีความพอใจว่าอยากจะอยู่ตรงนี้นาน ๆ แต่
มักจะอยู่ไม่ค่อนาน จะถอนออกมาเรื่อย

พระรัตนตรัยในตัวจึงเป็นที่พึ่งอันสำคัญทั้งในปัจจุบันและในปรโลก
เป็นที่พึ่งตลอดเส้นทางเลย ทันทิที่เข้าถึงก็มีความสุข เบิกบาน ไกลจะ
ละโลกก็องอาจ แม้นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยก็เป็นผู้ป่วยที่สง่างามเหมือน
ดวงอาทิตย์ยามใกล้อัสดง ทั้ง ๆ ที่ร่างกายไม่ไหวแล้ว ถูกทุกขเวทนา
กลุ้มรุมอยู่ ร่างกายเหมือนถูกคนสิบคนที่แข็งแรงจับตรึงเอาไว้ แต่ใจสบาย
ไม่หวาดหวั่นในมรณภัย เพราะมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เห็นพระชัดใสแจ่ม
อยู่ภายใน ใจจะใส แล้วเลือกภพภูมิเกิดได้ องค์พระภายในจะเป็นรหัสผ่าน
ไปสู่ปรโลกที่ดีที่สุดเลย

๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เงินซื้อไม่ได้...ต้องทำเอง

นับจากวันเข้าพรรษา ๔๓ วันแล้ว เหลืออีกเดือนเศษก็จะออกพรรษา
แล้ว พรรษามีเวลา ๓ เดือน อีกไม่นานเลย เราให้ชื่อพรรษานี้ว่า พรรษาแห่ง
การบรรลุธรรม คำเต็มก็คือ บรรลุพระธรรมกาย คือ พระรัตนตรัยภายในตัว
ของเรา ซึ่งมีอยู่ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใดมีหมด

ของที่มีอยู่แต่เห็นไม่ได้ ก็เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดมากทีเดียว

วันเวลาที่เหลืออยู่ภายในพรรษานี้ เราต้องทุ่มเทชีวิตจิตใจปฏิบัติธรรม
ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ถ้ายังเข้าไม่ถึงชีวิตก็ยังไม่ปลอดภัย และยังไม่ได้

ชื่อว่าสมหวังในชีวิต แม้ว่าเราจะสมบูรณ์ด้วยทรัพย์สินเงินทอง ลาภยศสรรเสริญก็ตาม ก็ยังได้ชื่อว่าชีวิตยังไม่สมบูรณ์ เพราะเราเกิดมาแสวงหาพระรัตนตรัย ซึ่งจะนำเราหลุดพ้นจากภพสาม ไปทำพระนิพพานให้แจ้งได้

ถ้าเราเกิดมาแล้วเข้าถึงองค์พระภายในอย่างนี้จึงจะเรียกว่าสมหวังในชีวิต ไม่ใช่ชีวิตกันที่มีทรัพย์สินเงินทองมากมาย เพราะเงินไม่สามารถซื้อความรู้เรื่องราวความจริงของชีวิตได้ จะรู้ได้ต้องมีอุปกรณ์ในการเรียนรู้ อุปกรณ์นี้คือพระธรรมกายภายใน ซึ่งเราต้องปฏิบัติให้เข้าถึงให้ได้ถึงจะไปเรียนรู้ได้ เงินจะไปแลกซื้อเพื่อจะให้เข้าถึงพระธรรมกายก็ไม่ได้ ต้องทำเอง ด้วยสูตรสำเร็จ คือฝึกใจให้หยุดนิ่ง เพราะ **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ถ้าไม่หยุดมันก็ไม่สำเร็จ แล้วหยุดนี้ เขาก็ทำกันได้หลายคนแล้ว เพราะฉะนั้นตั้งใจกันให้ดีนะ

๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ไม่แตกต่าง

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๔๕ วันแล้ว พรรษาหนึ่งมีเวลา ๓ เดือน เรามาได้ครึ่งทางแล้ว พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มก็คือ พรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของพวกเราทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนาหรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ล้วนมีพระธรรมกายอยู่ภายในด้วยกันทั้งสิ้น

พระธรรมกายภายในมีลักษณะทั้งดงามมาก ประกอบด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ หน้าตาเหมือนกันหมดเลย ไม่มีความแตกต่าง

ในพระธรรมกาย ไม่เหมือนกายมนุษย์ที่มีความหลากหลายด้วยเชื้อชาติศาสนา และเผ่าพันธุ์

เมื่อไรที่ความเหมือนปรากฏ ความแตกต่างก็จะหมดไป หมายความว่า เมื่อทุกคนได้เข้าไปถึงพระธรรมกาย ได้รู้จักเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว เมื่อนั้น ความเหมือนก็ปรากฏ ความแตกต่างที่เชื้อชาติศาสนาเผ่าพันธุ์อะไรต่าง ๆ ก็ จะล่มสลายไป

พรรษานี้เราจึงมีความพยายามตั้งใจอย่างยิ่งที่จะให้ได้บรรลุพระธรรมกาย หรือพระในตัวให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นโยม เพราะฉะนั้นมีอีกคำ หนึ่งว่า พระเห็นพระ เณรเห็นพระ แล้วก็โยมเห็นพระ ซึ่งเดือนครั้งที่ผ่านมาก็เป็นที่น่าปีติยินดีสำหรับนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ไม่ว่าจะเป็นอยู่ภายใน หรือต่างประเทศทั่วโลก ต่างก็มีความชวนชวยที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม ให้พบพระธรรมกายภายในตัวให้ได้ โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไข ถ้าปฏิบัติเอาจริงเอาจังแล้วต้องได้เข้าถึงของจริงอย่างแน่นอน

๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หมดความแตกต่างเมื่อเข้าถึงธรรม

นับจากวันเข้าพรรษามาแล้วได้ ๔๖ วัน เดินทางครึ่งทางเศษแล้ว พรรษา หนึ่ง ๓ เดือน นี้เรามาเดือนครึ่งกับอีกหนึ่งวัน ก็จะออกพรรษาแล้ว

พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มคือบรรลุพระธรรมกาย คือ พระรัตนตรัยในตัว เป็นกายตรัสรู้ธรรม เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว ซึ่ง

มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ ใดก็ตามล้วนมีพระธรรมกายทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นรู้หรือไม่รู้ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ล้วนมีพระธรรมกาย

พระธรรมกายภายในมีลักษณะที่งดงามมาก ประกอบด้วยลักษณะ มหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ หน้าตาเหมือนกันหมด เหมือนเป็นพิมพ์เดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นอยู่ในกายมนุษย์ชาติไหนก็ตาม เป็นสิ่งเดียวในโลกที่ทุกคนมีเหมือนกัน คือพระธรรมกายภายใน ไม่มีความแตกต่างในพระธรรมกาย ไม่เหมือน กายมนุษย์ที่มีความแตกต่างหลากหลายด้วยเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์

เมื่อไรที่ความเหมือนปรากฏ ความแตกต่างก็จะหมดไป หมายความว่า เมื่อทุกคนในโลกได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้รู้จักเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้ว เมื่อนั้นความเหมือนก็ปรากฏ ความรู้สึกแตกต่างกันที่เชื้อชาติศาสนาและ เผ่าพันธุ์หรืออะไรต่าง ๆ ก็จะหมดไป

มียุคหนึ่งเกิดกระแสความเสมอภาคเกิดขึ้น คือ ต้องมีความเสมอภาค ซึ่งความจริงแล้วไม่มีที่ไหนในโลกที่มีความเสมอภาค อย่างว่าแต่ในโลกมนุษย์ เลย แม้ในเทวโลกก็ยังไม่มีความเสมอภาค บางประเทศเขาพยายามทำให้ เสมอภาค โดยให้ทุกคนจนลงมาเหมือน ๆ กัน แต่ก็ยังไม่เสมอภาคอยู่ดี เพราะยังมีชนชั้นปกครองที่รวย หรือแม้จะให้รวยก็ไม่เสมอภาคอีก ก็ยังมี รวยมาก รวยน้อย

เพราะฉะนั้น ความรู้สึกว่าแตกต่างจึงมีอยู่ในใจของทุกคนในโลก และ เพราะความรู้สึกแตกต่างนี้เองที่นำไปสู่ความแตกแยก เกิดความขัดแย้งขึ้น เมื่อมีความรู้สึก ว่าทำไมเขามี ฉันไม่มี หรือฉันมีแต่ทำไมน้อยกว่าเขา ทำไม

เขาหล่อแต่ฉันขี้เหร่ ทำไมผิวพรรณเขาสวย เขาผิวผ่องเราผิวเผือด ทำไมเขาสูงเร่าต่ำ ทำไมเราอ้วนเขาผอม ทำไมเขามีเป็นขี้เรามาติดๆ

ความแตกต่างเหล่านี้ทำให้เกิดความแตกแยก ทำให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ เกิดความขัดแย้ง ก็เลยเอาสาเหตุเหล่านี้เป็นเหตุผลที่สวยงามว่า จำเป็นต้องทำให้คนเสมอภาค ซึ่งความเสมอภาคจะมีได้อย่างไร ในเมื่อความต้องการของคนไม่เหมือนกัน และทุกคนก็ตกอยู่ภายใต้ Law of Karma กฎแห่งกรรม เมื่อกระทำไม่เหมือนกัน วิบากก็ไม่เหมือนกัน ความแตกต่างจึงเกิดขึ้น

แต่มีอยู่หนึ่งที่เหมือนกันคือพระธรรมกายภายใน เมื่อเข้าถึงตรงนี้แล้ว ความรู้สึกที่แตกต่างก็หมดไป ที่เป็นทุกข์กันก็เพราะรู้สึกที่แตกต่าง แต่ไม่ได้หมายความว่าคนอ้วนจะเปลี่ยนมาหล่อ หรือคนผอมจะเปลี่ยนมาเป็นหุ่นพระเอกนางเอก ไม่ใช่ะ แต่ความรู้สึกที่แตกต่างหมดไปจากใจคือ ผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายภายใน ที่เป็นพระอรหันต์ ก็มีทั้งอ้วน ทั้งผอม ทั้งดำ ทั้งขาว ทั้งมาจากต่างวรรณะ ต่างตระกูล มาจากตระกูลกษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร จัณฑาล สารพัด แต่ความรู้สึกที่แตกต่างหมดไป เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายคือ ความเหมือนแล้วกิเลสอาสวะซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของความคิดว่าแตกต่างก็ถูกขจัดให้หมดสิ้นไป เพราะฉะนั้นความเหมือนจึงมีคุณค่าอย่างนี้ แล้วสันติสุขก็จะเกิดขึ้นกับโลกอย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้น พรพราหมณ์จึงเป็น พรพราหมณ์แห่งการบรรลุธรรม เมื่อโลกทั้งโลกยังไม่ตื่นตัว เราต้องตื่นตัวก่อน และให้โลกเขาตื่นตาม แม้จะเป็นพระอาทิตย์ ยามเที่ยงไม่ได้ ก็เป็นตะเกียงดวงเล็ก ๆ เป็นแสงสว่างในมุมมืดหลาย ๆ ดวง มารวมกันเข้าก็จะเจิดจ้าขึ้นไปเรื่อย ๆ

๑ อาย่ขยัคความขยัณ

พรรษานี้เราจะต้องมีความขยัณหมั่นเพียรในการประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที อย่าไปอมมมืออมแรง อาย่ขยัคความขยัณเอาไว้ ความขยัณต้องปล่อยให้สุดฤทธิ์สุดเดชไปเลย ความขี้เกียจแก้ไ่ได้อย่างเดียวคือขยัณ ต้องขยัณ อาย่ขยัค อาย่เขียม ๆ ใช้ อย่างนี้ไ่เอา

เรามาไ่ค้ร้งทาง เหลืออีกค้ร้งทางก็จะออกพรรษาแล้ว ค้ร้งทางแรกเรา รู้ตัวกันเองแล้วทั่วโลก ที่เราไ่ให้สัญญากับตัวเองว่าพรรษานี้จะเป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ซึ่งเราจะทำควบคู่กับภารกิจประจำวัน ไ่ว่าจะทำมาหากิน จะครองเรือน จะศึกษาเล่าเรียน หรือทำภารกิจอันใดก็ตาม จะไ่ว่างเว้นจากการประพฤติปฏิบัติธรรม เราสำรวจดูตัวเราแล้วและรู้ตัวว่าเราทำกันไ่แค้ไหน เหตุที่เราระกอบมันสมควรกับผลที่ไ่รับไหม ก็ให้สังเกตดูให้ไ่

ถ้าไ่ไ่ไ่เข้าถึงแล้วก็เป็นสิ่งที่น่าปีติยินดี แต่ถ้าไ่ไ่ไ่ยัง นับจากวันนี้ไป เราก็ยังมีเวลาเหลืออีกค้ร้งพรรษา จะต้องลุ่มกันให้สะบันหันแหลก ไ่ถึงไ่เล็ก เอาให้ถึงให้ไ่

คนอื่นเขาทำได้เราก็ต้องทำได้ เพราะเรื่องนี้สำคัญที่ใจ ถ้าเอาใจมาหยุดไ่ไ่เมื่อไร ก็เข้าถึงเมื่อนั้น หยุดเข้าเห็นเข้า หยุดสายเห็นสาย หยุดตอนไหน เห็นตอนนั้น หยุดวันไหนเห็นวันนั้น ขึ้นอยู่กับหยุดกับนิ่ง แล้วที่เขายหยุดกันไ่ไ่ก็มีเยอะเยะ ตั้งแต่หยุดในระดับอ่อน ๆ เป็นค้ร้งเป็นคราว หรือหยุดให้นานขึ้น หรือหยุดจนกระทั่งนิ่งแน่นติดในศูนย์กลางกาย เหมือนเอากาวชั้นดีทาใจติดเอาไว้กับฐานที่ ๗ ก็มี ต้องสำรวจตรวจตรากันให้ไ่ ต้องรักตัวของเรานะ

เราจะละจากโลกนี้ไปไม่มีใครมาช่วยเราได้ เราต้องช่วยตัวเอง และช่วยตัวเองต้องช่วยตั้งแต่ตอนยังแข็งแรงอยู่ พอถึงตอนป่วยหมดเรี่ยวหมดแรงแล้วจะมาฟิตเอาตอนนั้น จะไม่ทันการ ต้องเหมือนนักกีฬาซ้อม ร้อยวันแพ้นะกันวันเดียว นักวิ่งก็ซ้อมวิ่งกันทั้งปี แข่งกันแค่ไม่กี่วินาที เราก็ต้องอย่างนั้น ต้องซ้อมกันให้ดี รักตัวเองให้มาก ๆ

รักตัวเอง กับ เห็นแก่ตัว ไม่เหมือนกันนะ รักตัวเองคือเราเติมความบริสุทธิ์ให้แก่ตัว ถ้าเห็นแก่ตัวคือเติมความไม่บริสุทธิ์ คำนั่นจะคล้าย ๆ กัน แต่ความหมายไม่เหมือนกัน

เวลามาเกิดก็ต่างคนต่างมา แล้วมารวมกันเป็นครอบครัว เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นสามี ภรรยา เป็นลูก เป็นอะไรกันสารพัด แต่เวลาไปต่างคนต่างไป แยกกันไปคนละทิศคนละทาง แล้วแต่ว่าใครจะขยันหรือขี้เกียจทำความดี ทำน้อยก็มีที่ไป ทำปานกลางก็มีที่ไป ทำมากก็มีที่ไป เพราะฉะนั้นพรชานี้ต้องชวนขายกันนะ

๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ทุกชีวิตต้องปฏิบัติธรรม

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๔๗ วันแล้ว เหลือเวลาอีกนิดเดียวก็จะออกพรรษา พรรชานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรมกาย คือ พระธรรมกายในตัว ซึ่งเป็นพระรัตนตรัยภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของตัวเราและชาวโลก

ถ้าทุกคนเข้าถึงพระได้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ คือ ชีวิตจะมีความสุขที่แท้จริง จะมีความเบิกบาน ปลอดภัย อบอุ่น ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ตรงไหนก็มีความสุขรู้สึกเป็นสุขตลอดเวลาเลย

เราอยู่ในยุคที่มีบุญมาก มาเกิดในยุคที่ปฏิบัติสะดวก บรรลุธรรมได้เร็ว เพราะเราเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติธรรม เพราะพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านได้สละชีวิตจนกระทั่งได้บรรลุพระธรรมกาย เป็นพยานแห่งการตรัสธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และท่านได้สรุปคำสอนในการบรรลุพระธรรมกายภายในว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ**

โดยใจต้องมาหยุดที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้อง ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เมื่อเราทราบอย่างนี้แล้วก็ทำให้เกิดความมั่นใจ ไม่ต้องเสียเวลาไปลองผิดลองถูก หรือกลัวว่านั่งสมาธิแล้วเตี้ยเป็นบ้า บ้าง เตี้ยไปเห็นภาพที่น่ากลัวบ้าง หรือกลัวนั่งแล้วตายบ้างไม่มีใครตามกลับมา ซึ่งเรามักจะได้ยินสิ่งเหล่านี้มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเราไม่กล้าปฏิบัติธรรมแล้วมีความเห็นว่าการปฏิบัติธรรมนั้นเป็นเรื่องของพระของเณร แม้พระก็ต้องเป็นพระชุดงค์ที่ท่านปลื้มใจไปปฏิบัติธรรมตามป่าเขาลำเนาไพร จึงมีการแบ่งออกเป็นสองซีก คือ ความวสีกับอริยวสี พระบ้านกับพระป่า และมีทัศนคติว่าพระป่าเท่านั้นต้องปฏิบัติ พระบ้านไม่ต้อง เพราะคงปฏิบัติยาก ซึ่งเป็นทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง หรือถูกต้องไม่สมบูรณ์

ความจริงแล้วการปฏิบัติธรรมมีความจำเป็นสำหรับทุก ๆ ชีวิตในโลกนี้ ไม่จำกัดเฉพาะพระชุดงค์เท่านั้น ที่ว่ามีความจำเป็นเพราะเรามีพื้นฐานชีวิตเป็นทุกข์ เราอยากจะดับทุกข์ อยากจะเจอความสุขที่แท้จริง และความสุขที่แท้จริงจะเข้าถึงได้ก็ด้วยการปฏิบัติธรรม

เพราะฉะนั้น เมื่อมีผู้ได้บรรลุธรรมแล้วมาแนะนำเราให้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นแหล่งของความสุข ดับทุกข์ได้ด้วยวิธีหยุดกับนิ่งอย่างนี้ มันก็ทำให้เกิดมั่นใจ แล้วก็ต้องถือว่าเป็นยุคของผู้มีบุญ เพราะฉะนั้นใครว่าเราไม่มีบุญไม่ใช่แล้ว และที่ว่าหนึ่งไม่เห็น ไม่ใช่เพราะบุญน้อย แต่จริง ๆ คือหนึ่งน้อย

เราบุญเยอะ แต่เราก็คือโง่โง่โง่มาตั้ง ๑๐ ปี ๒๐ ปี แต่ยังไม่เข้าถึงกับเขา ก็ควรจะตีโง่โง่โง่โง่ และไม่ควรจะตีแค่นั้น ควรจะตีหัวด้วย มีที่หัวให้ตีให้หมด ตั้งแต่หัวศีรษะ หัวเข่า หัวแม่มือ หัวแม่เท้า ตีเข้าไป เพราะหนึ่งน้อยต่างหากจึงไม่ได้เข้าถึง นี่ขนาดมีผู้ค้นมาให้อย่างนี้แล้วแต่คว่ำอย่างเดียวแล้วเราไม่ทำ อย่างนี้น่าตี

ยุคนี้เป็นยุคที่เราจะต้องเข้าถึงธรรมได้อย่างง่าย ๆ เหมือนย้อนยุคพุทธกาล แม้เกิดมาไม่ทันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตาม แต่เกิดมาทันคำสอนของพระองค์ ก็เหมือนกับพระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ อีกทั้งยังมีผู้บรรลุธรรมเป็นพยานการตรัสรู้ธรรม แล้วสรุปแนววิธีการปฏิบัติมาให้กับพวกเราพุทธบริษัททั้ง ๔ ฉะนั้นเราสามารถปฏิบัติและกับบรรลุได้ตามกำลังแห่งความเพียร และกำลังบุญของเราที่ได้สั่งสมกันมา ดังนั้นการเข้าถึงพระในตัวเองอยู่ในวิสัยที่ถ้าใครมีความเพียรแล้วทำถูกหลักวิชา ต้องเข้าถึงกันอย่างแน่นอน

๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

อานภาพพระธรรมกาย

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๔๘ วันแล้ว นับกันเป็นวัน ๆ ไปเลย ก็เหลืออีกไม่กี่วันจะออกพรรษาแล้ว พรรษานี้มีชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुธรรม คำเต็มคือ บรรลุพระธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรม เป็นพระภายใน ตัวของเราและมนุษย์ทุกคนในโลก ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของเรา และของสรรพสัตว์ทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

เข้าถึงพระธรรมกายได้เมื่อไร เราก็จะพบความสุขที่แท้จริง แล้วจะมีอุปกรณ์ในการศึกษาเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตได้ เพราะพระธรรมกายมีธรรมจักรและมีญาณทัศนะที่กว้างไกล เว้นจากกายพระธรรมกายแล้ว กายอื่นศึกษาได้ยาก เพราะไม่มีดวงตาเห็นได้รอบตัวเหมือนพระธรรมกาย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในวันที่พระองค์ตรัสรู้ธรรม ที่ทรงสละชีวิตไม่ว่าเนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไปเหลือแต่กระดูกหนึ่งช่วงมัน ถ้าไม่ได้บรรลุมรรคผลนิพพานแล้วจะไม่ลุกจากที่ ยามต้นพระองค์ได้บรรลุบุพเพนิวาสานุสติญาณ ก็บรรลุได้ด้วยพระธรรมกาย เมื่อใจของพระองค์หยุดนิ่งได้ถูกส่วนก็ไปเชื่อมโยงกับบารมีภายใน ดึงดูดให้เข้าไปถึงพระธรรมกายภายใน แล้วพระองค์ก็ไปรู้เห็นเรื่องราวชีวิตของพระองค์ตลอดเลย เห็นภาพเป็นเรื่องราวต่อเนื่องกันไปจนกระทั่งจบเรื่อง ไม่ใช่คิดหรือนึกด้วยปัญญา

เห็นเป็นภาพ เป็นเรื่องราวว่า ทำให้เกิดสังขารอย่างไร เหมือนเห็นภาพเมล็ดพืชว่าพอหยั่งลงดินแล้วรากมันงอกออกมาอย่างไร มีรากแก้ว รากฝอย แล้วก็เติบโตเป็นลำต้น เป็นกิ่งก้าน ใบ ดอก ผล แล้วจากผลต้นนี้อาไปฝังดิน งอก

ขึ้นมามากแล้ว เป็นอีกต้นหนึ่งในทำนองเดียวกัน ต้นแล้วต้นเล่าไปเรื่อย ๆ อุปมาคล้าย ๆ อย่างนั้น จะเห็นได้ว่า อวิชชาทำให้เกิดสังขาร สังขารเกิดวิญญูณ เห็นกระแสกิเลส ที่เรียกว่า **อาสวะ** แปลว่า เครื่องหมักดอง ดองด้วยโลภ ด้วยโกรธ ด้วยหลง ตอนนั้นเห็นกระแสแต่ยังไม่เห็นผู้ผลิต ก็ฟุ้งเฟลิน ๆ กันไปก่อน เพื่อจะสรุปให้รู้ว่า พระธรรมกายสำคัญมาก เป็นสิ่งที่ทำให้บรมโพธิสัตว์ได้บรรลุนิพพานสัมมาสัมโพธิญาณ และขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปเลย

เพราะฉะนั้น พระธรรมกายสำคัญมาก มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เกิดมาก็เพื่อการนี้คือเพื่อมาทำพระนิพพานให้แจ้ง และจะแจ้งได้ก็ด้วยกายเดียว คือ พระธรรมกายเท่านั้น กายอื่นทำให้แจ้งไม่ได้ เพราะความละเอียดไปถึง

เมื่อเราวัตรอุประสงค์ของชีวิตว่าเกิดมาเพื่อการนี้ เราจึงไม่ควรปล่อยให้วันเวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ พรพรานจึงเป็นพรพรานที่ดีมาก เป็นจังหวะชีวิตที่ดีที่สุด ช่วงไหนที่ใครมีความรู้สึกอยากปฏิบัติธรรม มองเห็นโลกว่ามันไม่มีอะไรเป็นสาระแก่นสาร อยากจะหาแก่นสารของชีวิต แล้วลงมือปฏิบัติ

แค่ลงมือปฏิบัติแม้ยังไม่ได้พบอะไรเลย ก็ถือว่าเป็นช่วงจังหวะชีวิตที่ดี ถ้าลงมือปฏิบัติแล้วได้ผลจากการปฏิบัติ ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ก็ถือว่าเป็นช่วงที่ดีที่สุดของชีวิต

ดังนั้น พรพรานนี้ที่เรามีความตั้งใจกัน เป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เรากำลังเดินตามรอยบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน เพราะฉะนั้นวันเวลาที่เหลืออยู่ในพรพรานนี้จะต้องขวนขวายกันให้เต็มที่ อย่าปล่อยให้อีกสัปดาห์นี้เป็นวิกฤติของชีวิต เพราะเราจะละจากโลกนี้ไปเมื่อไรไม่รู้

ถ้าเรามีความเพียรจริง ๆ และศึกษาหลักวิชาให้แจ่มแจ้ง ไม่ต้องเสียเวลาไปลองผิดลองถูก หรือไปค้นหาวิธีการด้วยตัวของตัวเอง เราควาเอาเลยวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านได้ค้นมาแล้ว เป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยการหยุดนิ่งเฉย ๆ อย่างนี้แค่นี้เท่านั้น ความสมหวังก็จะอยู่ในกำมือของเรา เราก็จะเข้าถึงได้อย่างแน่นอน

๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ในห้องมีพระ

นับจากวันเข้าพรรษามา ๕๐ วันแล้ว ก็เหลืออีก ๔๐ วัน ตอนต้นพรรษา เราได้ตั้งใจเอาไว้ว่า ให้พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มคือ บรรลุพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ล้วนมีพระธรรมกายภายในทั้งสิ้น ซึ่งหน้าตาเหมือนกันหมด ลักษณะก็เหมือนกัน เป็นกายตรัสรู้ธรรม เป็นพระรัตนตรัยภายใน เป็นกายผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นที่พึ่งที่ระลึกของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ของมวลมนุษยชาติทั้งปวง

พรรษานี้ทุกคนก็ต้องตั้งใจปฏิบัติให้พบพระให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิต ถ้าหากว่ายังไม่ได้ถึงพระธรรมกาย อย่างน้อยก็ให้เห็นเป็นพระพุทธรูปก็ได้

เมื่อใจยังหยุดได้ไม่สมบูรณ์ หรือหยุดในระดับอ่อน ๆ เราจะเห็นองค์พระหลากหลายทีเดียว บางคนเห็นองค์พระที่ทำด้วยวัสดุที่แตกต่างกัน เป็นโลหะ

ก็มี อิฐ หิน ปูน ไม้ แก้ว รัตนชาติต่าง ๆ หลากหลาย ที่คุ้นเคยกับพระพุทธรูป ชาติไหน ก็อาจจะเห็นเป็นองค์พระชาตินั้น ของจีนก็อาจจะเห็นพระพุทธรูปจีน ของญี่ปุ่นก็อาจจะเห็นพระพุทธรูปของญี่ปุ่น ได้หัวัน ฮ่องกงก็เหมือนกัน เรา คุ้นเคยกับองค์ไหนอาจจะเห็นองค์นั้นไปก่อน อย่างนี้ก็ถือว่าใช้ได้ในระดับหนึ่ง

การที่เห็นองค์พระได้แสดงว่าใจต้องหยุดในระดับหนึ่งแล้ว แม้จะยังไม่สมบูรณ์ แต่ว่า ณ จุดนั้น ถ้าทำความเพียรกันต่อไป ไม่ซ้าก็จะเข้าถึง พระธรรมกายในตัวได้ ดังนั้นถ้าเห็นในเบื้องต้นที่แตกต่างหลากหลายอย่างนี้ ก็อย่าเพิ่งไปสงสัยว่า เอ๊ะ! ใช่หรือไม่ใช่ ครูไม่ใหญ่ขอยืนยันว่า ใช่จะ ใช่องค์พระ แต่ก็ยังไม่ใช่พระธรรมกายที่สมบูรณ์ ยังเป็นหุ่นโคลน ๆ ก่อนที่จะสมบูรณ์ เวลาที่เขาปั้นองค์พระ ตอนแรกเขาก็จะทำเป็นโครงโคลน ๆ ขึ้นมาก่อน แล้ว ก็ค่อยมาเก็บรายละเอียดทีหลัง ในที่สุดก็เหมือนกันจนได้

เพราะฉะนั้น เห็นองค์พระแล้วไม่ว่าแบบไหนก็อย่าทิ้ง พอเห็นว่า ไม่ใช่ พระธรรมกาย อย่างนี้ไม่เอา เอาใหม่ ไม่ต้องนะ อย่าคิดอย่างนั้น เห็นพระได้ นี่ก็บุญเหลือหลายแล้ว ขนาดยังไม่เข้าไปถึงพระธรรมกาย เห็นองค์พระอ้วน ๆ ก็ได้ ท้วม ๆ หรือหล่อ ๆ อย่างนี้นะ แค่นั้นก็ปิดประตูบายนแล้ว เพราะใจ ผ่องใส แสดงว่าจิตต้องเลื่อมใสในพระรัตนตรัยพอสมควร ภาพอย่างนี้จึง เกิดขึ้นได้

การเห็นองค์พระในระดับนี้ก็ยังได้ชื่อว่า พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยม เห็นพระ แต่ยังไม่สมบูรณ์ ต้องจำตรงนี้อาไว้ นะ เพราะฉะนั้นเลิกสงสัยกันได้แล้ว

มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ครูไม่ใหญ่เห็นแล้วปลื้ม แต่คนจำนวนมาก มองผ่านไปแล้วก็ไม่ได้คิดอะไร แค่คิดว่าเออแปลกดี มีอยู่วันหนึ่งเขาเอา พระพุทธรูปปฏิมากรของจีนมาให้ครูไม่ใหญ่ดู บอกว่าอย่างนี้ในเมืองจีน

มีเยอะแยะเลย เป็นองค์พระอ้วน ๆ เขาบอกว่าเป็นพระสังกัจจาย แล้วมือของท่านแหวกท้องเอาไว้ และในท้ององค์พระอ้วน ๆ ก็มีองค์พระพุทธรูปที่สวยงามอยู่นั่นแหละเป็นปริศนาธรรมที่สำคัญมาก คือในยุคที่พระพุทธศาสนากำลังเจริญรุ่งเรืองในเมืองจีน องค์พระนี้ได้ถูกประดิษฐานเอาไว้เป็นปริศนาธรรม คล้าย ๆ จะบอกว่าในท้องของทุก ๆ คน มีพระอยู่ คือ พระธรรมกายภายใน

ครูไม่ใหญ่เห็นแล้วปลื้มมากเลย ซาบซึ้งในภูมิปัญญาของบรรพบุรุษชาวพุทธจีนที่มีวิธีการสอนลูกหลานได้ดีมาก แต่เดี๋ยวนี้ลูกหลานพากันไปสนใจทีวี สนใจเรื่องต่าง ๆ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ไฮเทค เลยเดินผ่านไปผ่านมา มองไม่เห็นว่บบรรพบุรุษกำลังจะบอกปริศนาธรรมที่สำคัญทิ้งไว้เป็นมรดกหลังจากที่ท่านละโลกไปแล้ว

คำว่า “พระธรรมกาย” เคยเจริญรุ่งเรืองในเมืองจีนมาก่อนนะ ในยุคที่พระพุทธศาสนาเจริญถึงขีดสุด ก่อนที่จะถูกลบเลือนไป แล้วต่อมาเมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองใหม่ สิ่งเหล่านี้ก็เลยไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ซึ่งน่าเสียดาย ในยุคนี้น่าจะฟื้นฟูกันขึ้นมาใหม่ เราไม่ควรมองผ่านสิ่งที่บรรพบุรุษกำลังจะบอกว่า ในตัวมนุษย์มีพระธรรมกายในตัวกัน

เพราะฉะนั้น พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ ในพรรษานี้จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เราต้องทำให้ได้ ถ้ายังไม่เห็นพระ ชีวิตยังไม่ปลอดภัย ต้องให้เห็นพระให้ได้

สมัยโบราณ เวลาใครเจ็บป่วยยังเตือนสติกัน ให้นึกถึงพระอรหันต์ไว้ คือ ให้นึกถึงพระอรหันต์นั่นเอง แต่เดี๋ยวนี้เวลาไปเยี่ยมไข้เขาไม่พูดอย่างนี้กันแล้ว

มีอยู่รายหนึ่ง ท่านเป็นผู้หลักผู้ใหญ่กำลังนอนป่วยอยู่ แล้วก็มีเพื่อนไปเยี่ยม “อ้าว! ท่าน อย่าทำเป็นสะเงาะสะแงะป่วยอยู่เลย ลูกขึ้นมา นี่เตรียมเอาไวน์มาให้ มาดื่มไวน์กันดีกว่า” นี่สมัยนี้เขาเยี่ยมผู้ป่วยกันแปลก ๆ เหมือนกับช่วยส่งไปอบายเลย แปลกดีเหมือนกัน

เราต้องทำให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ถ้าไม่ถึงชีวิตยังไม่ปลอดภัย แม้มีชีวิตอยู่ก็เหมือนตายแล้ว เพราะว่าไม่ได้พบสิ่งที่ประเสริฐสิ่งที่เลิศสำหรับการเกิดมาเป็นมนุษย์ในชาติหนึ่ง เสียไปชาติหนึ่งเลย เพราะฉะนั้นอย่าเพ่งรีบตาย ถ้ายังไม่ได้เข้าถึงพระธรรมกาย

๑ ไม่มีเวลา ไม่มีในโลก

มักจะอ้างกันว่าไม่มีเวลา จริง ๆ แล้วไม่มีเวลาไม่มีในโลก ทุกคนมีเวลาเท่ากัน ๒๔ ชั่วโมง แต่ใช้เวลาเพื่อให้เกิดกำไรชีวิตเป็นบุญกุศลไม่เท่ากัน และมักจะอ้างว่า ไม่ว่าง มีภารกิจโน่นนี่ทำมากมาย

ครั้งหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงชี้ให้พระอานนท์ดูนักธุรกิจท่านหนึ่ง แล้วตรัสว่า “อานนท์ เธอดูพ่อค้าคนนั้นสิ เขาเก่งในด้านธุรกิจ มีเกวียนบรรทุกสินค้าเป็นร้อย ๆ เล่ม เขามีความฉลาด แต่เขาไม่รู้เลยว่าอีก ๗ วัน เขาจะต้องตาย เขาก็ยังมัวเพลินกับการแสวงหาทรัพย์ภายนอกอยู่เลย”

พระอานนท์กราบทูลถามว่า “ข้าพระองค์จะไปบอกเขาได้ไหม”
“ได้ อานนท์”

พระอานนท์ก็เลยไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร เล่าเรื่องราวให้พ่อค้าฟัง และแนะนำให้พ่อค้าสั่งสมบุญกุศลตลอด ๗ วันที่เหลือ โชคดีที่นักธุรกิจท่านนั้นยังมีบุญเก่าจึงเชื่อพระอานนท์ เชื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้นำ

ทรัพย์ที่แสวงหามาได้มาสร้างบุญ สร้างทานกุศล พอครบ ๗ วัน ก็ละโลก
ตายแล้วก็ไปด้วยบุญที่ทำตลอด ๗ วันนั้น

ที่นี้สมมติว่า ถ้าไม่ได้พระอานนท์มาเป็นกัลยาณมิตร อะไรจะเกิดขึ้น
กับนักธุรกิจท่านนั้น พอตายไปแล้วหมดสิทธิ์ใช้ทรัพย์ที่หามาได้ ฎกริบหมด
เลย ทรัพย์นั้นก็ต้องตกเป็นของคนอื่น ไม่ได้เปลี่ยนโลกียทรัพย์เป็นอริยทรัพย์
บุญก็ไม่เกิดขึ้นกับตัว ตายแล้วไปสู่ปรโลกจะต้องไปอยู่ในภูมิที่มีแต่ความทุกข์
ทรมาน ชีวิตมันเป็นอย่างนี้แหละ

เพราะฉะนั้น คำว่า **ไม่ว่าง ไม่มีเวลา** อย่าเอามาใช้สำหรับปิดโอกาส
ตัวเองในการแสวงหาความดี บุญกุศล หรือพระรัตนตรัยในตัว

๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ใจอินโนเซนส์

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๕๑ วันแล้ว เหลืออีกไม่ถึง ๔๐ วัน ก็จะออก
พรรษาแล้ว เราจะเห็นว่าวันเวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน เดี่ยววันเดียวคืนเดียว
ก็หมดเวลาแล้ว พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มก็คือบรรลุ
พระธรรมกาย ซึ่งเป็นพระรัตนตรัยในตัว เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของเราและ
มวลมนุษยชาติทั้งหลาย หน้าตาเหมือนกันหมดเลย มีลักษณะมหาบุรุษครบถ้วน
บริบูรณ์ เกตุดอกบัวตูม ใสเกินใส งามไม่มีที่ติ

พรรษานี้เราตั้งใจไว้ว่าจะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย พระเห็น
พระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ แล้วก็พูดตอกย้ำซ้ำเติมกันไปอย่างนี้ทุกวัน

เพื่อที่จะได้เกิดแรงบันดาลใจในการประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ได้ เพราะบางทีเรามีความพยายามฟัดกันมาตั้งแต่ต้นพรรษา แต่พอทำไปทำมา บางคนนั้งแล้วไม่ค่อยได้ผลก็ชักจะเบื่อ ๆ ท้อ ๆ จึงจำเป็นจะต้องตอกย้ำซ้ำเติมกันทุกวัน ไม่ให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว

ที่นี้ไม่ได้ผลเพราะทำไม่ถูกหลักวิชาหรือไม่ถูกวิธีเท่านั้น บางคนก็ตั้งใจมากเกินไป บางคนก็ย่อหย่อนเกินไป ไม่พบความพอดี เพราะฉะนั้นสุขที่เกิดจากสมาธิก็เลยไม่เจอ ไม่เจอก็เลยเบื่อหน่าย หรือบางทีคาดหวัง นั้งแล้วต้องให้พบพระกันเลย ซึ่งในแง่การปฏิบัติจริง ๆ แล้วไม่เป็นเช่นนั้น ไม่ค่อยเจอใครที่นั้งปั๊บแล้วเห็นปั๊บเลย นาน ๆ ก็จะมีมนุษย์พิเศษสักคนหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเด็ก ๆ มากกว่าผู้ใหญ่

เหตุที่เด็กกับผู้ใหญ่มีผลการปฏิบัติธรรมได้ผลต่างกันในเวลาเท่ากัน ก็เพราะว่า เด็ก ๆ ใจเขายังไม่ค่อยเอาไปใช้คิดอะไร ยังไม่ได้รับผัสขบอะไรมากมายนัก แต่ผู้ใหญ่ต้องรับผัสขบชีวิต มีภารกิจ มีเครื่องกังวลใจมาก เราจึงคุ้นเคยกับระบบความคิด ใช้จินตมยปัญญากันมาก คือต้องคิด ต้องพินิจพิจารณากันไป ซึ่งมันสวนทางกับการเข้าถึงพระธรรมภายในตัว

การเข้าถึงพระธรรมภายในตัว ใช้ระบบไม่คิด หรือคิดก็คิดเรื่องเดียว เด็ก ๆ จะเข้าใจวิธีการนี้ได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ ทั้ง ๆ ที่ผู้ใหญ่ก็ผ่านการเป็นเด็กมาก่อน แต่ก็หลงลืมอารมณ์ที่ดี ๆ นั้นไป ก็มาใช้วิธีคิดแบบผู้ใหญ่การปฏิบัติธรรมจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร ได้แต่ขันติบารมี ใ้บุญกุศลเป็นพลวบ้างจ้ะให้ได้ บรรลุผลนิพพาน แต่ไม่ได้ประสบการณ์ภายใน

นาน ๆ ก็เจอผู้ใหญ่สักคนหนึ่งที่นั่งปั๊บเห็นปั๊บ แต่ถึงแม้เห็นปั๊บก็ไม่ค่อยจะชัดเท่าไร ดังนั้นถ้าผู้ใหญ่ทำใจอินโนเซนส์ที่ได้เหมือนเด็ก ๆ ไม่คิดอะไร

เลย ทำเฉย ๆ หนึ่ง ๆ เดียวก็จะได้ผลดี เพราะฉะนั้นผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติกันตั้งแต่ต้นพรรษาแล้วมาท้อในภายหลังเพราะไม่ได้ผลนั้น ก็ให้ฟัดขึ้นใหม่มาใหม่ อย่าให้มันฟุบแฟบลงไป ฟัดกันขึ้นใหม่ ไม่ใช่เราบุญน้อย และเราก็ไม่ใช่หนังน้อย แต่ว่าเราทำไม่ถูกวิธี บุญมากนั่นแหละ แต่ทำไม่ถูกวิธีมันก็ยังเข้าไม่ถึง

เหลือเวลา ๓๙ วัน จะออกพรรษาแล้ว แต่ก็ใกล้จะถึงวันที่ดีที่สุดสำหรับเรา หลานศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ปีนี้ตรงกับวันพุธที่ ๑๐ กันยายน เราก็ต้องเอาวันนั้นเป็นธงชัย

เราเป็นผู้มีบุญมหาศาลที่ไม่ต้องไปเสียเวลาค้นหาทางมรรคผลนิพพาน หรือวิธีการปฏิบัติเพื่อให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ซึ่งยากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรเพราะไม่รู้เลยว่าอยู่ตรงไหน แต่ท่านค้นมาได้ เรามาอยู่ในช่วงจังหวะชีวิตแค่ว่า เราก็คว่ำและก็ไม่ต้องไปแสวงหาวิธีการใหม่ ทำอย่างที่ท่านได้สรุปวิธีการที่จะปฏิบัติให้ได้ผล คือ **หยุดเป็นตัวสำเร็จ**

เราจับหลักตรงนี้ แล้วพยายามฝึกฝนให้ได้ หมั่นสังเกตไปเรื่อย ๆ วันนี้เราได้วิธีการหนึ่งซึ่งมันไม่ได้ผล พรุ่งนี้ได้วิธีการหนึ่งก็ฝึกไปเรื่อย ๆ เหมือนนักประดิษฐ์ โทมัส เอดิสัน กว่าที่จะประดิษฐ์หลอดไฟฟ้าได้ เขาต้องทดลองถึงสองพันกว่าครั้ง แต่เขาไม่ท้อ เขามีวิธีคิดที่แตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป เขากล่าวว่า เขาไม่ได้ผิดหวังเลยในสองพันกว่าครั้งที่ยังไม่สมหวัง แต่เขาพบวิธีการถึงสองพันกว่าวิธี และวิธีสุดท้ายคือวิธีที่ทำให้แสงสว่างบังเกิดขึ้นในโลก หลอดไฟฟ้าจึงบังเกิดขึ้น

เราก็เพียรปฏิบัติไป วันนี้ได้วิธีหนึ่ง พรุ่งนี้เจออีกวิธี จนกว่าจะได้วิธีที่สมหวัง คือ **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** หลังจากลองไม่หยุดมาแล้วด้วยหลากหลายวิธี

การ เราอาจจะเป็นเอ็ดิสันคนที่สองก็ได้ เพราะฉะนั้นให้ใช้เวลาที่เหลืออยู่
นี้ทำความเพียรให้เต็มที่

ผู้ที่มีความพยายามย่อมนพบความสำเร็จ

๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

บุญ ๒ ระดับ

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๕๓ วันแล้ว เหลืออีกแค่ ๓๗ วัน ก็จะออก
พรรษากันแล้ว

เราจะเห็นว่า วันคืนผ่านไปรวดเร็วจริง ๆ หลับตาลืมตาไม่ก็ทีก็มืด
แล้ว ผู้ที่อยู่ตามศูนย์ปฏิบัติธรรมต่าง ๆ จะซึ่งถึงคำพูดประโยคเมื่อกี้นี้ โดย
เฉพาะที่พนาว์ฉนวน* หลับตาลืมตาไม่ก็ทีก็มืดแล้ว มีบุญจึงเลยผู้ที่ไปปฏิบัติบน
พนาว์ฉนวน เพราะที่นั่นอากาศดี อยู่ที่สูงใกล้สวรรค์ รวากับจะเอามือไปเอื้อม
หยิบดวงดาวได้ ครูไม่ใหญ่ก็ขึ้นชมอนุโมทนากับผู้มีบุญทุกคนที่ขึ้นไปปฏิบัติ
ธรรม ได้ข่าวว่ามีผลการปฏิบัติดีด้วย สมกับเป็นผู้มีบุญจริง ๆ เลย ปฏิบัติแค่
ไม่กี่วัน ตอนแรกได้ข่าวว่ามีดื้อมืดมืด ตอนนี้อยู่มืดแล้ว บางคนตัวทึบ ๆ ก็
โล่ง โปร่ง เบา สบาย ที่มีดึกก็สว่าง ที่สว่างก็เห็นดวงใส ๆ ที่เห็นดวงใส ๆ บาง
คนเห็นตัวเองข้างใน บางคนก็เห็นองค์พระ

* สวนพนาว์ฉนวน สถานปฏิบัติธรรมพิเศษ ตั้งอยู่ที่อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

บุญเก่าที่สั่งสมมาเขาให้มาต่อบุญใหม่ให้เรามีชีวิตสะดวกสบาย ในชาตินี้ ปราศจากปัญหาและแรงกดดัน แถมมาเจอพระพุทธศาสนาวิชชาธรรมกาย และก็ให้โอกาสกับตัวเองไปประพฤติปฏิบัติธรรม รักที่จะแสวงหาความสุขที่เกิดจากความสงบภายใน และก็มีส่วนแห่งการปฏิบัติธรรมด้วย มีบุญจริง ๆ เลย

คนมีบุญ เขาวัดกัน ๒ ระดับ ระดับแรกก็คือมีโลกียทรัพย์หรือทรัพย์ภายนอก ประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน ถึงพร้อมด้วยลาภยศ สรรเสริญ อย่างนี้ถือว่าประสบความสำเร็จในชีวิตระดับหนึ่ง แต่ถ้าในระดับของผู้รู้จะต้องมีอีกชั้น คือ ได้อริยทรัพย์ภายในด้วย คือมีพระธรรมกายปรากฏที่ศูนย์กลางกาย หรืออย่างน้อยก็ได้ดวงธรรมใส ๆ ต้องครบสองชั้นดังกล่าว จึงจะเรียกว่าประสบความสำเร็จในชีวิตที่สมบูรณ์ ๒๐๐ เปอร์เซนต์

นี่เราพูดถึงในระดับที่ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์คนละ พูดถึงคนที่ยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบ ซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของโลก เกือบจะหมดโลกด้วยซ้ำ ถ้าสามารถทำชีวิตทั้งข้างนอกข้างในได้อย่างนี้ได้ชื่อว่าประสบความสำเร็จในชีวิต ๒๐๐ เปอร์เซนต์ ข้างนอก ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ข้างในอีก ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ลูกที่ไปปฏิบัติธรรมที่พนาวัฒน์ใกล้จะ ๒๐๐ เปอร์เซนต์แล้ว ตอนนี้อายุเศษๆ

ทีนี้พอเราปฏิบัติเข้าไปถึง ณ ตรงนั้นแล้ว เราเริ่มมีความมั่นใจว่าสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้เป็นเรื่องจริงพิสูจน์ได้ ถ้าเราให้โอกาสกับตัวเองขึ้นไปพิสูจน์และปฏิบัติได้เข้าถึง ต่อไปก็เหลืออย่างเดียวคือรักษาเอาไว้ไม่ให้หายไป และทำให้เจริญขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ เพื่อจะได้ศึกษาวิชาธรรมกายซึ่งเป็นความรู้ที่มีอยู่ในพระพุทธศาสนา เหมือนพระสัมมา

สัมพุทธเจ้าพระองค์บรรลุปะเนนิวาसानุสติญาณ ก็ด้วยพระธรรมกาย หรือ จุตูปปาตญาณ รู้เรื่องกฎแห่งกรรมก็ด้วยพระธรรมกาย กระทั่งทำอัสวกิเลส ให้หมดสิ้นไปก็ด้วยพระธรรมกาย

มีบางท่านกล่าวว่า วิชชาธรรมกายไม่มีในพระพุทธศาสนา นั้นท่าน ก็คิดของท่านไปเอง เพราะท่านไม่ได้ลงมือปฏิบัติ บางท่านลงมือปฏิบัติ แต่ไม่ถูกหลักวิชาจึงเข้าไปไม่ถึงก็ไปสรุปเอาเองว่าไม่มี แต่ผู้ที่เขาเข้าถึงเป็น พยานยืนยันในการตรัสธรรมนั้นมีอยู่เยอะทีเดียว

๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๕๔ วันแล้ว เหลืออีกแค่ ๓๖ วัน ก็ จะ ออกพรรษากันแล้ว เวลาผ่านไปเร็วมากสำหรับนักสร้างบารมีซึ่งรู้เป้าหมาย ของชีวิตว่า เกิดมาสร้างบารมี มาทำพระนิพพานให้แจ้ง จะมีความรู้สึก ว่าวันเวลามันหมดไปอย่างรวดเร็ว

ถ้ามนุษย์ทุกคนในโลกเข้าใจเป้าหมายของชีวิต โลกนี้ก็จะเกิด สันติสุขที่แท้จริง เพราะทุกคนจะมุ่งสร้างบารมี เติมความบริสุทธิ์กายวาจา ใจให้กับตนเองให้มาก เพื่อจะได้เอาไปสู้กับข้าศึกที่แท้จริงคือกิเลสอาสวะ เราจะได้ทำพระนิพพานให้แจ้ง โลกก็จะเกิดสันติสุขที่แท้จริง

การประชุมเพื่อเรียกร้องสันติภาพยากที่จะสำเร็จได้ เพราะหนึ่งเขาไป คุยกันเล่น ๆ เพลิน ๆ ไม่ได้มีความตั้งใจจริงที่จะทำให้เกิดขึ้น และสองก็ไม่รู้

ว่าจะทำให้เกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าหากว่าเขาได้ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นคำสอนสากล มรรคผลนิพพานเป็นของสากลของทุก ๆ คน ไม่ใช่ของคนใดคนหนึ่ง ถ้าทำตามนี้ได้ป่านนี้ก็บรรลุเป้าหมายกันไปนานแล้ว เพราะฉะนั้นจึงต้องตกมาเป็นหน้าที่ของพวกเรา เพราะเรารู้ว่าเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต เราก็จะต้องเร่งขวนขวายไปสู่เป้าหมายของชีวิตให้ได้

เราทราบกันแล้วว่ามรรคผลนิพพานอยู่ในตัว ไม่ได้อยู่ที่ไหน แต่การจะไปถึงตรงนั้นได้ต้องมีบุญบารมีมาก ๆ ต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว และพระรัตนตรัยในตัวนั้นแหละท่านจะพาเราข้ามพ้นวิภวสังสารไปสู่ฝั่งพระนิพพานได้ ก็ต้องเป็นหน้าที่ของพวกเราที่จะต้องรับภารกิจนี้ต่อไป

เพราะฉะนั้น คำขวัญของโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาที่ว่า **เมื่อเราสว่าง โลกก็สว่างด้วย** ไม่ใช่ตั้งขึ้นมาให้หู ๆ ดูดี แต่ตั้งขึ้นมาเพื่อกระตุ้นจิตสำนึกของเราว่า มีภารกิจอันยิ่งใหญ่รอคอยเราอยู่ ภารกิจนั้นจะสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นเราจะต้องเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้ เพราะ **เมื่อเราสว่างโลกก็สว่างด้วย**

๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

วางความเชื่อดั้งเดิมไว้ชั่วคราว

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๕๕ วันแล้ว เหลืออีกเพียง ๓๕ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เดี่ยววันเดียวคืนเดียวก็จะหมดเวลา

แล้ว เวลาแห่งการสร้างบารมีด้วยกายมนุษย์มันกระชั้นเข้ามาเรื่อย ๆ ภายในพรรษานี้เรานับกันวันต่อวันเลย เพื่อที่เราจะได้ไม่ประมาท ไม่ชะล่าใจว่ายังเหลือเวลาอีกตั้งเยอะในพรรษา ซึ่งความจริงแล้วมันไม่ได้นานเท่าไร

พรรษานี้เราตั้งใจกันว่าจะประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว ไม่ว่าจะเป็นพระหรือคฤหัสถ์ เพราะฉะนั้นพระต้องเห็นพระ เณรต้องเห็นพระ โยมก็ต้องเห็นพระ พรรษานี้ก็เลยตั้งชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มคือ บรรลุพระธรรมกาย เป็นพระรัตนตรัยในตัวซึ่งมีอยู่ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าเชื้อชาติศาสนาหรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม จะเชื่อหรือไม่เชื่อ รู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ ทุกคนล้วนมีพระรัตนตรัยในตัว

ไม่ว่าเราจะไปเกิดในครอบครัวที่มีความเชื่อแตกต่างจากชาวพุทธก็ตาม หรือจะปฏิเสธพระแคไหนด เจอพระพุทธรูปก็ทุบบ้าง ทำลายบ้าง ไม่อยากเห็นบ้าง หรือให้เอาออกจากห้องก็ตาม แม้จะปฏิเสธแคไหนดก็ยังมีพระรัตนตรัยอยู่ในตัว แต่เราไม่รู้ เพราะไม่ให้โอกาสตัวเองได้ศึกษาเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตเพิ่มเติมจากความรู้ที่เราเคยได้ยินได้ฟังมาจากบรรพบุรุษ หรือจากครอบครัวที่เขาเล่าสู่กันฟัง

เราปิดหูปิดตาตัวเอง เหมือนอยู่ในกรอบ อยู่ในเส้นรอบวง แต่ถ้าหากเราตัดเส้นรอบวงออก ลืมไปชั่วคราวว่าเรามีความเชื่ออย่างไร แล้วทำใจให้เป็นอิสระ ทำใจให้เป็นสากล ไม่ว่าความรู้อะไรเราศึกษาทั้งนั้น เหมือนเวลาเราเข้าเรียนในโรงเรียน ตั้งแต่ชั้นประถม มัธยม เตรียมอุดม อุดมศึกษา มีความรู้อะไรเราก็ศึกษาทั้งนั้น ความรู้เป็นของสากลเหมือนอากาศที่ทุกคนขาดไม่ได้ เมื่อศึกษาแล้วก็ใช้สติปัญญาพิจารณาเอาว่าควรจะเชื่อ

หรือไม่เชื่อแค่ไหน ดีกว่าปิดหูปิดตาปิดโอกาสตัวเอง มันต้องเปิดโอกาสให้กับตัวเองได้ศึกษาความรู้อันยิ่งใหญ่และเป็นความรู้ที่แท้จริง

จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่ ทุกคนล้วนมีพระรัตนตรัยอยู่ในตัว ไม่เชื่อก็ลองดูสิ ถ้าไม่มีก็เจ้ากัน เท่าทุน ไม่มีขาดทุน ดังนั้นควรจะมาศึกษา อย่าให้โอกาสเป็นวิกฤติ ตอนนี้ความรู้ที่แท้จริงยังมีอยู่ ยังถูกบันทึกเก็บเอาไว้ และยังมีผู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้ไปถึงในระดับหนึ่งแล้ว เรายังแข็งแกร่งสดชื่นควรจะให้ออกาสตัวเองได้มาศึกษา ถ้าเราปล่อยจนกระทั่งถึงวัยชราแก่หง่อม เป็นอัมพฤกษ์ เป็นหมอน เป็นหวด เป็นป่วนหวดไปแล้ว หรืออยู่บนเตียงผู้ป่วยแล้วก็ไม่ใช่โอกาสก็จะเป็นวิกฤติ ถ้าไม่เตรียมเนื้อเตรียมตัวให้ดี

สักวันหนึ่ง ถ้าเราไม่ตายด้วยอุบัติเหตุ เราต้องอยู่บนเตียงผู้ป่วยแน่นอน ไม่ว่าเตียงนั้นจะอยู่ในบ้านหรือนอกบ้านก็ตาม อย่างไรก็ตามก็ต้องอยู่ ถ้าไม่เตรียมตัวไว้ เราไม่พร้อมนะลูกนะ ไม่พร้อมนี่เป็นอันตรายสำหรับชีวิต เพราะว่ามันมีสูตรชีวิตอยู่ สูตรที่จะไปสู่ปรโลกขึ้นอยู่กับความหมองความใสของใจ ถ้าใจผ่องใสไม่เศร้าหมองก็เป็นรหัสผ่านไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ถ้าใจหมองไม่ผ่องใสก็เป็นรหัสผ่านไปสู่อบาย ตรงนี้อันตรายสำหรับเรา

เพราะฉะนั้น เตรียมเนื้อเตรียมตัวของเราให้ดี สักวันหนึ่งเราจะต้องมีสภาพอย่างนั้น มันหมดเรี่ยวหมดแรงเลยนะ แต่ถ้าเราเตรียมตัวอย่างดี แม้อยู่บนเตียงผู้ป่วย ขยับเนื้อขยับตัวไม่ไหว ก็ป่วยอย่างสง่างาม อย่างองอาจ ไม่หวาดหวั่นในมรณภัย ไม่ตีโพยตีพาย ไม่วิตกกังวลว่าตายแล้วจะไปไหน ก็ไม่รู้ บุญกุศลเราก็ไม่ได้ทำเอาไว้ ถ้าเกิดนรกมีจริงเราทำจะแย่ จะได้ไม่ต้องไปนอนกลุ้มกันตอนนั้น

๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

เรามีเวลาจำกัด

เหลืออีก ๓๒ วัน ก็จะออกพรรษาไปแล้ว พรรษานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มคือ บรรลุพระธรรมกาย คือ พระภายในตัวของเราทุกคน ไม่จำกัดเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้ ล้วนมีพระธรรมกายในตัวทั้งสิ้น ไม่เชื่อก็ต้องลองปฏิบัติกันดู วิธีการปฏิบัติก็ไม่ยาก เพียงแค่ทำใจหยุดใจนิ่งเท่านั้น เราก็จะเข้าถึงพระในตัวได้ เพราะฉะนั้นพรรษานี้ พระต้องเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ

๕๘ วันผ่านมา เรารู้ตัวเองดีว่า เรามีความเพียรขนาดนี้ ได้ทำตามหลักวิชชาอย่างนี้ และมีผลการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างไรบ้าง เรารู้ได้ด้วยตัวของเราเอง ซึ่งทุกคนที่มีความตั้งใจปฏิบัติธรรม ขวนขวายในการแสวงหาพระในตัวล้วนแต่ได้ผลทั้งสิ้น มากหรือน้อยตามกำลังแห่งความเพียร ให้หมั่นสังเกตว่าเราทำถูกหลักวิชาไหม แล้วก็ปรับปรุงใจของเราให้ได้ตลอด

ส่วนใหญ่อะไรจะอยู่ในระดับใจโล่ง โปร่ง เบา สบาย มีเป็นส่วนน้อยที่เห็นแสงสว่าง เห็นดวงธรรม เห็นกายภายใน หรือองค์พระ แต่อย่างไรก็ตามเวลาที่เหลืออยู่อีก ๓๒ วัน ถ้าเราตั้งใจทำกันอย่างจริงจังก็ต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน

วันเวลาที่อยู่ในโลกนี้เหลือจำกัด เหลือน้อยลงเรื่อย ๆ สำหรับการสร้างบารมีหรือแสวงหาพระรัตนตรัยในตัว ยิ่งใครอายุสังขารมากก็จะรู้ตัวได้ดีกว่าผู้ที่ยังแข็งแรงอยู่ แต่ความจริงแล้วใครจะแข็งแรงหรืออ่อนแรงมีสิทธิ์เดินทางไปสู่ปรโลกเท่ากัน วันไหนเวลาไหนนั้นไม่มีนิมิตหมาย ซึ่งเราก็ได้ยินข่าวคราวของผู้ที่เดินทางล่วงหน้าไปก่อนหลาย ๆ ท่าน ก็เป็นตัวอย่างให้เราได้เห็น

ความตายไม่มีนิมิตหมาย ก็ควรจะรีบชวนช่วยในการประพฤติปฏิบัติธรรม กันให้เต็มที่

๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

บางสิ่งที่แสวงหา

นับจากวันเข้าพรรษาได้ ๕๙ วันแล้ว เหลือเวลาอีกแค่หนึ่งเดือนกับหนึ่งวัน ก็จะออกพรรษากันแล้ว พรรษานี้ได้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुธรรม คือ บรรลुพระธรรมกาย ซึ่งเป็นพระภายในตัวของเราและของทุกคนในโลก ไม่ว่าจะมีเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ รู้หรือไม่รู้จักตาม ทุกคนล้วนมีพระธรรมกายอยู่ภายในกายทั้งสิ้น

ผู้รู้ตื่นผู้เบิกบานแล้วท่านไปเห็นมาว่ามีอยู่ ไม่เชื่อก็ต้องลองทำดู มาพิสูจน์ว่ามีหรือว่าไม่มี แต่ผู้รู้ทุกท่านยืนยันเหมือนกันหมดว่ามี มีจริงแล้วก็ดีจริง เป็นพระรัตนตรัยภายในที่สวยงามมาก งามไม่มีที่ติ ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ เกตุดอกบัวตูม ใสเกินใดยิ่งกว่าความใสใด ๆ ในโลก หน้าตาเหมือนกันหมดเลย ไม่ว่าจะอยู่ในกายของมนุษย์เชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด รูปร่างภายนอกจะสวย จะหล่อ จะซีแพร์ อ้วน ผอม สูง ต่ำ ดำ ขาว ผิวสีอะไรก็แล้วแต่ แตกต่างหลากหลายแต่เพียงภายนอก แต่กายภายในนั้นเหมือนกันหมดเลย

แล้วเราจะเชื่อได้อย่างไร ก็ต้องไปทำให้เห็น ซึ่งทุกคนสามารถเห็นได้ด้วยวิธีการฝึกให้ใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นที่อยู่ของท่าน ที่

สำคัญอย่าหาผิดที่ ถ้าไปหาที่ปากช่องจมูกก็ไม่เจอ กลางกะโหลกศีรษะไม่เจอ ปลายนิ้วมือก็ไม่เจอ เพราะไม่ใช่ที่อยู่ของท่าน ท่านอยู่กลางกายในตัว ของทุกคน ถ้าใจหยุดเมื่อไรแล้วความสว่างก็เกิด เมื่อมองผ่านแสงสว่างไปก็ เห็นหนทางที่จะเข้าถึงพระธรรมกายในตัว ผ่านดวงธรรมต่าง ๆ กายต่าง ๆ เรื่อยไปเลย และกายสุดท้ายที่เลยกายอรูปพรหมไปนั้นแหละพระธรรมกาย จะเหมือนกันหมดเลย

แต่ถ้าใจยังหยุดไม่สนิทก็เห็นพระเหมือนกัน แต่รูปร่างไม่เหมือนกัน เลย ของญี่ปุ่นเหมือนญี่ปุ่น ไทยเหมือนไทย จีนเหมือนจีน ลาว เขมร เวียดนาม พม่า ศรีลังกา จะเห็นไปตามเชื้อชาติหรือตามความคุ้นเคย แต่ถ้าพระธรรมกาย ของจริงแท้ต้องเหมือนกัน ถ้ายังไม่เหมือนนั้นยังไม่ใช่ แต่ยังไม่ใช่ก็ไม่ควร จะเอาไปทิ้ง หรือปล่อยวางไปเลยก็ไม่ใช่ ที่ยังไม่เหมือนก็ไปทำให้เหมือน คือมอง ต่อไปเรื่อย ๆ แล้วในที่สุดเราก็พิสูจน์ได้ เพราะฉะนั้นใครที่ใช้คำว่าพิสูจน์ ไม่ได้ จริง ๆ แล้วยังไม่ได้พิสูจน์ ถ้าได้พิสูจน์ก็พิสูจน์ได้กันทุกคน

ถ้าเข้าถึงแล้วเราจะยืนยันได้ว่า พระธรรมกายมีจริง และดีจริง ที่ว่า ดีจริงนั้นคืออะไร ดีที่ว่าพอเข้าถึงแล้วมีความสุข จิตจะบริสุทธิ์เกลี้ยงเป็น กุศลธรรม ซึ่งเกิดมาเรายังไม่เคยเจอเลย แม้เราจะได้ยินได้ฟังคำนี้บ่อย ๆ แต่จิตที่เต็มเปี่ยมด้วยกุศลธรรมที่แท้จริงเป็นอย่างไร จิตใจที่มีแต่ความดี ล้วน ๆ นั้นให้ความรู้สึกอย่างไร ซึ่งเป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากที่เราเคยเป็น เคยมี ความรู้สึกที่ได้เห็น ได้ยิน ดมกลิ่น ลิ้มรส ถูกต้อง สัมผัสต่าง ๆ นั้น ตอนที่ยังเข้าไม่ถึงกับตอนที่เข้าถึงแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เมื่อกุศลธรรม เกิดขึ้นเราจะเข้าใจอย่างดีเลย และยิ่งจิตบริสุทธิ์มากเท่าไรความสุขก็ยิ่ง เพิ่มขึ้นทวี

พระธรรมกายมีจริงดีจริง จะเกิดมาก็ชาติก็แล้วแต่ คำว่า “ชาติ” ในที่นี้ไม่ใช่ ชาติไทย ชาติลาว ชาติเขมร แต่หมายถึงไม่ว่าเราจะเกิดมาในโลกนี้สักกี่ครั้งก็ตาม ทุกครั้งที่เกิดมามีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาพระในตัว เคยไหมบางครั้งที่เราอยู่คนเดียวเงียบ ๆ แล้วเกิดคำถามขึ้นมาในใจว่า เรากำลังแสวงหาอะไรสักอย่างหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตสมบูรณ์ แต่เราก็ตอบไม่ได้ จะว่าเป็นคนหรือ ก็พยายามหาคนในอุดมคติก็ไม่ค่อยเจอ เจอแต่ในอะไรก็ไม่รู้ ก็ไม่ใช่อีก ก็เปลี่ยนกันไปเรื่อย ๆ หาแมวบ้าง ม้าบ้างในอุดมคติ สัตว์ทั้งหลายก็ไม่ใช่ บางทีคิดว่าเจอแล้ว ใช่แล้ว แต่พักเดียวก็หายเหอ อยากได้ใหม่อีกแล้ว อยากเปลี่ยนอีกแล้ว หรือว่าจะเป็สิ่งของ เพชรนิลจินดา ทรัพย์สินเงินทองต่าง ๆ เหล่านั้น มันก็ยังไม่ใช่ มันทำให้ใจไม่อิ่มเลย ไม่รู้สึกเพียงพอ รู้สึกว่าได้แล้วก็อยากเปลี่ยน หรืออยากได้อีก อยากได้ไปเรื่อย ๆ นี่บางช่วงของอารมณ์เราจะเป็นอย่างนี้

จนกระทั่งเมื่อไรที่เรามาเจอพระธรรมกายในตัว พอเข้าถึงตรงนั้นแล้ว อ้อ! รู้แล้ว สิ่งที่เราต้องการแสวงหาอยู่ตรงนี้เอง อยู่ที่พระธรรมกายนี้แหละ ไม่ใช่ที่ไหนเลย เป็นที่ประชุมรวมความปรารถนาของเราอยู่ตรงนั้น รู้สึกอิ่ม รู้สึกพอ แล้วจะเชื่อได้อย่างไร ก็ต้องลองดู เอहिปัสสิโก มาลองดูนะ

๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

สนุกปากลำปากตัวเอง

เหลืออีก ๑ เดือน ก็จะออกพรรษาแล้ว เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน พรรษานี้ได้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มก็คือ บรรลุพระธรรมกาย คือ พระที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุก ๆ คน ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาหรือเผ่าพันธุ์ใด จะรู้หรือไม่รู้ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ล้วนมีพระธรรมกายด้วยกันทั้งสิ้น

ผู้รู้ที่ท่านมีประสบการณ์ภายใน ต่างก็ยืนยันว่า มีจริง แต่ก็มีบางคนบอกว่า พิสูจน์ไม่ได้ แต่ความเป็นจริงแล้วเขายังไม่ได้พิสูจน์ ได้แต่พูดไปอย่างนั้นเอง สนุกปากแล้วก็ลำปากตัวเอง จริง ๆ แล้วพิสูจน์ได้ ถ้าได้พิสูจน์เพราะพระธรรมกายเป็นที่พึ่งที่ระลึกของทุก ๆ คน สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่งที่แท้จริง เป็นสิ่งที่เราแสวงหาอยู่ แต่ไม่รู้ว่าจะแสวงหาอะไร เราจะได้คำตอบเมื่อเข้าไปถึงพระธรรมกายในตัว

ถ้าเราให้โอกาสกับตัวเอง ฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ทุก ๆ วันอย่างสม่ำเสมอ ไม่ตึง ไม่หย่อน ให้พอดี ๆ ถูกหลักวิชชา ก็จะต้องเข้าถึงกันทุกคน และก็เป็นสิ่งที่จะต้องเข้าถึงให้ได้ด้วย เพราะว่าเป็นวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์

เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ซึ่งจะแจ้งได้ก็ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว เพราะพระธรรมกายท่านมีบรมจักษุและญาณทัศนะ เห็นได้รอบตัว รู้ได้รอบตัว จึงจะทำให้เราข้ามฝั่งวัฏฏะไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ไปทำพระนิพพานให้แจ้งได้ แล้วพระนิพพานนั้นก็อยู่ในตัวของเรา เข้าถึงได้ด้วยวิธีการหยุดกับนิ่ง พระธรรมกายจะเป็นจุดเชื่อมโยงที่สำคัญ

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายจึงถูกวัดอุปประสงค์ของชีวิต และพระธรรมกายก็เป็นที่ชุมนุมของความบริสุทธิ์ ของกุศลธรรมของความสุขที่แท้จริง ความลับของชีวิตจะหมดไป จะถูกเปิดเผยด้วยธรรมจักร และญาณทัศนะของพระธรรมกาย เพราะฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่เราต้องทำ และให้ความสำคัญกับสิ่งนี้ให้มากๆ

๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

คนเราเกิดมาทำไม

เหลือเวลาอีกไม่ถึงเดือนแล้วก็จะออกพรรษา เราเริ่มนับถอยหลังกันแล้วนะ พรรษานี้คือ พรรษาแห่งการบรรลुธรรม คำเต็มคือ บรรลुพระธรรมกาย ได้แก่ พระในตัวหรือพระรัตนตรัยในตัวซึ่งมีอยู่ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนา และเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม จะเชื่อหรือไม่เชื่อ รู้หรือไม่รู้จักตาม ล้วนมีพระธรรมกายทั้งสิ้น เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของมนุษยชาติ

แล้วจะทราบได้อย่างไร ทราบได้ก็ต้องลงมือพิสูจน์ พิสูจน์ให้ถูกหลักวิชาด้วยการนำใจมาหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางกายเหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ถ้าทำถูกหลักวิชาและมีความเพียรจะต้องพบพระธรรมกายอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิตก็ตาม พบเมื่อไรชีวิตก็จะสมหวังเมื่อนั้น เพราะความปรารถนาของมวลมนุษยชาติมีอยู่อย่างหนึ่งโดยตรงก็คืออยากพบความสุขที่แท้จริง อยากพบความสุขที่แท้จริงก็ต้องไปถึงพระธรรมกายในตัวตรงศูนย์กลางกายให้ได้

เป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์นั้นต้องตอกย้ำซ้ำเติมบ่อย ๆ ฟังแล้วก็ต้องฟังอีก เพราะถ้าเราไม่พูดให้ฟังเดี๋ยวคนอื่นก็พูดให้ฟัง ซึ่งมันคนละเรื่องกัน เพราะหุ้มนปิดไม่ได้ ถ้าเราไม่ดึงเอามาบ้าง เดียวคนอื่นเขาก็จะดึงไป

ในทุก ๆ ครั้งที่เกิดมาเป็นมนุษย์ มีเป้าหมายของชีวิตเพียงประการเดียว คือ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ถ้ายังไม่แจ้งอย่างน้อยก็ต้องเกิดมาสร้างบารมี เติมนุญ เติมบารมี เติมความดีให้มาก ๆ บารมีก็มี ๑๐ ทศ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยบารมี ขันติบารมี สัจจบารมี อริชฐานบารมี เมตตาบารมี และอุเบกขาบารมี

บารมี แบ่งเป็น ๓ ระดับ คือ ชั้นธรรมดา ชั้นกลาง และชั้นสูงสุด อย่างละ ๑๐ รวมเป็น ๓๐ ทศ รวมแล้วเมื่อไรที่ดวงบุญดวงบารมีแต่ละดวงโตเท่ากันได้ เมื่อนั้นความปรารถนาของเราก็สมหวัง สบผ่านพ้นจากการอยู่ในวัฏฏะ หรือในสังสารวัฏไปสู่พระนิพพานได้ ถ้าจะให้ยิ่งขึ้นไปอีกก็ต้องสร้างบารมีเพิ่ม

บารมีนี้สำคัญมาก ต้องสั่งสมให้เยอะ ๆ จะหลุดพ้นไปพระนิพพานได้ก็ต้องอาศัยบารมี แม้พ้นไปแล้วระดับความสามารถยังไม่เท่ากัน เอตทัคคะของพระอรหันต์แต่ละองค์ไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับว่าใครสั่งสมอะไรมามาก แล้วตั้งความปรารถนาเอาไว้อย่างไร ถึงเวลาที่บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่ความสามารถพิเศษก็จะแตกต่างกันไป ตามกำลังบารมี พระอัครสาวกก็ต้องเพิ่มเติมบารมีเข้าไปอีก พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมพันธูปพุทธเจ้าก็ต้องเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

การบรรลุธรรมช้า บรรลุธรรมเร็ว บรรลุยากหรือง่าย ก็ขึ้นอยู่กับคำสั่งสมบารมีมา ถ้าสั่งสมบารมีมากก็ง่าย ถ้าน้อยก็ต้องมีความเพียรหน่อย เพราะฉะนั้นต้องสั่งสมบารมีกันให้เยอะ ๆ เพราะเราเกิดมาอย่างน้อยก็ต้องสร้างบารมี แต่เป้าหมายจริง ๆ คือเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง พระนิพพานก็อยู่ใน

ตัวของเรา แต่ถูกกิเลสอาสวะบดบังเอาไว้จึงไม่เห็น ต้องทำความสะอาดภายในให้เกิดขึ้นแล้วจึงจะเห็นได้ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

พรธรรมาเป็น พรธรรมาแห่งการบรรลุธรรม เราก็จะต้องขวนขวายในการปฏิบัติธรรมกันให้ดี โดยเฉพาะพระเถระมีเวลาว่างมากกว่าคฤหัสถ์เยอะมีเวลาว่างด้วย ปลอดกังวลด้วย และอาชีพพระคือการปฏิบัติธรรม ต้องทำให้ถูกหลักวิชา เอาเวลาที่ว่าง ๆ ที่ไม่ต้องทำมาหากินมาปฏิบัติธรรม จะได้เข้าถึงพระในตัว เป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างน้อยเราก็จะได้ยืนยันได้ว่า พระธรรมกายหรือพระรัตนตรัยในตัวนั้นมีจริงและก็ดีจริง

แต่อยู่เฉย ๆ แล้วจะให้ท่านบังเกิดขึ้นมันไม่ได้ ต้องลงมือทำ ลงมือฝึกใจให้หยุดนิ่งถึงจะเข้าถึง ถ้าเอาเวลาไปดูทีวีหรือไปทำอย่างอื่นก็ไม่เห็น น่าเสียดายจังเลย ที่นี้พอเข้าไม่ถึง ใจก็ฟุ้งคิดไปเรื่อยเปื่อย อยู่กันไปก็อย่างนั้น ๆ นะ มันแค้น ๆ อย่างนี้ไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่น่าเสียดายสำหรับบางท่านที่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ทั้ง ๆ ที่มีชีวิตเป็นนักบวช และอาชีพพระคือการปฏิบัติธรรม

๑๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

พระนิพพานอยู่ในตัว

นับจากวันเข้าพรรษามา ๖๒ วัน เหลือเวลาอีกไม่ถึงเดือนก็จะออกพรรษากันแล้ว พรธรรมานี้ได้ชื่อว่า พรธรรมาแห่งการบรรลุธรรม คำเต็มคือ บรรลุพระธรรมกาย

พระธรรมกาย คือ พระรัตนตรัยในตัว ซึ่งมีอยู่ในกายของมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะรู้หรือไม่รู้ เชื่อหรือไม่เชื่อ จะรังเกียจหรือไม่รังเกียจก็แล้วแต่ ล้วนมีหมดทั้งสิ้น มีนะที่เขารังเกียจพระรัตนตรัย เอาปืนไปยิงบ้าง เคลื่อนย้ายองค์พระออกจากห้องบ้าง อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ โดยเขาไม่รู้เลยในตัวเขานั้นแหละมีสิ่งที่เขารังเกียจอยู่ และเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในตัวเขาด้วย

สรุปง่าย ๆ ก็คือว่า พระธรรมกายภายในมีอยู่ทุกคนในโลก เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นไม่ใช่ สิ่งนี้แหละใช่ อย่างเดียวเท่านั้น สิ่งอื่นจะเสมอเหมือนหรือยิ่งกว่าไม่มี เป็นที่รวมประชุมความปรารถนาของมวลมนุษยชาติทั้งหมดเลย เข้าถึงเมื่อไรก็มีความสุขที่แท้จริง อบอุ่น ปลอดภัย มีกำลังใจที่จะสร้างชาติ ละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส เข้าถึงเมื่อไรก็จะเป็นอย่างนี้

พรพรานี้เราตั้งใจจะให้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างที่ได้ตั้งใจกันเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นโยม ต้องเห็นพระหมด พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมก็ต้องเห็นพระ

เรารู้ตัวของเราเองว่าเรามีความเพียรมากน้อยแค่ไหน ให้เวลากับชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนั่ง ชั่วโมงกลางมากน้อยแค่ไหน หรืออย่างน้อยผลที่เกิดขึ้นก็เป็นเครื่องบอกว่า เราเอาจริงเอาจังกันแค่ไหน ทำถูกหลักวิชาไหม อย่างไรก็ตามเหลืออีก ๒๘ วันจะออกพรรษา เราก็จะต้องชวนขวายเป็นปฏิบัติธรรมให้ได้ เพราะเรามาเกิดเพื่อการนี้ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง พระนิพพานจะแจ้งได้ก็ต้องด้วยพระธรรมกาย จะเอาไฟฉายเอาสปอร์ตไลท์ไปส่องแค่นั้นก็ไม่แจ้ง เพราะพระนิพพานอยู่ภายในตัว จะแจ่มแจ้งจะเห็นได้ด้วยธรรมจักขุของพระธรรมกายเท่านั้น

พระธรรมกายเป็นที่รวมประชุมของจักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง รวมประชุมอยู่ในนั้น ด้วยพระธรรมกายอย่างเดียวจึงจะแจ้งได้ นี่คือวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่ใช่เพื่อการอื่นเลย แต่ว่าเมื่อมาเกิดแล้วก็ลืมเป้าหมายของชีวิตว่า เกิดมาทำไม จะไปสู่เป้าหมายได้อย่างไร มันลืมหมด จะต้องอาศัยผู้รู้ที่มีกำลังบุญกำลังบารมีมาก ๆ อย่างพระบรมโพธิสัตว์ หรือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นต้น มาชี้ทางให้เราจึงจะทราบ เพราะฉะนั้นตอนนี้ทราบแล้ว เราก็ต้องชวนช่วยกัน

๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ดูละครภายในดีกว่า

เหลือเวลาอีกแค่ ๒๕ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว เราตั้งใจว่าพรรษานี้จะปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เพื่อให้ได้บรรลุพระธรรมกาย ที่มีอยู่ในตัวของเรา ซึ่งเป็นที่พึงที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นไม่ใช่ วันเวลาผ่านไปเร็วมาก เพราะฉะนั้นเวลาที่เหลือก่อนออกพรรษานี้ ให้ทุก ๆ คนได้ปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ครุไม่ใหญ่จะพูดให้น้อยลง เราจะได้มีช่วงนั่งให้ยาวขึ้นอีกสักนิด เพื่อที่เราจะได้มีชั่วโมง หยุด ชั่วโมงนี้ ชั่วโมงกลาง เป็นชั่วโมงที่สำคัญมากสำหรับการเกิดมาเป็นมนุษย์ในแต่ละครั้ง เพราะชั่วโมงดังกล่าวนี้จะทำให้เราได้ใกล้ชิดกับพระรัตนตรัย จนกระทั่งเห็นพระรัตนตรัยและก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัย

เพราะฉะนั้น ๒๕ วันที่เหลือ ต้องลุยปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ทั้งในชั่วโมงที่เป็นนักเรียนอนุบาลฝึนในฝืนวิทยาและหลังโรงเรียนเลิกแล้วก็

ให้ใช้เวลาสำหรับการปฏิบัติธรรม อย่าไปดูทีวี ดูละครอะไรต่าง ๆ เหล่านั้น
เราก็ดูกันมาหลายสิบปีแล้ว ก็มีแค่พระเอก นางเอก ผู้ร้าย ผลัดกัน
แพ้ ผลัดกันชนะ บางทีก็แอบปี๋เอ็นดิงบ้าง บางทีก็ไม่แอบปี๋บ้าง มันก็มี
อยู่แค่นี้ ดูละครภายในดีกว่า จะเป็นละครที่เป็นเรื่องจริงของเรา
ไม่ต้องไปดูใครเลย ดูตัวเราให้ได้ แล้วเดี๋ยวอย่างอื่นก็เรื่องเล็ก

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ถ้าปฏิบัติจริงต้องได้ผล

พรพรานเราเหลือเวลาอีก ๒๓ วัน อย่างนี้กว่านานนะ มันประเดี๋ยวเดียว
เราตั้งใจไว้แล้วว่า พรพรานนี้เป็น พรพรานแห่งการบรรลุธรรม หมายความว่า
เราจะทุ่มเทชีวิตจิตใจลงมือปฏิบัติธรรม จะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จะเจ็บ จะ
ป่วย จะไข้ มีภารกิจ มีหนี้มีสิน หรือมีอะไรก็แล้วแต่ไม่ให้สิ่งเหล่านั้นเป็น
ข้ออ้าง ข้อแม้ เจื่อนไข จะต้องลุยปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระในตัวให้ได้

เราผ่านมาได้ ๖๗ วันแล้ว แล้วก็รู้ตัวของเรามากว่า ผลแห่งการปฏิบัติเป็น
อย่างไร ถ้าเราลงมือปฏิบัติจริง ๆ ที่จะได้ผลเลยเป็นไม่มี มีแต่ดีมากหรือดี
น้อย ซึ่งก็จะค่อย ๆ ดีเพิ่มขึ้นทุกวัน ถ้าดีน้อยเราก็ทำให้ดีมาก ถ้าดีมากเราก็
ให้มากขึ้นไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ๒๓ วันที่เหลืออยู่นี้ ต้องลุยกันให้เต็มที่เลยนะ นั่งหลับตา
ทำความเพียรกันให้ดี ซึ่งเราก็รู้หลักวิชชากันแล้วทุกคนเหลือแต่ความเพียร
พอออกพรพรานแล้วเราจะได้ขึ้นอกขึ้นใจว่า พรพรานที่นับกันวันต่อวันเราได้

สิ่งสมบุญบารมี ทาน ศีล ภาวนากันทุกวันไม่ได้ขาดเลย จะได้เป็นพรราชา
แห่งความปลื้มใจ ปลื้มจนลืมนั่งไม่ลง คงไม่ลืมน ปลื้มไปทั้งชาติทุกชาติไปเลย

๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ระบบการควบคุมชีวิต

เหลืออีก ๒๒ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว เผลอประเดี๋ยวเดียวณะ พรราชานี้เป็นพรราชาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย เราตั้งใจกันตั้งแต่วันแรกที่เข้าพรรษาว่า จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ หรืออย่างน้อยก็เห็นพระภายในซึ่งเป็นพระในระดับที่ยังมีการเปลี่ยนแปลงได้ คือก่อนที่จะหยุดนิ่งได้สมบูรณ์ องค์พระที่เห็นจะยังแตกต่างหลากหลาย ทั้งรูปแบบ ขนาด วัสดุที่ทำ เป็นต้น อย่างนั้นก็ถือว่าใช้ได้

พระก็ต้องให้เห็นพระ เณรก็ต้องให้เห็นพระ โยมก็ต้องเห็นพระ ทุกคนต้องเห็นพระหมด เพราะพระรัตนตรัยภายในเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างสำคัญที่จะทำให้ใจเราใส เป็นทางมาแห่งบุญ และเป็นรหัสผ่านไปสู่สุคติโลกสวรรค์ตามหลักวิชาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้ ถ้าใจผ่องใสไม่เศร้าหมอง สุคติเป็นที่ไป ถ้าเศร้าหมองไม่ผ่องใสสุคติเป็นที่ไป ใสกับหมองก็ขึ้นอยู่กับบุญบาปในตัวที่เรากระทำผ่านมามากด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ถ้าบุญก็ใส ถ้าบาปก็หมอง

ตราบไตที่เรายังทำพระนิพพานไม่แจ้ง เรายังต้องเดินทางไกลในสังสารวัฏอีก เราก็ต้องสั่งสมบุญบารมีไปเพื่อจะทำพระนิพพานให้แจ้ง

ถ้าไม่ทำพระนิพพานให้แจ้ง เราก็ยังต้องตกอยู่ในกฎแห่งกรรมที่บังคับ
หมดทุกคนในโลก ไม่จำกัดเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ
จะรู้หรือไม่รู้จักตาม ล้วนตกอยู่ในกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น จะมาอ้างว่าไม่รู้ไม่ได้
จะไม่ยอมไปในสถานที่ที่ไม่อยากไปก็ไม่ได้ เพราะเราได้กระทำอย่างนั้นเอาไว้

เมื่อเราจำเป็นต้องอยู่ในสังสารวัฏเพื่อสร้างบารมี เราต้องออกแบบชีวิต
ให้ดี อย่าให้ชีวิตเรตกต่ำ ให้ชีวิตเราสูงส่งขึ้นไปเรื่อย ๆ คือ มีรูปสมบัติ ทรัพย์
สมบัติ คุณสมบัติ ไม่ต้องมาลำบากยากจน เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องเรียน
รู้กฎเกณฑ์ของสังสารวัฏ จึงจะทำให้เราออกแบบชีวิตของเราได้สมบูรณ์ อยาก
จะไปเป็นอะไรต่อไปก็แล้วแต่เรา ตำแหน่งเศรษฐี ยาก วณิก คณยากจน
คนชั้นกลาง ชั้นสูง จะหล่อ รวย สวย ฉลาด สมปรารถนา ตำแหน่งเหล่านี้เป็น
ของกลาง ๆ ใคร ๆ ก็สามารถที่จะไปสวมตำแหน่งนี้ได้

คนจนที่สุด ที่เรียกว่า มหาทุตตะ เราก็มีสิทธิ์เป็นได้ ถ้าเราปรารถนาจะ
เป็น มันมีวิธีการ อยากจะรวยสุด ๆ ขนาดให้ทรัพย์ของคุณบิลล์ เกตต์ เป็น
เศษสตางค์ก็ได้ เหมือนอย่างผู้มีบุญในกาลก่อนที่ได้สมบัติจักรพรรดิตกไม้
พร่อง หรือจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่ปกครองทวีปทั้ง ๔ หรือโลกทั้ง ๔ ที่อยู่
รอบสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาทั้งที่ยังมีกายมนุษย์อยู่ก็เป็นได้ จนที่สุดก็เป็น
ได้ให้รวยก็ได้ หล่อก็ได้ ชี้อร่อยก็ได้ ปากแหว่ง หูแหว่ง จมูกวินก็ได้ ได้ทั้งนั้น
มันก็แล้วแต่เรา แต่ที่นี้ทำอย่างไรจะเป็นได้ เราก็ต้องเรียนรู้กฎเกณฑ์ที่จะไป
เป็นสิ่งเหล่านั้น

ระบบการควบคุมของชีวิตมีอยู่ ๓ อย่าง คือ บุญ บาป และไม่บุญไม่บาป
กรรม ๓ ประการนี้มีฤทธิ์มีอำนาจมากพอ ๆ กัน เขาจะปรุงแต่งให้ได้
แต่ที่สำคัญคือบุญกับบาปนั้นแหละ ไม่บุญไม่บาปเขาจะอยู่เฉย ๆ บุญบาป

จะปรุงแต่งชีวิตของเราให้เป็นอย่างไร จะให้ราบรื่นตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ก็ได้ จะให้ลำบากตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายก็ได้ จะให้ชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ เพื่อความตื่นเต้นของหัวใจให้ชีวิตมีชีวาอย่างนั้นก็ได้

จะให้สุขล้วน ๆ ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ก็ต้องทำบุญล้วน ๆ ถ้าอยากจะทำทุกข์ยากลำบากตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายก็ทำบาปล้วน ๆ ถ้าหากอยากให้มีชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ เดี่ยวสูง เดี่ยวต่ำ เดี่ยวรวย เดี่ยวจน ก็ทำบุญบ้างบาปบ้างปน ๆ กันไป ประเพณีวัดก็เข้าเหล้าก็กินอะไรอย่างนี้ แต่วัดก็เข้าหมายถึงเข้ามาทำบุญนะ ไม่ได้เข้ามาขโมยของในวัดอย่างนี้ไม่ใช่ ซึ่งเราต้องเรียนรู้ระบบเหล่านี้ แล้วจะทำให้ง่ายต่อการดำเนินชีวิตในสังสารวัฏ

แล้วจะเรียนรู้จากใคร ก็ต้องจากผู้รู้ที่เขาจริง แล้วต้องเป็นความรู้ที่สมบูรณ์ด้วย ส่วนความรู้ไม่ค่อยสมบูรณ์ รู้กะพ่องกะแพรง รู้ไม่จบขั้นตอน หรือไม่ครบวงจร อันนั้นอย่าเพิ่งไปเชื่อ ยกเว้นว่าไม่เจอผู้จริง ๆ เมื่อไม่เจอเรื่อบ เจอซากศพ หรือเจอขอนไม้ลอยมา เราจะจมน้ำตายอยู่แล้วก็เกาะ ๆ กันไปก่อน แต่ถ้าหากว่าเจอเรื่อบลำใหญ่มาก็อย่ามัวไปเกาะซากศพอยู่ละ ให้ทั้งซากศพ ทั้งขอนไม้แล้วก็ขึ้นเรือ

เพราะฉะนั้น บุคคลที่เราควรที่จะเชื่อคือผู้รู้ที่แท้จริงคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่เดิมพระองค์ก็เป็นมนุษย์ธรรมดาอย่างเรา ๆ นี่แหละ แต่หัวใจท่านยิ่งใหญ่มีความปรารถนาจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งที่จะบรรลุธรรมด้วยพระองค์เอง ได้ศึกษาขั้นตอนของวิชาครู กระทั่งได้เป็นพระบรมครู สั่งสอนทั้งมนุษย์และเทวดาให้รู้เห็นตามพระองค์ บอกหมดโดยไม่ปิดบังอำพรางความรู้เลย ไม่มีขี้ยกเลย ที่

ขยักก็คือคนฟังนั้นละขยักที่จะทำ ท่านบอกให้ทำให้หมดแต่ก็ขยัก ๆ เอาไว้ในเรื่องการทำคามดี

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีที่เราจะต้องศึกษาหาความรู้จากพระองค์ แล้วอย่าไปฟังจากผู้ที่ไม่ค่อยจะรู้นะ ผู้ที่ยังแสวงหาความรู้ หาทางหลุดพ้นแต่ความรู้ยังไม่สมบูรณ์อย่างนั้นก็ยังใช้ได้ แต่ส่วนใหญ่ที่เจอมากไม่แสวงหาหนทางหลุดทางพ้น จะแสวงหาทรัพย์เกี่ยวกับเรื่องผลประโยชน์การทำมาหากินเสียส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นคำที่เขาแนะนำก็เพื่อผลประโยชน์ เพื่อการทำมาหากินของเขา

ยกตัวอย่าง แคเราดูทีวี เราจะเห็นเลยว่าเราดูการทำมาหากินของเพื่อนมนุษย์ จะดูข่าว ดูละคร หรือดูอะไรก็ได้แล้วแต่ มันเป็นเรื่องการทำมาหากินของเพื่อนมนุษย์ คนที่มาอ่านข่าวเขาก็ต้องมีรายได้ไปเลี้ยงครอบครัวของเขา เขาก็ต้องให้นักข่าวไปหาข่าว ก็ต้องเลี้ยงครอบครัวของนักข่าว แล้วก็เอามาฉายให้เราดูก็ต้องมีสปอนเซอร์ มันก็เป็นการทำมาหากินของบริษัทห้างร้าน จะดูละครก็เป็นเรื่องการทำมาหากินของชาวบ้านทั้งนั้น เพราะฉะนั้นนอกจากบ้านไปเห็นแต่เรื่องการทำมาหากินทั้งสิ้น ไม่ได้มีเรื่องแสวงหาหนทางหลุดพ้นจากกฎแห่งกรรมเลย ไม่ค่อยมีใครคิดอย่างนี้กัน

ถ้าเมื่อไรเราไปเจอผู้รู้ที่รู้เรื่องราวกฎแห่งกรรม ต้องถือว่าเป็นบุญลาภของเรา ให้เชื่อท่านเอาไว้เลย และในที่นี้ก็คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นพระองค์มีพระคุณต่อชาวโลกล้านเหลือ โดยเฉพาะเราชาวพุทธได้มาอยู่ในร่มเงาของพระองค์แล้ว อย่าเป็นพุทธแต่เพียงในทะเบียนบ้าน แต่ว่าให้เป็นพุทธที่แท้จริงด้วย ซึ่งก็ต้องศึกษาคำสอนและนำมาพิจารณาด้วยสติ ด้วยปัญญา แล้วก็แก้ไขข้อบกพร่องของตัวเองเรา ชีวิตเราก็จะได้สูงส่งยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ

๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

เวลาเท่ากัน ได้ไม่เท่ากัน

เหลืออีก ๒๑ วัน จะออกพรรษากันแล้ว พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ซึ่งเป็นพระรัตนตรัยภายในตัวของเรา เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นไม่ใช่ เพราะสิ่งอื่นช่วยอะไรเราไม่ได้ มีแต่พระธรรมภายในตัวเท่านั้น ช่วยเราได้ทั้งในปัจจุบัน แม้ละโลกไปแล้ว จนกระทั่งช่วยให้พ้นจากวัฏสงสารก็ได้ เนื่องจากท่านมีธรรมจักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่างรวมประชุมกันอยู่ภายในองค์ท่าน และเป็นที่รวมหมวดหมู่แห่งธรรมด้วย ท่านเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างเดียวกับท่าน เพราะท่านพ้นจากกฎของไตรลักษณ์ มีอานุภาพที่ไม่มีประมาณ

พรรษานี้เราตั้งใจจะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายดังกล่าวนี้ นี่ก็ผ่านมาได้ ๖๙ วันแล้ว เหลืออีก ๒๑ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว จะเห็นว่าวันเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน ทุกคนมีสิทธิ์ใช้วันเวลาเท่ากันในการทำกุศล คือมีวันละ ๒๔ ชั่วโมงเท่ากัน

ทุกคน ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกศาสนา ทุกเผ่าพันธุ์ ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นล่าง ชั้นกลาง ชั้นสูง เศรษฐี มหาเศรษฐี ยาก วณิก ทุกคนมีเวลา ๒๔ ชั่วโมงเท่ากันในการสร้างกุศล เติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจให้กับตัวของเราได้เท่ากัน แต่ว่ามักจะใช้อามาสร้างกุศลได้ไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับว่าใครมีความเข้าใจเป้าหมายของชีวิตแค่ไหน ใครเข้าใจมากก็จะชวนชวนใช้เวลาที่มีอย่างจำกัดในการสร้างบารมีด้วยกายมนุษย์นี้สร้างบุญสร้างกุศลเติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจตลอดเวลาเลย เพราะว่าพอตายแล้วก็หมดสิทธิ์ที่จะสร้างบารมี นอกจากคอยอนุโมทนาบุญกับคนอื่นเขา ถ้าเขาไม่ส่งบุญมาให้เราก็คอด

ชีวิตหลังจากตายแล้วใช้แต่บุญและบาป บาปก็ไปใช้ส่วยทุกข์ในนรก บุญก็เอาไปใช้ส่วยสุขในโลกสวรรค์ นรกสวรรค์เป็นภพที่มีอยู่ดั้งเดิมมานานแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็พระองค์มาตรัสรู้ก็มีอยู่ก่อนแล้ว พระองค์ไปรู้ไปเห็นแล้วนำมาสั่งสอนเล่าสู่กันฟังด้วยความรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ คนมีบุญมีปัญญาฟังแล้วก็เชื่อ แล้วก็ทำตามท่าน ก็จะได้เป็นอย่างที่ท่านเป็น หรืออย่างน้อยก็เป็นบุญกุศลที่จะเป็นกำลังให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานเช่นเดียวกับพระองค์

เพราะฉะนั้น เรามีเวลาในโลกมนุษย์นี้จำกัด จึงจำเป็นต้องใช้วันเวลาให้มีคุณค่ามาก ๆ ให้เกิดประโยชน์กับตัวเราให้มากที่สุด เพราะเรามาเกิดเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างน้อยก็มาสร้างบารมีของเราให้มากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป ถ้ามีบารมีมาก เราจะเข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตได้ง่าย อุปสรรคของชีวิตก็มีน้อย ถ้าบารมีน้อยอุปสรรคก็มาก เราเกิดมาเพื่อการนี้

๑ เมื่อผู้มีบุญมาเกิด

ใครได้สร้างบารมีตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ต้องถือว่าสุดยอดเลย ครูไม่ใหญ่ยังไม่มีบุญขนาดนั้น ทั้ง ๆ ที่เกิดใกล้วัด แต่ต้องโตแล้วนั้นละจึงเข้าวัด เพราะฉะนั้นถ้าใครได้สร้างบารมีตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ต้องถือว่ามีบุญมาก

เราฟังแล้วอาจจะงงว่า อยู่ในครรภ์มารดาแล้วจะสร้างบารมีได้อย่างไร นั่นก็คือบุญของลูกกับพ่อแม่ต้องรวมกัน โดยเฉพาะเมื่อพ่อส่งให้กายละเอียดของลูกไปอยู่กับแม่แล้วก็ป็นหน้าที่ของแม่ที่ต้องดูแลลูกที่อยู่ในครรภ์ใจของแม่กับลูกก็ต้องผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกัน ถ้าลูกเป็นเด็กมีบุญมาเกิด เวลาอยู่ในครรภ์มารดาก็จะกระตุ้นให้มารดาอยากจะทำบารมีตลอดเลย ถ้าจะแพ้

ท้องก็แพ້ท้องด้วยกุศลธรรม เหมือนแพ້ท้องสีขาว คือทำความทุณทุรายให้
เมื่ออยากสร้างบุญ พอพ่อแม่สร้างบุญอาการแพ້ท้องนั้นก็จะรับไป เหมือนสาย
ฝนที่โปรยลงมาทำให้เปลวความร้อนระอุที่แผ่นดินในฤดูร้อนระงับไปอย่างนั้น

ซึ่งเรื่องราวทำนองนี้ก็มาแล้วในพระไตรปิฎก ที่เวลาผู้มีบุญมาเกิด
จะทำให้มารดามีความรู้สึกอยากฟังธรรมบ้าง อยากจะกินข้าวกันบาตรบ้าง
หรืออยากรักษาศีลบ้าง อยากทำทานบ้าง อยากเป็นผู้นำบุญบ้าง ถ้าหากพ่อแม่
ไม่ได้ทำบุญหรือได้ไปชวนคนสร้างบุญกุศลแล้วรู้สึกสบายใจ อาการแพ້ท้อง
ก็จะหายไปอย่างนี้ เป็นต้น

๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

หนึ่งหลับตา คือ อาชีพระ

เหลืออีก ๑๙ วัน ก็จะออกพรรษากันแล้ว วันคืนล่วงไปเร็วเหลือเกิน
เดี๋ยววัน เดี่ยวคืน เดี่ยวก็จะหมดเวลาของการอยู่จำพรรษากันแล้ว และก็ใกล้
จะหมดเวลาอยู่ในเมืองมนุษย์ด้วย อันนี้ไม่ได้พูดให้ทุกข์ใจ แต่พูดให้เราสะกิดใจ
จะได้ไม่ประมาท ไม่ชะล่าใจว่ายังเหลือเวลาอีกตั้งเยอะ เพราะฉะนั้นตอนนี้
เที่ยวกันเสียก่อน สร้างบารมีดีกว่ากันทีหลัง อย่าไปคิดอย่างนั้น

นี่แค่ช่วงสั้น ๆ ๓ เดือน เผลอประเดี๋ยวเดียวเหลืออีก ๑๙ วัน ก็จะออก
พรรษาแล้ว พระบวชใหม่บางแห่งบางรูปณะคงจะมีไม่กี่รูปถึงกับดูปฏิทินด้วย
ใจกระวนกระวายว่า เหลือเวลาอีกตั้งหลายวันกว่าจะออกพรรษา ไม่ต้องไปดู
ปฏิทินหรอก เดี่ยวเวลาในพรรษาก็หมดไปเองนั่นละ

แม้วชช่วงสั้นในระหว่างพรรษานี้ก็ต้องปฏิบัติธรรม ศึกษาพระธรรม วินัย ให้รู้ว่าพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์คือใคร คืออะไร แล้วก็ปฏิบัติธรรม เต็มวันหมดเวลาแล้ว แต่ศึกษาว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือใคร มีความสำคัญอย่างไร ทำไม่ถึงต้องเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และทำอะไรถึงจะได้เป็นอะไรอีกตั้งเยอะแยะ พูดเรื่องพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่องเดียวทุกวัน ไม่ต้องพูดเรื่องอื่นเลย เวลาหนึ่งพรรษายังไม่เพียงพอ

แต่วันหลังถ้ามีเวลาและอารมณ์ พรรษาไหนสักพรรษาหนึ่งจะพูดเรื่องพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเดียว ไม่พูดเรื่องอื่นเลย แล้วคอยดูนะว่าเวลามันประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น อ้าว! ออกพรรษาแล้วหรือ ยังไม่ได้ฟังเรื่องพระธรรมเลย พระธรรมก็ต้องอีกปี เรื่องพระสงฆ์ก็อีกปี เป็น ๓ ปี นี่ไม่ไว่ก่อน แต่มันก็เป็นเรื่องจริงนะ

เป็นพระนี่แค่นั่งหลับตาลืมตาไม่กี่ทีก็มีดแล้ว ตื่นจากจำวัตร* ล้างหน้า ล้างตาเสร็จ หลับตาลืมตาอีกทีก็ฉันแล้ว ไปล้างหน้าล้างตา เดิน exercise ทำภาวณาไป หลับตาลืมตาอีกทีก็เพลแล้ว ฉันแล้วก็ไป exercise หน่อย ดูหนังสือ หนังสือ ทำภารกิจ หลับตาอีกทีก็โน่นเย็นแล้ว สรงน้ำ ฉันท่าน้ำปาดะ ทำวัตรเย็น นั่งหลับตาอีกที จำวัตรอีกแล้ว เต็มวัน เต็มคืน เต็มวันหมดเวลา

นั่งหลับตาเป็นอาชีพรพระนะ แต่บางท่านบอกว่าพระทำสมาธิไม่ถูกต้องไม่ทำสมาธิ ก็ไม่รู้ไปเอาความคิดนี้มาจากไหน เพราะฉะนั้นเราเหลือเวลาอีกไม่กี่วันจะออกพรรษาแล้ว พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย

* ความหมายของคุณครูไม่ใหญ่ หมายถึง นอนอย่างมีสติ นอนหลับอยู่ในกลางกายด้วยจิตที่เป็นกุศล จิตใจเป็นพระ ตริภัณฐะถึงพระธรรมกาย

เราตั้งใจว่าจะยกขึ้นกันทุกคนเลย นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นเณร เป็นชี อุบาสก อุบาสิกา ขวาวาส ไม่ว่าชาติไหนภาษาไหนก็แล้วแต่ที่สมัครใจเป็นนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ตั้งใจว่าพรรษานี้จะประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวให้ได้ เวลาที่เหลืออยู่ก็ต้องเร่งทำความเพียรกันให้เต็มที่ แต่ก็ต้องให้ถูกหลักวิชาก็เช่นกัน

เอาจริงได้แต่อย่าเอาจริง เอาจริงก็พังทุกที เอาจริงเดี๋ยวก็หยุดหนึ่งได้

๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำความดี ๒๔ น.

เหลืออีก ๑๘ วัน จะออกพรรษากันแล้ว เวลามันผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน ทุกคนมีเวลาวันละ ๒๔ ชั่วโมงเท่ากันสำหรับการสร้างความดี เพราะเราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็เกิดมาสร้างบารมี นี่เป็นเป้าหมายหลัก แต่ ๒๔ ชั่วโมงต่อวันนี้ได้ไม่เท่ากัน ลองสำรวจตัวเราจะรู้เลยว่า เราทำความดีได้บุญได้บารมีมากน้อยแค่ไหน

ความดีทำได้ ๓ ทาง คือ ทางกาย ทางวาจา ทางใจ หรือจากความคิด คำพูด และการกระทำ โดยให้เรายึดเอากุศลกรรมบถ ๑๐ ประการเป็นหลัก หรืออย่างน้อยก็ศีล ๕

กุศลกรรมบถ ๑๐ แบ่งเป็น ทางกาย ๓ คือ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ทางวาจา ๔ คือ ไม่โกหก ไม่พูดจาส่อเสียดให้เขา

ทะเลาะกัน ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ พูดเล่นเรื่อยเปื่อย ทางใจ ๓ คือ ใจ ไม่คิดอยากได้ทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่ผูกโกรธผูกพยาบาท และไม่เห็นผิด

ไม่เห็นผิด ตรงนี้เป็นสัมมาทิฐิ ซึ่งจะมีรายละเอียดอยู่เยอะทีเดียว ตั้งแต่ต้องเชื่อเรื่องทานทำแล้วมีผล บิณฑบาตมีคุณ ไม่ใช่มองว่าแค่สนุกแล้วทำให้มีลูกขึ้นมา แต่ว่าเป็นเรื่องหน้าที่ที่สูงส่งเพื่อให้เป็นทางมาเกิดของมนุษย์เพื่อมาสร้างบารมี ไม่ใช่มองต่ำ ๆ อย่างนั้น เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด เรื่องนรกสวรรค์มีจริง สัตว์ที่ไปเกิดในนรกสวรรค์มีจริง ผู้บรรลุนิพพานมีจริง อย่างนี้เป็นต้น มีทั้งหมด ๑๐ อย่าง แต่หลัก ๆ ที่เราควรจำคือ เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมนั้นละ ถ้าไม่เชื่อก็就会有ความเห็นผิด

เพราะฉะนั้น วัน ๆ หนึ่งเราจะต้องทำกุศลกรรมบถ ๑๐ ดังกล่าวให้ได้ หรือถ้าจะดูศีล ๕ ก็ดูว่าครบทั้ง ๕ ข้อไหม ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดปด ไม่ดื่มสุรา นี่ก็คือข้อสังเกตของเรา แล้วก็ยังมีอภัยมุข ๖ ซึ่งเป็นปากทางแห่งความเสื่อม ถ้าใครทำแล้วเสื่อม เสื่อมตั้งแต่คิดจะทำ ลงมือทำยิ่งเสื่อมหนักเข้าไปอีก

๑๑ ฟิต ฝ่อ ฟุ

ทุกคนมีเวลาเท่ากัน แต่ใครจะตัดดวงกันได้มากน้อย เรารู้ได้ด้วยตัวของเราเอง พรรษานี้เรามีความตั้งใจกันตั้งแต่ต้นพรรษาว่า จะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ นี่ล่วงเลยมาได้ ๗๒ วันเข้าไปแล้ว เหลืออีก ๑๘ วัน ใครที่ปฏิบัติธรรมแล้วยังไม่ได้ผลเต็มที่ ก็ต้องหันมาพิจารณาดูว่า หนึ่งเรามีความเพียรสม่ำเสมอทุกวันหรือเปล่า สองทำถูกวิธีไหม อย่างน้อยก็สองอย่างนี้

ถ้าหากว่า ใครยังทำความเพียรไม่สม่ำเสมอ **ฟิต ฝ่อ ฟู** คือ พอเริ่มต้นเข้าพรรษาก็ฟิต กลาง ๆ ก็ฝ่อ พอเขียร์หน่อยก็ฟู ใจฟูขึ้นมาก็ลุยกันที่หนึ่ง ตอนนั้นก็ต้องมาฟิต ฟิต ฟิต แล้วละ ต้องเอาจริงเอาจัง แล้วก็มาดูข้อที่สองว่า ทำถูกหลักวิชาไหม ตรงนี้สำคัญนะ

๑๐ หยุดเป็นตัวสำเร็จ

หลักวิชาก็คือ **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** หมายถึง จะเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้นั้นใจต้องหยุด ถ้าใจไม่หยุดจะเข้าถึงไม่ได้เลย ต้องหยุดคิด หยุดพูด หยุดทำอะไรทั้งสิ้นเลย เหมือนไม่ได้ทำอะไร แค่นี้ ๆ เเฉย ๆ สบาย ๆ เท่านั้น เดี่ยวเราก็จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวของเรา ซึ่งเป็นแผนผังของชีวิต ตั้งแต่ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสนะ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม แล้วก็กายธรรมหรือพระธรรมกาย ก็จะเห็นไปตามลำดับ

ต้อง **หยุด** อย่างเดียวเท่านั้น ไม่หยุดไม่ถึงพระ หยุดจึงเป็นตัวสำเร็จ หยุดตรงนั้น หยุดในระดับที่ปลอดความคิด และมีความโปร่งโล่งเบาสบาย ณ ตรงนั้นจะไม่มีความคิดเลย ใจสบาย ๆ ไม่มีจินตนาการ

จินตนาการหรือกิจกรรมนิमितเราจะใช้ตอนต้น เพื่อที่จะหาหลักยึดของใจ ไม่ให้ใจฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น ใจจะได้อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อใดใจกับกายรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้เมื่อนั้นจึงจะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา ต้องให้ใจกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิม เพราะฉะนั้นในเบื้องต้นจึงจำเป็นต้องมีกรรมนิमितกับกรรมภาวนา

กิจกรรมนิมิตเราจะนึกเป็นภาพองค์พระหรือดวงแก้วก็ได้ แต่ต้องนึกให้เป็น ไม่ใช่ไปเค้นภาพ หรือไปบีบ ไปเค้น ไปเพ่ง ไปจ้อง อย่างนั้นปวดหัว ไม่ถูกหลักวิชา ให้นึกธรรมดา ๆ เหมือนเรานึกถึงดอกกุหลาบ ดอกบัว ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ถ้าเรานึกเป็นจะไม่ปวดหัวเลย ก็นึกธรรมดา ๆ นึกง่าย ๆ อย่างนี้ ส่วนชัดหรือไม่ชัดนั้นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับใจเราคุ่นหรือไม่คุ่น

ใจคุ่นกับสิ่งใดมากก็นึกง่าย ถ้าไม่คุ่นต่อสิ่งใดก็ยาก อย่างเช่นไม่ค่อยจะสวดมนต์ไหว้พระเลย จะให้นึกพระเท่าไร นึกแทบตาย นึกไม่ออก มันขึ้นอยู่กับคุ่นหรือไม่คุ่น ถ้าคุ่นมากก็ชัดมาก ถ้าคุ่นน้อยก็ชัดน้อย ถ้าใจปลอดโปร่งมากก็ชัดมาก ปลอดโปร่งน้อยก็ชัดน้อย

หรือจะไม่นึกคิดอะไรเลยก็ได้ ถ้ามั่นใจว่าเราไม่ฟุ้ง นิ่งเฉย ๆ ก็ได้ แต่นั่นก็ต้องไม่คำนึงถึงความมืดหรือสว่าง มีอะไรให้ดูเราก็ดูไป ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ ไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ตรงที่ไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ตรงนี้ไม่ค่อยจะเชื่อกัน พอมีอะไรให้ดูสักนิดก็คิดแล้ว เอ๊ะ! ไข่มุม เอ๊ะ! อย่างนั้น เอ๊ะ! อย่างนี้ เอ๊ะ! มาแล้ว เพราะฉะนั้นไปฝึกกันนะ

๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

จะซาบซึ่งต้องเข้าถึง

อีก ๑๗ วัน จะออกพรรษาแล้ว เหลืออีกสองอาทิตย์นิดหน่อย ผ่านไปเดี๋ยววันเดียวคืนเดียวก็มีอีกแล้ว พรรษานี้เราตั้งใจจะให้ เป็นพรรษาแห่งการ

บรรลुพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของเราและของทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ล้วนมีหมด เป็น ที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงเพียงอย่างเดียว สิ่งอื่นไม่ใช่เลย

คำสอนนี้มาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ก็มายืนยันซ้ำอีกว่า พระรัตนตรัยเท่านั้นเป็นที่พึงที่ ระลึกที่แท้จริง สิ่งอื่นไม่ใช่ พระรัตนตรัย คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ รวมประชุมอยู่ภายในกลางกายฐานที่ ๗

พุทธรัตนะ ก็คือ พระธรรมกายที่อยู่ในตัว เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว มีลักษณะสวยงามมาก ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ มีเกตุดอกบัวตูม ไสเกินใส สวยเกินสวย ใสกว่าความใสใด ๆ ในโลก

ธรรมรัตนะ เป็นดวงใสๆ อยู่ในพุทธรัตนะ เป็นคลังปริยัติ ความรู้ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นร์ รวมบรรจุอยู่ในธรรมรัตนะ ความรู้ที่แท้จริงออกมา จากตรงนั้น

สังฆรัตนะ ก็อยู่ในกลางธรรมรัตนะ เป็นพระธรรมกายละเอียดรักษา ธรรมรัตนะเอาไว้ ไสบริสุทธิ์ผุดผ่องทีเดียว สามอย่าง คือ พุทธรัตนะ ธรรม รัตนะ สังฆรัตนะ รวมประชุมอยู่ที่เดียวกันเรียกว่า **พระรัตนตรัย** สามอย่างนี้ เท่านั้นเป็นที่พึงที่ระลึกที่แท้จริง

พระธรรมกายภายในเป็นที่ประชุมรวมสิ่งดี ๆ ทุกสิ่งที่เราพึงปรารถนา ท่านมีจักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง รวมประชุมอยู่ในนั้น ท่านจึงเป็น ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เมื่อเราได้เข้าถึงท่านแล้วก็จะเปลี่ยนจากสภาวะ ผู้ไม่รู้มาเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว

เราจะเข้าใจเรื่องราวความจริงของชีวิตก็ต้องเข้าถึงพระธรรมกายเพียง
อย่างเดียวเท่านั้น ถ้ายังเข้าไม่ถึง ดูเหมือนจะเข้าใจ แม้เราจะฟังคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงไรก็ตาม ได้แค่ทราบแต่มันยังไม่ชัด ถ้าจะให้ซาบซึ้ง
ก็ต้องเข้าถึงพระธรรมกายเพียงประการเดียวเท่านั้น

เพราะฉะนั้น พรพรานี้เราตั้งใจจะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายที่
ว่านี้ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิต พระก็ต้องเห็นพระ เณรก็ต้องเห็นพระ
โยมก็ต้องเห็นพระ เห็นกันหมดทุกคนเลย

๑๐ อะไรจะมาสู่ความเพียร

ผ่านมาแล้ว ๗๓ วัน เหลืออีก ๑๗ วันเท่านั้นก็จะออกพรรษาแล้ว เวลา
ที่เหลืออยู่นี้ ตั้งใจทำความเพียรกันให้ดี แล้วก็ให้ถูกหลักวิชาด้วย

อะไรจะมาสู่ความเพียร ขยันทำกันไปเรื่อย ๆ แต่ต้องขยันให้ถูกหลัก
วิชา สิ่งที่ยากก็ง่าย สิ่งที่เราคิดว่าเป็นไปไม่ได้ มันก็จะเป็นไปได้สำหรับเรา
มืดก็จะสว่าง ทุกข์ก็จะมาเป็นสุข จากผู้ไม่รู้ก็จะมาเป็นผู้รู้ เพราะฉะนั้นขึ้น
อยู่กับความเพียรความพยายามของเรา พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านพูด
เสมอว่า ของจริงคู่กับคนจริง จริงแค่ไหน ก็ต้องแค่วิถีชีวิต เนื้อเลือดจะแห้งเหือด
หายไป เหลือแต่กระดูกหนังช่วงมัน ไม่ได้ตายเถอะ ต้องจริงนะลูกนะ

มีโยมท่านหนึ่ง ตอนนั้นครูไม่ใหญ่เพิ่งบวชใหม่ ๆ ได้ไม่กี่พรรษา โยม
ท่านนี้น่ารัก พูดจาเรียบร้อย อายุท่านตอนนั้นสักเจ็ดสิบกว่า ถ้าท่านอยู่ตอนนั
ก็เก๋าสิบเศษ ๆ หรือไม่ก็ร้อยปี ไม่ทราบว่าคุณนี่ท่านยังมีอารมณ์หายใจอยู่
หรือเปล่าก็ไม่รู้ละ

ท่านเล่าให้ฟังว่า เข้าไปกราบพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ที่ไร ท่านมักจะเล่าเรื่องการปฏิบัติธรรมให้ฟังอยู่เรื่อย ๆ ว่า

“การปฏิบัติธรรมนี้ มันอร่อยจริง ๆ นะ แล้วยิ่งอร่อยเพิ่มขึ้น เหมือนอาหารที่ใส่เตาปิ้งโตที่มีอยู่หลายชั้น รับประทานชั้นแรกว่าอร่อยแล้ว ชั้นถัดไปอร่อยกว่านั้นเข้าไปอีก มันอร่อยจริงๆ”

โยมก็ถาม “หลวงพ่อ แล้วเมื่อไรผมจะได้อร่อยบ้างล่ะ”

“เอ้า จะไปยากอะไร อยากได้เมื่อไรล่ะ”

“อยากได้วันนี้เลย ฟังพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุตรแล้ว อยากได้จังเลย”

“เอ้า ไม่ยาก วันนี้ไปจุดธูปหน้าโต๊ะหมู่บูชา อธิษฐานจิตให้ดี ไม่ได้ตายเถอะ แล้วนั่งไปเลยหน้าโต๊ะหมู่บูชา นั่นละ จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง มันไม่ตายหรอก คนจะตายต้องป่วย เราไม่เจ็บไม่ป่วยแล้วมันจะไปตายทำไม ฉันเองสองคราว ...” ท่านว่าอย่างนั้นนะ

เอาอีกแล้ว ท่านชอบยกตัวอย่างตรงนี้ เพราะว่าถ้าได้ทำสิ่งที่อยากสักครั้งสองครั้งในชีวิต มันจะปีติและภาคภูมิใจกันไปตลอดชาติเลย ลืมไม่ลง คงไม่ลืม ปลื้มทั้งชาติ แล้วก็ปลื้มทุกชาติด้วย

แล้วครูไม่ใหญ่ก็ถาม “แล้วโยมกลับไปทำหรือเปล่า”

ท่านบอกว่า “มันยังใจไม่ถึง”

“โยมจ้ะเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าใจยังไม่ถึงตรงนี้ก็ค่อย ๆ ทำไป ใจเย็น ๆ ให้ม่วนอีกม่วนใจ่ สบายอกสบายใจ ฝึกหยุดฝึกนิ่งไปเรื่อย ๆ เต็มวันก็เข้าถึงเองแหละ”

รู้สึกท่านจะชอบอย่างนี้ ตอนนี้ไม่ทราบว่ายังอยู่หรือเปล่า แต่ว่าท่านรู้สึกจะทำอย่างนี้ นี่ก็เป็นเรื่องราวของผู้มีบุญในกาลก่อน ที่เขาตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกัน

เพราะฉะนั้น พรธรรษานี้เราต้องทำให้ได้นะ อย่างน้อยก็ให้เห็นพระในระดับที่พระอะไรก็ได้ พอหลับตาลืมตาก็เห็นท่านชดใสแจ่มเลย จะเป็นพุทธปฏิมากร สิ่งที่แทนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้ หลากหลายอย่างไรก็เอาเถอะ จะทำด้วยวัสดุอะไรก็ได้ จะเป็นเงิน เป็นทองคำ เป็นเพชร เป็นพลอย เป็นทองเหลือง โลหะอะไรก็ได้แล้วแต่ หน้าตาจะแตกต่างหลากหลายก็ทำไปก่อน ให้เห็นภาพเสียก่อน แล้วก็รักษาไว้ให้ดี อย่าให้หาย แล้วก็จากองค์นั้นจะนำเข้าไปสู่พระธรรมกายภายในได้ในภายหลัง ถ้าเรารักษาเอาไว้อย่างดีที่ศูนย์กลางกาย สักวันก็ต้องได้ เห็นแค่นี้ก็ยังได้ชื่อว่าเห็นพระภายในพรธรรษานี้ แล้วพอออกพรธรรษาเรามีเวลามาก ลุยนั่งให้สะบั้นหันแหลกให้หนักกว่าในพรธรรษา เดียวก็เข้าถึงได้ในที่สุด

๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ถ้าไม่มีหลวงปู่ คิดแล้วหนาว

เหลืออีก ๑๖ วัน จะออกพรธรรษาแล้ว วันเวลาที่ผ่านไปรวดเร็วมาก เราคงจำได้ว่าเรามีเวลาเท่ากันในการสร้างบารมี ในการเติมบุญเติมบารมีเติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจเท่ากันหมดทุกคนในโลก ไม่ว่าเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเป็นชนชั้นกลาง ชั้นล่าง ชั้นสูง จะเป็นใครก็แล้วแต่ทุกคนมีเวลาเท่ากัน แต่การดักดวงบุญไม่ค่อยจะเท่ากัน เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต ไม่รู้แล้วก็ยังไม่ค่อยจะชวนชวายนกันเสียด้วย หรือที่พอจะรู้บ้างก็ชะล่าใจไม่ค่อยจะสั่งสมบุญ

จะมีก็แต่นักเรียนอนุบาลฝึกในฝันวิทยานี้แหละ รู้สึกว่าจะกระตือรือร้นกันเป็นพิเศษ เพราะทุกคนรู้และเข้าใจได้ดีในระดับหนึ่งแล้วว่าเราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง มาสร้างบารมี เพราะฉะนั้นวันเวลาที่ผ่านไปจึงเต็มบุญเต็มบารมีกันอยู่ตลอดเวลา ซึ่งก็มีบุญประจำวัน ประจำอาทิตย์ ประจำเดือน ประจำปี ประจำเทศกาลอะไรต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นต้น เราก็ทำกันมาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

บางคนที่ผลุบ ๆ โผล่ ๆ ก็มีเหมือนกันนะ **ฟิต ฝ่อ ฟู** แรก ๆ ก็ฟิตนาน ๆ ไปก็ฝ่อ พอเชียร์ก็ฟูขึ้นมาหน่อยหนึ่ง พวก **ฟิต ฟิต ฟิต** ที่ตั้งใจสร้างบารมีก็มี ยิ่งวันเวลาผ่านไปรู้ตัวว่าเหลือเวลาน้อยลงก็ยิ่งฟิต นี่ก็เป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนา

ถ้าไม่มีพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย คิดแล้วหวาดเสียว หนวยิ่งกว่ายืนอยู่บนยอดเขาเสียวอีกชีวิตเราคงสะเปะสะปะ เราจะหาใครมายืนยันว่าการปฏิบัติธรรมอย่างนี้ถูกต้องร່องรอยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ว่าเป็นขั้นเป็นตอนอย่างนี้หายาก ไม่ค่อยจะมีนะ มีแต่บอกกว้าง ๆ ว่า มี ๔๐ วิธี ที่มีบันทึกไว้ในวิสุทธิมรรค นอกวิสุทธิมรรคก็มีอีก ก็บอกแต่หลักวิธีการเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้ให้ความมั่นใจว่าทำอย่างไรจึงจะถูกต้อง และไม่ทราบว่าจะติดขัดจะไปถามใคร ก็เลยต้องยกยอดให้ว่า การปฏิบัติธรรมนั้นผูกขาดเฉพาะพระชุตังค์ เฉพาะผู้มีบุญบารมีมาก ๆ เท่านั้น

จนกระทั่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ บังเกิดขึ้นมา จึงทำให้เรามีความมั่นใจในการปฏิบัติธรรม เพราะท่านยืนยันว่า มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว ต้องปฏิบัติธรรมเอาใจหยุดนิ่งให้ถูกส่วนที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จะเข้าถึง

ปฐมมรรค แล้วก็พูดไปตามลำดับเลย เห็นดวง เห็นกายในกาย ตั้งแต่กาย มนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุพพรหม กายธรรมโคตรภู กาย ธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี และ กายธรรมพระอรหัต

ทั้งหยาบละเอียดรวมทั้งหมด ๑๘ กาย เข้าถึงได้ด้วยวิธี **หยุดอย่าง เดียว** แล้วแกมยีนยันและขีดเส้นใต้ ใส่เครื่องหมายตกใจหลาย ๆ ตัวด้วยนะ ต้องอย่างนี้ ผิดจากนี้ไม่ใช่ โอโห! อย่างนี้ก็หุเมเลยสิ ทำให้ง่ายต่อการปฏิบัติ เกิดความมั่นใจว่า **หยุดอย่างเดียวเท่านั้นเป็นตัวสำเร็จ ไม่ต้องทำอะไร ที่นอกเหนือจากนี้**

๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

วิธีหาอริยทรัพย์ภายใน

เหลืออีก ๑๕ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว พรรษานี้เราตั้งใจที่จะปฏิบัติธรรม ให้บรรลุพระธรรมกายให้ได้ ก็ล่วงเลยมา ๗๕ วันแล้ว เหลืออีก ๑๕ วัน ก็ขอ ให้ใช้วันเวลาให้เป็นประโยชน์กับการปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ให้สมกับที่ได้ตั้งใจ เอาไว้ตั้งแต่ตอนต้นพรรษา

๑๕ วันนี้ ถ้าเรามีความเพียร และทำถูกหลักวิชา เราก็สามารถเข้าถึงพระธรรมกายในตัวได้ ซึ่งถ้าหากเป็นนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาที่ได้ ฟังกันอย่างสม่ำเสมอก็คงจะทราบแล้วว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** คือต้องเอาใจ ที่แวบไปแวบมานั้นมาหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลา

อย่าให้เสียช่วงหรือขาดจังหวะ ในการที่จะหยุดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ทำอย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น ไม่ต้องทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เดี่ยวใจก็จะหยุดไปเอง พอหยุดแล้วการถูกส่วนก็จะมาเอง

พอถูกส่วนเดียวเราก็เข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา ซึ่งเป็นแผนผังของชีวิต ตั้งแต่ดวงปฐมมรรค กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุณพรหม กระทั่งถึงกายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี กายธรรมพระอรหัต ทั้งหายบละเอียด รวมทั้งหมด ๑๘ กาย เราก็จะเข้าถึงได้ด้วยหยุดกับนิ่งอย่างเดียว

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ท่านให้สูตรสำเร็จเอาไว้เป็นสูตรชีวิต ผิดจากนี้ไปไม่ได้ ท่านบอกว่า “หยุดตั้งแต่เบื้องต้น จนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ ไม่ต้องไปทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้”

ถ้าเราไม่ฟังผ่าน หรือฟังจนลืมหืม ตรงนี้สำคัญมากนะ ถ้าฟังผ่านก็หลายปีทีเดียวว่าจะหมดกรรม พอหมดกรรมก็จะมาทำตามแบบที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านแนะนำ ตอนมีกรรมอยู่ก็ทำตามแบบวิธีของตัวเอง ใช้พิจารณาโดยเข้าใจว่านั่นเป็นสติปัญญา เอามาใช้ในการปฏิบัติธรรม ซึ่งตัวคุ้นเคยกับวิธีการหยาบ ๆ ทางโลก เพราะคิดว่าจะนำมาใช้ได้เหมือนกัน แล้วผลก็คือมันไม่ได้ผล ไม่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติธรรม

วิธีแสวงหาทรัพย์ทางโลกกับทางธรรมนั้นกลับตาลปัตรกัน ทางโลกวิธีแสวงหาโลกียทรัพย์ต้องเคลื่อนไหว ต้องศึกษาจากการอ่าน การฟัง จากการเรียนรู้ ต้องได้ถามผู้รู้ แล้วก็มาใช้จินตมยปัญญา ความรู้เกิดจากการคิด ซึ่ง

เราจะคุ้นอย่างนั้น นั่นเป็นวิธีการแสวงหาโลกียทรัพย์หรือทรัพย์ภายนอก ทำอย่างนั้นถูกต้อง

แต่วิธีการหาอริยทรัพย์หรือทรัพย์ภายใน มีวิธีการที่แตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง กลับตาลปัตรกัน หาอริยทรัพย์ภายในนั้นต้องนั่ง ต้องไม่เคลื่อนไหว ไม่คิด ไม่พูด ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น แค่นั่งนิ่งเฉย ๆ จึงจะเข้าถึงอริยทรัพย์ภายในซึ่งเป็นเครื่องปลื้มใจของพระอริยเจ้า

พระอริยเจ้า คือ ผู้ประเสริฐ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นบัณฑิต นักปราชญ์ที่สมบูรณ์ อริยทรัพย์ ทรัพย์เป็นเครื่องปลื้มใจของผู้รู้ ผู้ห่างไกล แล้วจากกิเลส จากสิ่งไม่ดี

เพราะฉะนั้น ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านเมตตาสอนพวกเราให้หาอริยทรัพย์ภายใน นับว่าเราโชคดีต้องสั่งสมบุญกันมามากทีเดียวจึงมาได้ยินได้ฟังที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านพร่ำสอนอย่างนี้ ถ้าไม่มีบุญอยู่ใกล้ก็เหมือนอยู่ไกล ถ้ามีบุญอยู่ใกล้ก็เหมือนอยู่ใกล้ จะเข้าใจในการปฏิบัติธรรมของท่านได้อย่างดีทีเดียว

ท่านได้แนะนำให้จนหมดเปลือกแล้ว เราไม่ต้องค้นแค่ว่าอย่างเดียว เหลือแต่เราจะต้องลงมือปฏิบัติกันให้จริงจัง ทำความเพียรให้กลั่นกล้ำให้เป็นตบะยังกิเลสให้เร่าร้อน ให้มันระเหยออกไปจากใจเราเลย

แล้วก็ทำให้ถูกหลักวิชา ก็คือหยุดตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ คือ หยุดไป สว่างไป เห็นไป รู้ไป ดูไปเรื่อย ๆ ตามเห็นไปเรื่อย ๆ กาเย กายานุปัสสี วิหริติ ตามเห็นไป เหมือนดูวิวทิวทัศน์อย่างนั้น แต่เราดูกายภายใน ดูธรรมภายใน ดูไปเรื่อยอย่างสบาย ๆ ไม่ต้อง

คิดอะไรทั้งสิ้น และตลอดเส้นทางจะมีแต่ความโปร่ง โล่ง เบา สบาย ขยายตัวหาย ไร้ตัวตน จนกระทั่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับดวงธรรม กับกายภายใน กับองค์พระ เราก็ดูเรื่อยไป มีดวงให้ดูก็ดูดวง มีกายให้ดูก็ดูกาย มีองค์พระให้ดูก็ดูองค์พระ ดูไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทาง มันง่ายเหมือนขับรถบนซูเปอร์ไฮเวย์ที่เป็นทางตรง ๆ นั้นแหละ ใช้เกียร์ออโต้เกียร์หนึ่งเกียร์สองไปเรื่อย ๆ หนึ่งเฉย ๆ ออโตเมติกไปเลย พอถึงที่หมาย มันก็หยุดของมันเอง ไม่ต้องไปพิจารณาโน่นนี่นั่นอะไรต่าง ๆ ไม่ต้อง

ฟังดูแล้วไม่น่าเชื่อว่าอะไรมันจะง่ายขนาดนี้ เชื่อเถิด จริง ๆ แล้วทุกอย่างมันง่ายหมดนะ แต่มีบางสิ่งที่ทำให้เราเข้าใจผิดคิดว่ามันยาก เช่น ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ฆ่ามนุษย์นี้ง่าย ไม่ต้องไปลงทุนอะไรเลย ประหยัดสุด ประโยชน์สูง แต่ฆ่าสียาก

ยกตัวอย่าง เรานอนอยู่ดี ๆ กำลังเคลิ้ม ๆ ยุงมันมาชวนคุยวู้ ๆ วี ๆ ข้างหู จะตบยุงก็ต้องเงยให้ตี พัวะ! อ้าว โดนหูอีกแล้ว เพราะฉะนั้น การฆ่ามันยาก หรือไม่ลักทรัพย์ก็ง่าย ไม่ต้องไปหาอุปกรณ์ ไม่ต้องไปศึกษาลู่ทางดูว่าเจ้าของทรัพย์เขาจะอยู่หรือไม่อยู่ตอนไหน ไม่ต้องสะดุ้งกลัวแสงอะไรเลย ไม่ว่าจะเป็นแสงจันทร์ แสงเดือน แสงดาว แสงตะเกียง ไม่ต้องกลัวเลย ไม่ต้องดูดาว ไม่ต้องดูว่าหมามันหลับแล้วหรือยัง

หลวงพ่อกวีรูปไปท่านเล่าให้ฟังว่า อดีตท่านเคยเป็นโจร ไปเรียนวิชาโจร พอเรียนจบอธิการบดีมหาวิทยาลัยโจรก็ให้ศีลให้พรว่า ให้ร่ำรวยจากการปล้น ให้ปลอดภัยจากตำรวจ จากเจ้าทรัพย์อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ไปไหนมาไหนให้ปลอดภัย ยิ่งไม่ออก พันไม่เข้า แล้วตอนสุดท้ายก็ให้โอวาทจำไว้นะ ถ้าอยากจะมีบุญรุ่งเรืองในอาชีพอโจร ให้จำสโลแกนนี้เอาไว้

ปล้นมั่งปล้นมี ให้ปล้นปีละหน ถ้าปล้นฉิบหายขายตน ปล้นมันทุกวัน สักวัน
ตำรวจก็จับได้ แล้วก็ให้ศาลให้พรจ่งเจริญ ๆ ในอาชีพอโจร

ท่านเล่าต่อว่า จะไปขโมยบ้านใครละก็ ให้ดูดาวหมาก่อน ถ้าดาวดวง
นี้ขึ้น แสดงว่าหามันหลับ ท่านเคยจะแนะนำเหมือนกันนะ แต่ตอนนั้นยัง
ไม่มีอารมณ์จะเป็นโจร เลยไม่ได้ออกมาดูก็เลยไม่รู้ดาวดวงไหน ก่อนปฏิบัติ
ภารกิจท่านก็ดูดาวก่อน ปรากฏว่าหามันหลับจริงแต่ท่านไม่หลับ บังเอิญว่า
บ้านนั้นไม่ได้เลี้ยงหมาแต่เลี้ยงห่าน เลยเจอเจ้าของบ้านยิงด้วยลูกธนู ท่านหัน
ไปทางไหนยังตาม ยิงเจ็ดหัวห่านไปเกือบถูก ท่านบอกคราวนั้นเกือบตาย
เรียนดูดาวหมาหลับแต่ลืมดูดาวห่านหลับ เพราะฉะนั้นการไม่ขโมยมันง่าย

หรือไม่ไปประพาศพิศในกามในบุตรภรรยาสามีเขา ไม่ต้องไปลงทุน
อะไรเลย ทำเฉย ๆ เสีย มันก็จบแล้ว ไม่โกหก ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ
ไม่พูดส่อเสียด เราไม่เสียอย่างเดียวก็น่าย ๆ แค่นั้นเอง ไม่ดื่มสุราเมรัย ไม่สูบ
บุหรี่ย มันง่ายนะ ถ้าเราทำง่าย ๆ เราก็ไม่ต้องมามีเรื่องทะเลาะ-เผาบุหรี่ย คือไม่
ผลิตไม่จำหน่ายไม่ดื่มไม่เสพไม่สูบมันก็จบแล้ว เพียงแค่นี้โลกก็น่าอยู่ขึ้นอีก
เยอะ ร่างกายเราจะแข็งแรง สดชื่น เบิกบาน เอามาไว้ใช้เต็มบุญ เต็มบารมี
เต็มความดีให้กับตัว เพราะร่างกายนี้พ่อแม่ให้มา บุญก็จะได้ไปถึงท่านด้วย

การปฏิบัติธรรมก็ง่าย ๆ อย่างนั้น แต่มีบางสิ่งบางอย่างตัวดีนี้แหละที่
ทำให้ยาก เราต้องไปหาให้เจอว่า มันอยู่ตรงไหน นาคินทร์นิลดำอยู่ถ้าลึก ชัก
กลศก็อยู่ข้างหลัง ต้องสาวไปให้เจอให้ได้ว่ามันอยู่ตรงไหน

เพราะฉะนั้น ให้เชื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่เถิดว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ**
หยุดตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ บอกสูตรสำเร็จอย่างนี้แล้ว
ไม่ต้องไปทำอะไรเลย นอกจากหยุดจากหนึ่งอย่างเดียว เดี่ยวก็เจอ

๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

อิทธิบาท ๔ ธรรมแห่งความสำเร็จ

เหลืออีก ๑๔ วัน สองอาทิตย์ก็จะออกพรรษาแล้วนะ วันคืนผ่านไปเร็ว แต่เวลามันก็เท่ากันนั่นแหละ วันนี้นับเมื่อวานนี้ก็ ๒๔ ชั่วโมงเท่ากันเลย เรามีเวลาเท่ากันในการสร้างบารมี แล้วแต่ว่าใจของใครจะไขว่คว้าเอา อยากได้เยอะ ต้องทำเยอะ อยากได้น้อยก็ทำน้อย ไม่อยากได้ก็ไม่ต้องทำ

พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ซึ่งเป็นพระภายในตัวของเรา เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นนอกจากนี้ไม่ใช่ที่พึ่ง เช่น จิ้งจกสองหาง แมวสองหัว วัวห้าขา สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ที่พึ่ง

เวลาที่เหลือ ๑๔ วันนี้ รถถึงประจัญบานลุยกันให้สะบัดหันแหลกไปเลย ทำความเพียรให้ต่อเนื่อง มีฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ต้องใช้วิธีการ ๔ ขั้นตอนนี้ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ต้องมีความชอบ ต้องมีใจรักอยากจะทำ เข้าถึงพระธรรมกาย มีความเพียรอย่างสม่ำเสมอ ไม่กลัวอุปสรรค ไม่กลัวปวด ไม่กลัวเมื่อย ไม่กลัวเสียเวลาในการทำมาหากิน สนุกสนานเพลิดเพลิน ดูที่วิละคนละคระไรอย่างนั้น แล้วก็เอาใจใส่จดจ่อเลย ไม่ว่านั่งนอนยืนเดิน ตริ่กไปเรื่อย ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ประคับประคองใจให้หยุดนิ่ง

พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านใช้คำว่า **ปล้ำใจให้อยู่** เหมือนนักมวยปล้ำ มีคู่ต่อสู้คือความอยาก มันจะดึงใจเราให้ออกไปข้างนอก เราต้องดึงใจกลับมาให้มันหยุด สู้กัน และก็หมันสังเกตดูว่า เราทำถูกหลักวิชาไหม หยุดนิ่งเฉย ๆ หรือเปล่า อย่างนี้แค่นี้เท่านั้น เดี่ยวเราก็สมปรารถนา

๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ไม่ได้ตายเถอะ

เหลืออีก ๑๒ วัน จวนจะออกพรรษาแล้ว พรรษานี้เป็น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คือ พระรัตนตรัยในตัว ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุก ๆ คนในโลก รวมทั้งตัวเราด้วย เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด เพราะฉะนั้น ๑๒ วันที่เหลืออยู่นี้ ให้ทำความเพียรกันให้กลั่นกล้า เป็นตบะยังกิเลสให้เราร้อนให้ใจหยุดนิ่งให้ได้ ต้องสร้างประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามให้ได้ ไม่ได้ก็ไม่เลิกกันล่ะ

ประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงาม ทำที่เดียวแล้วมันผ่านไปเลย พรรษานี้พอผ่านไปแล้วก็ผ่านเลย เราจะหวนย้อนคืนมาอีกก็ไม่ได้ โดยเฉพาะพระที่ลาสิกขาบวชช่วงสั้น ๆ แค่นี้พรรษา เรายังมีเวลาเหลืออีก ๑๒ วัน ใช้วันเวลาที่เหลืออยู่นี้ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ต้องสร้างประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามให้เกิดขึ้นให้ได้ จะได้ปลื้มอกปลื้มใจกันไปตลอดชาติ นึกครั้งใดก็ปลื้ม ปลื้มไม่ลง คงไม่ลืม ปลื้มทั้งชาติเลย แล้วก็ปลื้มทุกชาติด้วย

พระเดชพระคุณหลวงปู่ ของเรา ตัดสินใจวันเดียว ลุยวันเดียว ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ไม่ได้ตายเถอะ นิ่งไปเลย แล้วก็ได้ค้นพบวิชาธรรมกาย หวนคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และมีอีกประโยคหนึ่งที่ท่านพูด ซึ่งน่าสนใจ ท่านบอกว่า “**ไม่ได้ตายเถอะ ไม่ตายสักที**” แล้วก็ไม่ใช่ไม่ตายทีเดียว “**ฉันเองสองคราว**” ครั้งแรกสละชีวิต ไม่ตาย ครั้งที่สองเอาอีก ไม่ตาย ก็ยืนยันว่าไม่ตายจริง ๆ นอกจากไม่ตายแล้วยังได้ด้วย เพราะท่านทำความเพียรอย่างถูกต้องหลักวิชา ค้นหาพระธรรมกายในตัว คือ มันง่ายกว่าหาน้ำในก้อนหิน เราเอาก้อนหิน

มาบิบบจะหาน้ำดื่มสักหน่อย เอามาบิบบมาคั้นจะได้แต่น้ำเหวี่ยงกับความโง่แค่นั้น
ถ้าเราอยากจะรู้ว่าเราโง่แค่ไหน ไปลองบิบบดู

“**ฉันเองสองคราว**” ประโยคนี้น่าคิดนะ ถ้าเราฟังผ่านก็ไม่ได้อะไร แต่
ถ้าไม่ฟังผ่านเราจะได้อะไรคิดสะกิดใจ

เพราะฉะนั้น เวลาที่เหลืออยู่นี้อีก ๑๒ วัน ก่อนจะออกพรรษา ตอนต้น
พรรษา กลางพรรษาที่ผ่านมานั้น บางทีก็จริงบ้างไม่จริงบ้าง เพราะฉะนั้น
ตอนนี้เหลือปลายพรรษาเป็นช่วงสุดท้ายแล้ว พระบวชใหม่ที่มาบวช
ช่วงสั้น ๆ ลุยนั่งกันให้สะบั้นหั่นแหลกกันเลยนะ **ไม่ได้ตายเถอะ**

ฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ได้ หรือคำของพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ บอก
ว่า “**ปล้ำใจให้หยุดนิ่งให้ได้**” แล้วท่านยังบอกอีกประโยคว่า “**ที่หยุดได้มี
เยอะนะ**” นี่แสดงว่าไม่เหนียวฟรี เพราะฉะนั้นตั้งใจกันให้ดี

๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

บวชแล้วได้อะไร

เหลืออีก ๑๑ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว นับกันไปทีละวัน ถอยหลังไป
เรื่อย ๆ พรรษานี้เราตั้งใจจะปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เต็มกำลัง เพื่อที่จะให้เข้า
ถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้

เราก็ปฏิบัติกันอย่างเต็มกำลังเรื่อยมาเลย ซึ่งแต่ละท่านก็มีผลแห่งการ
ปฏิบัติมากบ้างน้อยบ้าง ที่ไม่ได้ผลเลยเป็นไม่มี บางท่านผลที่ได้นั้นชัดเจน

แต่บางท่านยังไม่ชัดเจน บางทีก็เลยทำให้เข้าใจผิดว่า นั่งแล้วไม่ก้าวหน้า นั่งไม่ได้ผล แต่จริง ๆ แล้วนั่งได้ผล แต่ผลกำลังจะเริ่มสำแดงออก ถ้าจะให้ชัดเจนล่ะก็ ๑๑ วัน ที่เหลืออยู่นี้ต้องลุยกันสะบัดหันเหแลกกันไปเลย

โดยเฉพาะพระที่ลงนามบวชในพรรษา ออกพรรษาแล้วต้องลาสิกขากลับไปทำงาน บางท่านอยู่รับภฐิน บางท่านก็ไม่ได้อยู่ ก็ควรจะสร้างประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามให้เกิดขึ้นกับตัวของเราเอง เพราะโอกาสที่จะย้อนกลับมาบวชอีกครั้งไม่ใช่ง่าย และการบวชในครั้งนี่แม้เป็นช่วงสั้น ๆ ก็ตาม ถ้าเราตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ก็จะนำมาซึ่งความปิติและภาคภูมิใจทุกครั้งที่เราระลึกนึกถึง

ตอนนี้เราเริ่มเข้าใจหลักวิชาในการเข้าถึงพระธรรมกายในตัวแล้ว ที่จริงก็ไม่ได้มีอะไรมากมายเลย ง่ายกว่าเรียนทางโลกเสียอีก ไม่ต้องท่อง ไม่ต้องอ่าน ไม่ต้องนึก ไม่ต้องคิด ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น แค่ทำใจหยุดใจนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น ไม่ต้องทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เดียวก็ถูกส่วนเอง

ให้มี ๔ ส. สติ สบาย สม่าเสมอ และหมั่นสังเกต ทำเพียงแค่นี้ เวลาที่เหลืออยู่ก่อนออกพรรษานี้เหลือเฟือ ต้องตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ส่วนญาติโยมเขาทำกันเต็มที่อยู่แล้วควบคู่กับภารกิจประจำวัน เกี่ยวกับเรื่องการทำมาหากิน ดูแลครอบครัวอะไรต่างๆ

แต่เป็นพระนี่เป็นสิ่งสำคัญ เมื่อลาสิกขาไปแล้วเราจะได้ปลื้มใจ ไม่ต้องมานั่งนึกว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร จะได้หรือไม่ได้อยู่ที่เรา ถ้าเราจะให้ได้มันก็ได้ ถ้าจะไม่ให้ได้มันก็ไม่ได้ ถ้าเข้าเอน เพลนอน ป่ายพักผ่อน คำจำวัดอย่างนี้ละก็ไม่ได้ ถ้าเข้านั่ง สายนั่ง ป่ายเอนค่านั่ง อย่างนี้ได้ ลองดูก็ได้

ซึ่งตรงนี้เป็นจุดสำคัญที่จะเป็นอายุพระพุทธศาสนาหรือจะเป็นทางเสื่อมของพระพุทธศาสนา เพราะผู้ที่บวชช่วงสั้น ๆ ถ้าบวชแล้วไม่ได้ทำอะไรเลย เวลาลาสิกขาไปแล้วมักจะมีความคิดว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร และไม่คิดตามลำพัง ไปเล่าให้คนอื่นเขาฟังด้วย ผู้ที่ฟังเขาก็ไม่เห็นคุณค่าของการเป็นนักบวช

แต่จริง ๆ แล้วมีสิ่งที่น่าศึกษามากมาย บวชช่วงสั้นเพียงแค่หนึ่งพรรษา นี้ เราจะเรียนรู้อะไรให้มันได้เต็มที่ยังยาก เอาแค่พอสังเขปปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวพอมีหลักของใจได้ หลังจากนั้นเราก็จะมีอารมณ์ที่อยากจะศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การปฏิบัติธรรมถ้าทำกันจริง ๆ แล้ว ต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน ซึ่งเราก็ได้ฟังเรื่องราวจากเพื่อนนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาที่ได้ส่งผลการปฏิบัติธรรมมาเล่าสู่กันฟัง พอเป็นกำลังใจให้กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน บางประสบการณ์ก็มาพ้องกัน ซึ่งก็จะทำให้เราได้มีโอกาสปรับปรุงแก้ไขไปสู่วิธีที่ถูกต้อง ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือ **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** แต่ว่าอาจจะมีรายละเอียดอะไรปลีกย่อยในแต่ละคนที่แตกต่างกันไป

เวลาที่เหลืออยู่ลุล่วงสะบั้นหันเหलगกันไปแล้ว ไม่ต้องไปกลัวปวด กลัวเมื่อย กลัวว่าง กลัวอะไรต่าง ๆ เลิกเลย ทำหยุดทำหนึ่งอย่างเดียว

๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ความเชื่อไว้บนหิ้ง ความจริงต้องพิสูจน์

เหลืออีก ๑๐ วัน จะออกพรรษาไปแล้วเร็วจัง จริง ๆ เวลามันก็เดินเท่าเดิม แต่ความรู้สึกของนักสร้างบารมีจะมีความรู้สึกที่เร็ว พรรษาหนึ่ง ๙๐ วัน บอกกันมาตั้งแต่ต้นพรรษาแล้วว่า ต้องใช้วันเวลาทุกอนุวินาทีให้มีคุณค่าต่อชีวิตด้วยการประพฤติธรรม สังสมความบริสุทธิ์กายวาจาใจเอาไว้มากๆ

โดยเฉพาะพรรษานี้ ตั้งใจเอาไว้ว่าจะจะเป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนา และเผ่าพันธุ์ใด จะรู้หรือไม่รู้ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามล้วนมีหมดทั้งสิ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า พระธรรมกายมีอยู่ ปัจจุบันนี้ก็มีผู้ปฏิบัติตามได้บรรลุพระธรรมกายก็มีมาก ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใดก็ตามที่ใครต่อการศึกษาต่างก็เข้าถึงกันได้ นี่ก็เป็นเครื่องยืนยันว่า ความเชื่อส่วนความเชื่อ ความจริงก็ส่วนความจริง

ความเชื่อส่วนความเชื่อ เพราะเราเกิดมาในตระกูลที่เขาเชื่อกันมาอย่างนั้นก็ต้องเชื่อกันไป แต่ความจริงเราต้องมาพิสูจน์ ผู้ใครต่อการศึกษาควรมีใจที่เปิดกว้าง ให้โอกาสตัวเองได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นสากลโลกคือพระธรรมกายในตัวที่เป็นของสากล เหมือนกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ก็เป็นสากลที่ชนทุกชาติทุกภาษาทุกศาสนาทุกเผ่าพันธุ์ก็มองเห็นเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นเมื่อใจเปิดกว้างยอมตนเป็นนักศึกษาก็ย่อมพบพระธรรมกายซึ่งมีอยู่ในตัวของเราได้

เวลาที่เหลืออยู่นี้ ครูไม่ใหญ่อยากจะเน้นเฉพาะพระภิกษุที่ลาสิกขามาเป็นพิเศษ เพราะเรามีเวลาจำกัดในเทศสมณะ ซึ่งเป็นเทศอันประเสริฐ กว่าเราจะเข้ามาสู่เทศสมณะได้ไม่ใช่ง่ายเลย ต้องวางภารกิจเครื่องกังวลใจซึ่งมีมากมายในทางโลก และบุญเก่าที่ได้สั่งสมมาให้ได้บำเพ็ญเนกขัมมบารมีกันต่อในชาตินี้ เราจึงมีโอกาสดำบวชในคราวนี้

เมื่อเราบวชช่วงสั้น ทำอย่างไรให้การบวชครั้งนี้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของตัวเรา ในฐานะที่เราได้มาต่ออายุพระพุทธศาสนาสืบทอดไปอีกพรรษาหนึ่ง อายุพระพุทธศาสนานี้สืบทอดกันไปเป็นวัน ๆ นะ สืบทอดได้ เพราะมีนักบวช ถ้าไม่มีนักบวชก็เป็นวัดร้าง ถ้าวัดร้างหมดประเทศพระพุทธศาสนา ก็หมด เพราะฉะนั้นการบวชจึงเป็นการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา เป็นเนืองนาบุญ และจะได้มีโอกาสมาศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้สำหรับเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตหลังจากที่เราลาสิกขาแล้ว

สิ่งที่ทำให้เรามีความปลื้มปิติภาคภูมิใจเมื่อเราลาสิกขาไปแล้ว ก็คือการปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ศีลสมาธิ ปัญญาทั้งปรีชาปฏิบัติ ปฏิภาณ ให้สมบูรณ์ เท่าที่โอกาสจะอำนวยเวลาจะให้ แล้วถ้าย่อลงมากกว่านั้น สิ่งที่จะไม่ลืมกันเลยและเป็นสิ่งที่ชัดเจนที่สุด ก็คือการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระในตัวตนนี้เป็นสิ่งที่เราจะลืมไม่ลง คงไม่ลืม ปลื้มทั้งชาติ แล้วก็จะปลื้มกันทุกชาติ

เรารู้หลักวิชาแล้ว ๔ ส. สติ สบาย สม่าเสมอ สังเกตให้มีสติ คือ เอาใจมาอยู่กับตัวของเรา มาหยุดมานิ่งภายในอย่างสบาย ๆ ให้ต่อเนื่องทั้งวันทั้งคืน เหมือนเป็นผู้มีราตรีเดียวทำทั้งวันทั้งคืนเลย แล้วก็สังเกตว่าเราทำถูกหลักวิชาไหม ตั้งใจมากเกินไปไหม อยากได้มากเกินไปไหม ระวังหรือเกร็ง

เกินไปไหม หรือว่าเราไปต่อสู้กับความฟุ้งหรือเปล่า ให้สังเกตเดี่ยวเราจะพบเหตุแห่งความบกพร่อง และช่องทางแห่งความสำเร็จ เดี่ยวเราก็จะทำได้ เมื่อญาติโยมเขาทำได้ ลูกพระลูกเณรก็ต้องทำได้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของเราจะต้องทำให้ได้ด้วย

เพราะฉะนั้น ๑๐ วันที่เหลือนี้เหลือเฟือ ลุยกันไปอย่างเดี่ยวเลย ลุยขนาดไหน ขนาดที่เราปลื้มปิติและภาคภูมิใจในตัวของเรา เมื่อลาสิกขาไปแล้วยามใดที่ระลึกนึกถึงแล้วปลื้ม เล่าให้ลูกหลานในหมู่ญาติหรือใครก็ตามในโลกฟังแล้วเขามีกำลังใจพลอยปลื้มกับเราไปด้วย แล้วก็เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา อยากจะมาบวช อยากจะมาศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นลุยเลยนะ อย่าไปกลัวปวด กลัวเมื่อย ปวดเมื่อยก็เป็นกันทุกคน แต่พอเราไม่สน เดี่ยวมันก็หายไป นั่งปฏิบัติธรรมทำความเพียรกันให้ดี จะได้เห็นหน้าเห็นหลัง เห็นกลาง ๆ เลย เห็นดวงใส ๆ นะ ทำได้ทุกคนจะ

๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๔ ส. ช่วยให้ง่าย

เหลืออีก ๙ วัน ก็จะออกพรรษากันแล้ว พรรษานี้เรามีสิ่งดี ๆ หลากอย่างเกิดขึ้น ตั้งแต่ความตั้งใจจะงดเหล้าเข้าพรรษา ตอนนั้นเหลืออีก ๙ วัน ก็ออกพรรษาแล้ว เราวอร์ม ๆ งดเหล้ากันมาในช่วงเข้าพรรษา พอออกพรรษาก็เลิกเหล้ากันเสียเลย

อีกเรื่องหนึ่งก็คือ ความตั้งใจที่จะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย ในตัว เหลืออีก ๙ วัน ก็จะออกพรรษากันแล้ว ให้ใช้วันเวลาทุกอนูวินาทีนี้ ให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ปล้ำใจให้หยุดให้ได้ อย่างที่ พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านเคยพูดเอาไว้

เรามีหลักอยู่ว่า ต้องมีสติ สบาย สม่่าเสมอ แล้วก็สังเกต ๔ ส. นี้ก็จะช่วย ทำให้การปฏิบัติธรรมง่ายเข้า สติ ก็คือให้ใจมาอยู่กับเนื้อกับตัวของเรา อย่า ปล่อยใจให้เลือนลอยไปในเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งไร้สาระ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ไม่ได้ทำให้เข้าถึงพระรัตนตรัย หรือเจอความสุขที่แท้จริงเลย **ใจต้องอยู่กับ เนื้อกับตัวถึงจะเรียกว่า มีสติ**

เมื่อไรกายและใจรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ทำงานร่วมกัน เมื่อนั้นจะมี อานาปานะมาก อานาปานะนี้จะทำให้เราเกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ ตอนนี้ กายกับใจอยู่คนละทิศละทาง ใจไปทาง กายไปทาง มีกายเหมือนไม่มีใจ คือ มีเหมือนไม่มี เพราะไม่ค่อยได้ใช้ประโยชน์ของใจได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย มันถูก ดึงเอาไป เพราะฉะนั้นคุณภาพของใจก็เลยเสื่อมลง

สติ ก็คือดึงใจกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิมคือที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็น จุดเริ่มต้นที่ถูกต้องที่จะทำให้เราเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางคืออายตนะ นิพพานได้เช่นเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย ท่าน เริ่มต้นที่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเอาใจมาอยู่กับตัวให้ได้ตลอดเวลาที่ เรียกว่า สัมปชัญญะ คือตลอดต่อเนื่องไม่มีขาดตอนเลย

หลับตาสบาย ๆ อย่างดูลูกน้อยนอนตาไปดู ให้สังเกตว่าเวลาที่เรากด ลูกน้อยนอนตา ส่วนใหญ่จะไม่เห็นนะ หรือเห็นก็กระด้าง เห็นก็เห็นไปอย่างนั้นๆ เห็นแล้วปวดหัว หรือบางคนนั่งตากะพริบพริบ ๆ ดูแล้วรากับว่ากำลังลง

ที่จริงกำลังเล็ง เปลือกตาต่นยิบ ๆ กระพริบเปลือกตาถี่ ๆ นั้นแหละ กำลังเล็งอยู่ เอาจุกนัยน์ตากดลงไปดู แต่ไม่รู้ตัว แต่ถ้าสบายจริง ๆ จะเหมือนเราหลับตา ตอนนอนหลับ จะไม่ยิบ ๆ ถ้ายิบ ๆ ไม่หลับ ไปลองดูนะ คินนี่ลองยิบ ๆ ดูสิว่า จะหลับไหม แล้วเวลาเราเห็นภาพภายในตาจะไม่ยิบ ๆ เราก็ดูธรรมชาติเหมือน ดูภาพภายนอกอย่างนั้น

ทำอย่างสบาย ๆ ที่ต้องใช้คำว่า **สบาย ๆ** เพราะมีหลายคนทำลำบาก ๆ ปฏิบัติลำบากแล้วก็รู้ยากด้วย แต่ก็ดีหน่อยที่ว่า ได้ขันติบารมี เป็นพลวัจจัย ไปเบื้องหน้า ภาพชาติต่อไปจะนั่งทน หลังจากทนหนึ่งมานาน และถ้ากระพริบ ชาตินี้ ชาติต่อไปก็ไปกระพริบต่อ เพราะฉะนั้นจะเลิกกระพริบชาตินี้หรือว่าติดใจ กระพริบต่อไปดี ดังนั้นจำไว้ว่าต้องสบายทั้งกายและใจ

คนเราก็มีแต่กายกับใจนี้แหละ ถ้าสบายทั้งสองอย่างก็เอาจุ๊ ถ้ามีกาย ไม่มีใจเขาเรียกว่าศพ มีใจแต่ไม่มีกายเขาเรียกว่าผี มีกายและใจก็เรียกว่าคน สบายก็ต้องสบายทั้งกายและใจ กายก็ต้องผ่อนคลาย ใจก็เช่นเดียวกัน คือจะ หย่อน ๆ หน่อยไม่ตึง นี่ความหมายของคำว่า สบาย

สมาธิ ก็คือทำให้ได้ทุกวัน ทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน หรือ ว่ามันมากไปก็เอาแค่ ๒ เวลา หลับตากับลืมตา หรือหายใจเข้าหายใจออก นี่ครูไม่ใหญ่ก็พยายามจะให้มันง่ายเข้ามาเรื่อย ๆ ง่ายกว่านี้ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร แล้ว คือถ้าจับป้อนเข้าไปได้ก็ไม่มีปัญหา แต่มันทำไม่ได้ ได้แต่แนะวิธีการ แต่ทำเราต้องทำเอง

อีกทั้งหมั่น **สังเกต** สังเกตตอนไหน ตอนเลิกละนั่ง อย่าไปสังเกตตอน นั้น เดี่ยวเอ็นเคร่งเกร็งไปหมด สังเกตตอนเลิกละนั่งว่า วันนี้เรานั่งได้ผลดีไหม ดีเพราะอะไร ไม่ดีเพราะอะไร ไปทบทวนกันดู

๑ สังสมอารมณ์ดี

ถ้าจะให้หนึ่งได้ดีและเร็ว ต้องหมั่นสะสมอารมณ์ดี อารมณ์ที่เป็นกุศลธรรม ที่เป็นบุญเป็นความดีเอาไว้เยอะ ๆ จะมีผลในตอนปฏิบัติธรรม จะได้มีอารมณ์เดียวที่ไม่หงุดหงิด งุ่นง่าน ฟุ้งซ่าน รำคาญใจ ไม่ขัดเคืองขุ่นมัวคนโน้นคนนี้ สิ่งนั้นสิ่งนี้ก็ไม่มี มันขึ้นอยู่กับตรงนี้แหละ ต้องสังสมนะ

สังสมตอนไหน ตอนลืมหัดตื้นนั้นแหละ พอหาพิกาปลุกกริ่ง ตอนที่ ๔ ตี ๕ ลืมตาก็สังสมกันเรื่อยมาเลย แล้วไปสิ้นสุดเอาตอนหลับตานอน พอหลับตาก็เลิกกัน เราก็จะได้มีอารมณ์ดีอารมณ์เดียว

อารมณ์ดีเราก็นึกถึงสิ่งที่เป็นกุศลธรรมว่า วันนี้เราทำอะไรบ้าง ตั้งแต่ตื่น มาตอนเช้าล้างหน้าล้างตา แล้วลุกขึ้นมาสวดมนต์ไหว้พระ ทำภาวนา ถ้าไม่มีเวลาสวดมนต์ก็ไม่เป็นไร กราบพระ ๓ ที นะโม ตัสสะ...ฯ นอบน้อมถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าทุกพระองค์เลย แล้วก็ฝึกใจหยุดนิ่ง ถ้ามีพระผ่านหน้าบ้านก็มาเตรียมอาหารใส่บาตร ไม่มีก็แล้วไป หรือจะหยอดกระปุกมณีทวิบุญไว้ก็ได้ แล้วก็รักษาใจให้ผ่องใส มีแต่เรื่องบุญกับเรื่องพระรัตนตรัยอยู่ในตัว ออกจากบ้านไปก็รักษาใจใส ๆ อย่างนี้เรื่อยไปเลย

หรือจะนึกทบทวนย้อนหลังถึงบุญเก่า ๆ ที่เราได้กระทำผ่านมานึกแล้วใจจะได้ชุ่มชื้น อย่าไปนึกสิ่งที่ทำให้ใจเราขุ่นมัวหรือแสบใจ ไม่ว่าคน สัตว์ สิ่งของ ที่ทำให้ขุ่นมัว หรือการกระทำของเราด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ที่นึกแล้วมันแสบใจ นึกแล้วไม่สบายก็อย่าไปนึก

นึกถึงแต่สิ่งที่ทำให้เราสบายใจ ใจใส ใจสะอาด ใจดี อย่างนี้เรียกว่าสังสมอารมณ์ดี

๑ สัมผัส

สมมติกำลังทำงานอยู่เกิดมีบางสิ่งทำให้เราหงุดหงิดอารมณ์เสียอย่าสัมผัสสัมผัส (ลักษณะอาการพ่นลมหายใจออกทางจมูกแรง ๆ ๑ ครั้ง) ฟืด! สัมผัสออกไปเลย แต่อย่าให้เศษตามมานะ สิ่งแต่สัมผัสอย่างเดียว เศษของสัมผัสไม่ต้องเอาออกมา การสัมผัสอย่างนั้นก็คือการที่เราไปสะดุดจิ้งหะตอนที่ความสัมผัสกำลังจะต่อเนื่อง เราสกัดกันมันเสียก่อน พอมันเสียจิ้งหะมันก็หมดอารมณ์ นี่เขาเซ็ดโปรแกรมมา เราก็แค่ไปเปลี่ยนรหัสนิดหน่อยก็เท่านั้นเอง แล้วอารมณ์นั้นก็จะผ่านไป ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์รัก อารมณ์ชังก็ตาม ฟืด! นิดหนึ่งอย่างนี้ละ เป็นการขัดจังหวะรหัสชะตากรรมนั้นให้มันขาดช่วง พอขาดช่วงปั๊บ สิ่งดี ๆ ก็เข้ามาแทนใจเราก็จะเฉยๆ

ถ้าเราทำเฉยได้ อารมณ์เราจะดีทั้งวันเลย ใครด่าใครว่าก็เฉย ใครชมก็เฉยอะไร ๆ มากก็เฉย ถ้าทำอย่างนี้ได้ อารมณ์จะดีทั้งวัน ไม่เชื่อลองเฉย ๆ ดูนะ

มีนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาท่านหนึ่งเขียนจดหมายมาถึงครูไม่ใหญ่ก็นำคิดดีเหมือนกันนะ ตอนแรกก็อ่านซ้ำ ๆ พอตอนหลังคิด เออ จริงทีเดียว

คืออย่างนี้ เขานั่งอยู่ที่บ้าน อยู่ ๆ ก็มีโทรศัพท์จากเพื่อนผู้หญิงโทรมาฟังคำถามที่เพื่อนถามมาทางโทรศัพท์นะ แล้วเขาเขียนมาเล่าให้ครูไม่ใหญ่ฟังครูไม่ใหญ่อ่านไปก็หัวเราะไปอยู่คนเดียว คือเพื่อนเขาถามว่า

“นี่เธอ ช่วยตอบฉันหน่อยเถอะ ฉันเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ทำไมเธอถามอย่างนั้นล่ะ”

“เราไปเจอผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วเราชอบ อย่างนี้เราเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย” คนที่เขียนเล่ามาเขาก็ตอบว่า “อาการอย่างนี้ เขาเรียกว่า กามกำเริบ”

“เออ จริงนะ สงสัยเราเป็นอย่างนั้น แล้วจะให้เราทำอะไร”

“ทำเฉย ๆ สิ ถ้าเฉยเสียแล้วนี่ มันก็หมดปัญหา”

แล้วก็จริงด้วยนะ อะไรทุกอย่างถ้าเฉยได้ หยุดนิ่งเฉยได้ หมดปัญหาไปเลย แม่บ้านทำอาหารไม่อร่อย เราก็เฉย ๆ เราปรับมือของแม่บ้านไม่ได้ เราก็ปรับลิ้นของเราเสีย ทำเฉย ๆ ใจก็จะสบาย

นั่งธรรมะก็เช่นเดียวกัน มีดหรือ? ก็ทำเฉย ๆ สว่างหรือ? เฉย เห็นภาพหรือ? เฉย ไม่เห็นก็เฉย เดี่ยวดีใจเราจะไม่กระเพื่อมเลย เดี่ยวเดินทางเข้าไปสู่ภายในได้ เพราะฉะนั้นคำว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ใช้ได้ทั้งทางโลกและทางธรรม คือ จะทำให้ใจเราไม่กระเพื่อม ใจจะได้สมดุล ถ้ามีตาซังซังใจ ยินดีข้าง ยินร้ายข้าง มันจะเท่ากันเป๊ะเลย ใจเราจะไม่เสียสมดุล ไม่เอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ความสุขก็ได้โอกาสที่จะพรุ้งพรูออกมา เหมือนตัวเราเป็นธนาคารของความสุขพรุ้งพรูออกมาเลย

๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

บวชไปนิพพาน

เหลืออีก ๘ วัน ก็จะออกพรรษากันแล้ว พรรษาหนึ่งเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เดี่ยววันเดี่ยวคืนเดี่ยวก็จะหมดเวลาแล้ว เห็นป้ายเทเหล้า-เผาบุหรี่ยาบอกว่า **งดเหล้าเข้าพรรษา** คงตกไปคำหนึ่งมั้ง **งดเหล้าเข้าออกพรรษา** เราวอร์ม ๆ งดเหล้าเข้าพรรษา พอออกพรรษาก็เลิกเหล้ากัน

เทศนักบวชคือเทศอันประเสริฐ ไม่ใช่ว่าใครจะมาอยู่ในเทศนี้ได้ง่าย ๆ ต้องมีบุญมีบารมี ต้องบำเพ็ญเนกขัมมบารมีมาข้ามชาติ ต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนบริบูรณ์จึงจะมาบวชได้

ในสมัยพุทธกาลไม่มีการบวชช่วงสั้นนะ มีแต่บวชไปพระนิพพานกันเลย แต่ว่าหลังจากนั้นก็อะลุ่มอล่วยให้ค่อย ๆ สังสมบารมีกันไปทีละเล็กทีละน้อย แต่จริง ๆ แล้วเมื่อเข้ามาสู่ร่มเงาอย่างนี้แล้วต้องลุยเดินหน้าทำพระนิพพานให้แจ้งกันไปเลย เพราะว่าเราได้ปลดกังวลมาก่อนบวช พอบวชแล้วก็ปลดกังวล เมื่อปลดกังวลแล้วใจก็เกลี้ยง การเจริญภาวนาก็ง่าย ยิ่งรู้หลักวิชาด้วยก็ยิ่งแสนง่าย ไม่ใช่ง่ายสองง่าย แต่แสนง่าย คือง่ายมาก ๆ หลังจากนั้นก็เหลือแต่ทำความเพียรให้ต่อเนื่อง

๘ วันนี้เหลือเพื่อ สำหรับพระลูกชายที่ตั้งใจจะสร้างประวัติชีวิตอันงดงามของการเข้ามาบวชในคราวนี้ แม้จะเป็นช่วงสั้น ๆ ก็ตาม แม้บวชเพียงวันเดียวก็ต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง ยิ่งเราบวชกันในหนึ่งพรรษา ก็ยังต้องตั้งเป้าหมายให้สูงเอาไว้ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของการบวช เพราะฉะนั้น ๘ วันนี้ต้องตั้งใจนะ นีพุดถึงพระลูกชายวัดพระธรรมกายกับที่กระจายกันอยู่ตามสาขาต่าง ๆ ทั่วประเทศ และต่างประเทศด้วย ก็ต้องตั้งใจกันให้ดี

๘ วันนี้ให้เป็น ๘ วันแห่งการเข้าสู่สมรภูมิกันจริง ๆ จัง ๆ เลย ฝึกหยุด ฝึกนิ่ง ให้มีชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนิ่ง ชั่วโมงกลางกันให้เยอะ ๆ ปล้ำใจให้มันอยู่ให้ได้ ตามที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านเคยกล่าวเอาไว้ มันจะสู้ความเพียรของเราได้อย่างไร เอาจริงเอาจังเดี๋ยวก็ต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน ก็เหมือนกับญาติโยมทั้งหลายที่ตั้งใจทำความเพียรกันอย่างจริงจัง แม้จะมีการกักก็ยังปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมกันได้อย่างที่ได้นำให้ฟังมาหลายครั้งแล้ว

เพราะฉะนั้นเป็นพระนี่ยิ่งสบาย เมื่อโยมทำได้ พระก็ต้องทำได้ ถ้าพระไม่เห็นพระ ก็ไม่รู้ว่าจะไปเห็นอะไร ถ้าเราเห็นพระ เราจะมีที่พึ่งภายใน แล้วใจจะมีปีติสุข

บวชแล้วต้องปฏิบัติ ถ้าไม่ปฏิบัติการบวชนั้นทุกข์ทรมาน แต่ถ้าบวชแล้วปฏิบัติจะมีแต่ความสุขสดชื่นเบิกบานกันทุกวันทุกคืน ไม่มีเบื่อหน่ายในเพศสมณะเลย

๑๑ มาสว่าง ก็ต้องไปสว่าง

สำหรับผู้ที่เป็นจะต้องลาสิกขา ก็อย่าลืมทำความเพียร ตั้งใจให้ดี แล้วก็ไม่ต้องไปหาฤกษ์หายาม เอาฤกษ์พระพุทธรูปเจ้าดีที่สุด ฤกษ์แห่งความบริสุทธิ์ ฤกษ์สว่าง แล้วก็ต้องทำใจของเราให้สว่างไสว

เมื่อเรามาสว่าง เราก็ต้องไปสว่าง ลาสิกขาจากพระไปเป็นฆราวาส ก็ถือว่าตายจากพระแล้วจุติใหม่เป็นเพศฆราวาส เหมือนจากเทวโลกลงไปสู่ในมนุษยโลก ต้องไปเลือกกลับกันอีกเยอะแยะเลย มาสว่างก็ต้องไปสว่าง

เพราะฉะนั้น จะลาสิกขาก็ต้องทำใจให้สว่างไสว วันนั้นก็นึกถึงบุญให้ดีกว่า ตั้งแต่วันแรกจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายในเพศสมณะ เราได้ประกอบคุณงามความดีอะไรบ้าง ทั้งกิจวัตรกิจกรรมก็นึกเอาบุญนั้นมาช่วยบันดาลให้เราได้เข้าถึงธรรม เราจำเป็นต้องลาสิกขาไปแล้ว ก็ขอให้มีความเจริญรุ่งเรืองให้พบแต่คนดี สิ่งดี ๆ เข้ามา คนภัย คนพาล อบายมุขต่าง ๆ ให้ห่างไกล แล้วก็อุทิศบุญกุศลไปให้บรรพบุรุษบุพการีที่ละโลกไปแล้ว หมั่นญาติของเราทั้งหลาย คู่กรรมคู่เวร แล้วก็แผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์ทั้งปวง

เมื่อลาสิกขาไปแล้วก็ตั้งมโนปณิธานปณิญาตนให้แน่วแน่่ว่า เราจะเป็น
พุทธมามกะที่สมบูรณ์ จะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก ไม่ใช่ว่าในพรรษามา
บวชแล้ว ไม่ได้ดูดี ไม่ได้ดีมี ไม่ได้แดนซ์ ลาสิกขาออกไปเลยล้างแค้นล้วยกัน
สะบัดหันหลังเลย อย่างนี้ไม่เอาละ

พอลาสิกขาไปแล้วเขาเรียกว่าบัณฑิต หรือ **ทิด** แปลว่า ผู้ที่อุดมไปด้วย
ศีล สมาธิ ปัญญา สิ่งที่ดีงามอัดแน่นอยู่ในตัวเรา คล้าย ๆ กับว่าเราเข้ามา
หล่อหลอมความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้นด้วยคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในเพศของสมณะ

เมื่อลาสิกขาไปแล้ว ไปเป็นบัณฑิตแล้วก็ต้องเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี
มีกำลังใจเข้มแข็งในการทำกุศล ไม่ดื่มเหล้า ไม่เล่นการพนัน อะไรที่ไม่
ดีเลิกล้มหมด ใครเข้าใกล้ก็ชวนเขาทำความดีให้หมด ใครชวนเราทำความชั่ว
เราก็ต้องชวนเขาทำความดี ถ้าเราไม่ดึงเขามา คนอื่นก็ดึงไป ต้องดึงกันมา
อย่างนี้ เพราะเราได้มารู้แล้วเห็นแล้วในระดับหนึ่ง

ฆราวาสธรรมหรือข้อปฏิบัติสำหรับชีวิตฆราวาสก็ไปศึกษากันให้ดี ซึ่ง
รายละเอียดก็จะไม่พูดในที่นี้ เพราะว่าไม่เน้นในเรื่องวิชาการ เราก็ศึกษา
เอาไว้ไปปฏิบัติให้เป็นตัวอย่างที่ดี ใคร ๆ เห็นก็จะได้ชื่นชมทิดบัณฑิตใหม่
ชื่นชมด้วยความจริงใจ แล้วก็ทำให้เขาเกิดแรงบันดาลใจที่จะทำความดี
ด้วย พระอุปัชฌาย์ครูบาอาจารย์ก็พลอยมีหน้ามีตา บวชจากวัดไหนวัดนั้น
ก็พลอยมีหน้ามีตาไปด้วย ถ้าเป็นพระลูกชายของครูไม่ใหญ่ ครูไม่ใหญ่ก็
พลอยมีหน้ามีตาไปกับเขา จะหนุ่มขึ้นอีกเยอะเลย ได้พระลูกชายช่วยประกาศ
ชื่อเสียงและเกียรติคุณด้วยการไปเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี และมาเป็นกำลัง
สนับสนุนพระพุทธศาสนาต่อไป

เพราะฉะนั้น ลาลึกขาไปแล้วก็ให้ปฏิบัติธรรมทุกวัน อย่าให้ขาด เป็นผู้นำบุญ เป็นยอดกัลยาณมิตร เหมือนอย่างเพื่อนนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาที่เขาเป็นกัน

๑๑ ชีวิตสมณะ ชีวิตที่ประเสริฐที่สุด

ใจจริง ๆ แล้ว ครูไม่ใหญ่ไม่อยากจะลาลึกขaley จากไปก็คิดถึง ครูไม่ใหญ่คิดถึง แต่เราก็คิดอยู่ข้างเดียวละนะ ก็ไม่เป็นไร ชะตาเราก็อำภพ อย่างนี้ ครูไม่ใหญ่ไม่ชอบไปเป็นพยานในการลาลึกขาให้ใครเลย เห็นพระสึก แล้วทนไม่ได้ มันเข้าใจ แต่เห็นโยมบวชนี่ชอบจังเลย มันปลื้ม เพราะชีวิตพระ เป็นชีวิตที่ประเสริฐ เราดูใครเป็นต้นแบบ ก็ดูท่านผู้รู้คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์สละตำแหน่งพระเจ้าจักรพรรดิที่จะได้ปกครองโลก ซึ่งภายในอีก ๗ วัน เท่านั้นจะได้ตำแหน่งนี้ แต่ว่าตำแหน่งนี้พระองค์ก็เป็นมาหลายชาติแล้ว เป็น จนเบื้อ รวยก็รวยจนเบื้อ แล้วก็ไม่เห็นว่าจะได้อะไร จนกระทั่งเห็นเทวทูต ๔ คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วก็สมณะ

พระองค์ก็คงไม่อยากจะเป็นคนแก่ ไม่อยากจะเป็นคนเจ็บ ไม่อยากจะเป็นคนตาย จะมียศถาบรรดาศักดิ์ มีพวกพ้องบริวารแค่ไหนก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ชีวิตก็อย่างงั้น ๆ อย่างนี้ไม่เอา พอเห็นชีวิตสมณะ โอ้! บวชดีกว่า

ที่จริงเทวทูต ๔ นี้ เราก็ก็นกันอยู่ทุกวัน แต่ที่จะคิดได้อย่างท่าน ไม่ค่อยจะคิดกัน แต่นั่นเป็นความคิดที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด เพราะฉะนั้น เราเอาตัวอย่างของท่านผู้รู้ที่แหละเป็นต้นแบบที่ดี

ถ้ามนุษย์ทุกคนในโลกมีเป้าหมายเดียวกัน คือ เป้าหมายที่จะทำ พระนิพพานให้แจ้ง โลกจะเกิดสันติสุขเลย

เมื่อมองเห็นชีวิตของตัวเอง ของผู้อื่น ของเพื่อนร่วมโลก มันก็วนเวียน กันอยู่อย่างนี้ มีแต่ความทุกข์ ชั้นสูงเศรษฐกิจทุกข์แบบเศรษฐกิจ ชั้นชั้นกลาง ก็ทุกข์แบบชนชั้นกลาง ชั้นล่างก็ทุกข์แบบชนชั้นล่าง สรุปว่าทุกข์ทุกคน ทั้ง ทุกข์ประจำ* ทุกข์จร** แล้วก็จะเกิดความเบื่อหน่าย อยากจะหนีทุกข์

ถ้ามาตั้งโจทย์เหมือนกันทั่วโลกว่า ทำอย่างไรถึงจะพ้นทุกข์ จบเลย สันติภาพ สันติสุข ความเสมอภาคเกิดขึ้นเลย แล้วก็แสวงหาว่า ชีวิตแบบ ไหนจึงจะไปแก้โจทย์นี้ได้ ก็จะมองเห็นชีวิตแบบเดียวกันกับสมณะ เพราะว่า ชีวิตสมณะเป็นชีวิตที่มีเครื่องกังวลน้อย ใช้แต่สิ่งที่จำเป็นเท่านั้น เศรษฐกิจ พอดี แค่อัจฉริยะ ๔ ถ้าใจเป็นที่ ๕ ก็ทำใจหยุดนิ่งหาทางหลุดทางพ้น อย่างนี้ โลกก็เกิดสันติสุข และจะมีความสุขมาก ๆ แล้วก็ยังมีสิ่งที่เราต้องเรียนรู้ อีกมาก วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ วิชาธรรมกาย จักรวาลวิทยาอะไรอีกเยอะแยะเลย จะศึกษาได้ใจมันต้องเกลี้ยง ๆ ปลอดกังวล ต้องหยุดนิ่ง เข้าถึงพระธรรมกายจึงจะไปศึกษากันได้

ถ้าชีวิตของฆราวาสจะทำให้ได้อย่างนี้เต็มที่มีนัยยะ เพราะต้องทำมาหากินกัน เพราะฉะนั้นชีวิตสมณะจึงเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่สุด

*ทุกข์ประจำ หมายถึง ทุกข์ประจำสังขารที่ทุกคนต้องเจอ คือ ความเกิด ความแก่ ความตาย

**ทุกข์จร หมายถึง ความโศกเศร้า พิโรธพิน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ความพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รักที่พอใจ ความไม่สมปรารถนาเป็นทุกข์

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ง่ายกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

เหลืออีก ๕ วัน จะออกพรรษาแล้ว เรานับกันทุกวัน ตั้งแต่วันแรกเรื่อยมาเลย เหลืออีก ๕ วันเท่านั้น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ก็จะหมดแล้ว พรรษานี้เราตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะให้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกายให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นอุบาสก อุบาสิกา ชมราวาส ชาติไหน ภาษาไหนก็แล้วแต่ จะตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ อย่างน้อยก็พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ นี่คือการตั้งใจของเราอย่างแน่วแน่ ตั้งแต่ต้นพรรษา

นี้ผ่านมาได้ ๘๕ วันแล้ว บางคนก็สมปรารถนา แต่ส่วนใหญ่กำลังจะสมปรารถนา เพราะฉะนั้นอีก ๕ วัน ก็ต้องลุยกันสะบัดหันแหลกเลยนะ ให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของการเกิดมาเป็นมนุษย์ มาทำพระนิพพานให้แจ้ง มาสร้างบารมี เมื่อเพื่อนสหธรรมิกหรือเพื่อนนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทำได้ เราก็จะต้องทำให้ได้

วันที่ดีที่สุดคือ วันที่เราบรรลุพระธรรมกาย ไม่ใช่วันที่ได้เป็นอธิบดี เป็นรัฐมนตรี เป็นประธานาธิบดี หรือจะเป็นมหาเศรษฐีของโลกก็แล้ว แต่ ยังไม่ถือว่าเป็นวันที่ดีที่สุด แค่วันดีวันหนึ่งในชีวิต ซึ่งมันก็ไม่ได้อะไรสักเท่าไร เพราะตำแหน่งมันตัน แต่การบรรลุพระธรรมกายภายในจะทำให้เราได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง เราจะได้ศึกษาเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต หรือคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก

๕ วันนี้ต้องตั้งใจให้ดี อย่าไปกลัวปวด กลัวเมื่อย อย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข ไม่สบายละ เหนื่อยละ ง่วงละ หิวละ กระจายละ แล้วก็อย่าทำความเพียร

ต้องทำความเพียรกันสองเวลา หลับตากับลืมตา หายใจเข้ากับหายใจ ออก เราโชคดีไม่ต้องไปค้น ไม่ต้องไปแสวงหา แค่ว่าในสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านมาแล้ว และมาแนะนำสั่งสอน แล้วมาตอกย้ำซ้ำเติม ด้วยพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ท่านสละชีวิตค้นมาให้แล้ว แล้วก็สรุปว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** คือใจที่แวบไปแวบมาคิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ เอามาหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

หยุดอย่างเดียว โดยจะนึกเป็นภาพหรือไม่นึกก็ได้ ไม่ต้องทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ ไม่ต้องอ่าน ไม่ต้องเขียน ไม่ต้องท่องจำ มันง่ายเหลือเกิน แค่นั่งเฉย ๆ ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพูด ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น หยุดใจอย่างเดียว มันง่ายนะ ง่ายกว่าการไปสละชีวิตเพื่อแสวงหาโดยยังไม่ว่าสิ่งที่กำลังแสวงหา นั้นอยู่ตรงไหน อย่างนั้นมันยากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาอยู่ในยุคคว่ำ ก็แล้วแต่ใครจะไขว่คว้าเอา ถ้าได้ทำก็ทำได้ ต้องทำให้ได้ ต้องเข้าถึงให้ได้

ดวงธรรมภายใน กายภายใน และพระธรรมกายภายใน สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในตัวของเรา เช่นเดียวกับที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก เพราะฉะนั้นมันง่าย ถ้าอยู่ดาวดวงอื่น หรืออยู่นอกโลกอย่างนี้ยาก จะต้องนั่งยานอวกาศกันไป ไปหาแล้วจะเจอหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ ถ้าบอกว่าสิ่งที่กำลังแสวงหาอยู่ที่ดาวอังคาร ก็ไม่รู้จะไปหาตรงไหน แต่นี่บอกว่ายู่ในตัว และกับบอกตำแหน่งด้วย อยู่ตรงฐานที่ ๗ แล้วเรารู้ตำแหน่งด้วย ง่ายไหม

แล้วมีข้อสงสัยก็ยังมีผู้ที่พร้อมจะตอบคำถาม ก็ยิ่งง่ายเข้าไปอีก ในยามที่ก็มีคนคอยปลอบใจ ให้กำลังใจ คอยชี้ช่องทางอีก เพราะฉะนั้นมันง่ายเหลือเกิน ง่ายเหมือนหายใจเข้าออกอย่างนี้แหละ

๕ วันนี้เหลือเฟือ ถ้าเรามีความเพียร จะสังเกตได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใช้เวลาแค่คืนหนึ่ง เย็นถึงเช้าหมดกิเลสบรรลุมรรคผลนิพพาน พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ก็คืนหนึ่ง บรรลุพระธรรมกาย เรามีเวลาตั้ง ๕ วัน ๕ คืน คืนนี้ไม่ได้ เอาอีกคืน อีกคืนไม่ได้ เอาอีกคืน อย่างนั้นะ

โดยเฉพาะพระเณรจะออกพรรษาแล้วทำความเพียรกันให้ดีขึ้น เราอยู่ในเพศอันอุดมที่ปลอดภัยแล้ว เพราะเราได้ปลดกังวลมาแล้ว ไม่ต้องทำมาหากิน มีอาชีพในการทำพระนิพพานให้แจ้ง เราก็ต้องชวนช่วยให้เต็มที่ยิ่งกว่าญาติโยมทั้งหลาย เพราะเขาต้องทำมาหากิน ต้องแสวงหาทรัพย์มาเลี้ยงชีวิต และแถมเขายังเลี้ยงเราด้วย เขายังมีประสบการณ์ภายใน เราง่ายกว่าเขา

ถ้าโยมเห็นพระ แล้วพระไม่เห็นพระ เณรไม่เห็นพระ มันก็น่าแปลกนะ ญาติโยมเขาให้โอกาสเรานานนั้น สิ่งที่เขาต้องการคืออยากเห็นเราเข้าถึงธรรม อยากเห็นเราปฏิบัติธรรมทำพระนิพพานให้แจ้ง แล้วเขาต้องการแสงบุญ อยากได้รับฟังความรู้ว่า เข้าถึงแล้วเป็นอย่างไร อยากรู้จริงเลย เพราะฉะนั้นอีก ๕ วัน จะออกพรรษาแล้วเราก็ต้องชวนช่วยทำความเพียรให้ยิ่งกว่าญาติโยมทั้งหลาย

๑๑ มาสว่าง ไปสว่าง

พระลูกชายบางรูปมีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา เพราะลางานมาได้แค่หนึ่งพรรษา ออกพรรษาแล้วก็ต้องลาสิกขา หรือบางรูปรักษากฐินแล้วจึงลาสิกขา

แต่จริง ๆ แล้วถ้าจะให้ครบวงจรต้องรับกฐินก่อนแล้วค่อยลาสิกขาจึงจะครบถ้วนบริบูรณ์

ทีนี้ในระหว่างนี้ อย่าเพิ่งไปคิดเรื่องลาสิกขานะ มันบาป เรามาสว่างก็ต้องไปสว่าง แล้วก็ใช้ชีวิตอย่างสว่าง เกิดใหม่ในพระธรรมวินัยชื่อว่ามาสว่าง ดำรงชีวิตนักบวชโดยประพฤติดุกต้องตามพระธรรมวินัยก็เรียกว่าอยู่อย่างสว่าง ถ้าจำเป็นจะต้องลาสิกขาก็ต้องลาอย่างสว่าง คือทำให้ถูกหลักวิชา ๕ วันนี่ ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามเลย อย่าเพิ่งไปคิดเรื่องลาสิกขา

ตอนนี้เรายังเป็นพระอยู่ให้คิดว่า วันนี้เราจะทำพระนิพพานให้แจ้ง เราจะฝึกใจหยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ธรรมอันใดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านได้บรรลุ ขอให้เราได้มีส่วนในการบรรลุธรรมนั้นบ้าง ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านได้บรรลุ ให้เราได้มีส่วนในการบรรลุธรรมนั้นบ้าง ขอให้เราได้เข้าถึงพระธรรมกาย นี่คิดอย่างนี้นะ แล้วก็ลงมือทำความเพียร ปลดปล่อยเครื่องกังวลทุกอย่างทิ้งไปให้หมด เราไม่มีห่วงอะไรทั้งสิ้น คน สัตว์ สิ่งของไม่มี เหมือนเราอยู่คนเดียวในโลก แล้วก็ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้มันเกลี้ยงเกลาให้ใจใส ๆ ไม่ต้องไปกลัวความปวดความเมื่อย ความร้อนความหนาว เจ็บไข้ได้ป่วยเดี๋ยวก็หาย ลุยให้สะบัดหันหลังให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของการมาบวชในคราวนี้ เพราะโอกาสที่เราจะได้กลับมาบวชใหม่นั้นไม่ใช่ง่าย

ตอนนี้เรายังเป็นนักบวชยังครองผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ ทำความเพียรให้เต็มที่ ปฏิบัติให้พอดี ๆ จะได้ไม่วังไม่เพื่อยเกินไป เพราะการเข้าถึงธรรมจะเข้าถึงได้มันต้องสบาย ๆ

แต่คำว่า สบาย ในที่นี้ ไม่ได้หมายความว่า ชี้เกียจ หรือเรื่อยเปื่อย อย่างนั้นนะ สบาย ๆ อย่างนั้นสบายแบบคนชี้เกียจไม่ทำอะไร แต่สำหรับการทำความเพียร หมายถึง ทำอารมณ์ให้สบาย ไม่ให้ตึง ไม่ให้หย่อนเกินไป ทำให้เกิดประเสริฐนัก

ลูกทุกรูปมีบุญญาธิการมาก ถ้ามีบุญน้อยไม่ได้มาบวชหรือภิกษุ มาบวชแล้วยังได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องวิชาธรรมกาย เกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพาน อยู่ในตัว พระธรรมกายอยู่ในตัว จะเข้าถึงได้ด้วย การหยุดการนิ่ง เมื่อเรามีบุญมากก็ต้องใช้บุญให้เป็น ฝึกให้ใจหยุดนิ่งไปเรื่อย ๆ ทำความเพียรกันไป ยังไม่สายเกินไป

เมื่อเราลาสิกขาแล้ว ก็ให้ไปเป็นคฤหัสถ์ที่ดี เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก ในยามนี้โลกขาดแคลนตัวอย่างที่ดีให้ดู รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ศีล ๘ ตอนช่วงที่เรามีความพร้อม หรืออย่างน้อยก็วันพระ ซึ่งก็เท่ากับเราได้ฟื้นฟูวันพระให้ชาวพุทธทั้งหลายได้เห็นคุณค่า

วันพระไหนที่ตรงกับวันทำงาน เราก็อธิศีล ๘ เวลาเพื่อนร่วมงานถาม เราจะตอบได้ว่าเราก็อธิศีล ๘ เพราะวันนี้วันพระใหม่ ๆ เขาไม่เข้าใจ เขาอาจจะหัวเราะว่าเราเซซงมกมาย หรืออะไรก็แล้วแต่ เราก็ตอบใจเย็น ๆ ค่อย ๆ อธิบายให้เขาฟังว่า ไม่ใช่เซซง ไม่ใช่ซงมกมาย นี่เป็นอริยประเพณี ประเพณีของพระอริยเจ้า ผู้ประเสริฐ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร แล้วก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวพุทธ เราเป็นชาวพุทธก็ต้องปฏิบัติอย่างนี้ แล้วต่อไปเสียงหัวเราะจะค่อย ๆ หายไปที่ละคนสองคน แล้วก็จะเปลี่ยนมาเป็นความเลื่อมใส

แม้บางคนจะยั่วเย้า แต่ถ้าเรายิ้มแย้ม และตอบไปด้วยเหตุด้วยผล จะยั่วเย้าอย่างไรแต่ในใจเขาเลื่อมใสนะ แล้วเขาจะเกิดแรงบันดาลใจที่จะมาศึกษา

ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็จะได้บุญด้วยในฐานะเป็น **ผู้แนะ** และเป็น **ผู้นำ** คือให้ธรรมทานเขาเรียกว่าแนะ นำคือทำให้ดู ปฏิบัติให้ดู เราก็ได้ เขาก็ได้ ได้ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นด้วย

แล้วก็ตั้งใจมั่นว่า เมื่อไรที่เราเห็นโทษภัยของชีวิตฆราวาส เห็นว่ามัน ไม่มีอะไรเลย หรือเห็นภัยในวัฏสงสารแล้วให้กลับมาบวชใหม่ จะบวชอีกกี่ ครั้งก็ได้ ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ห้ามเลย

บัณฑิตสมัยก่อนบวชตั้ง ๗ ครั้ง เขาเรียกว่า บัณฑิตจบเห่เย็น พอหมด ฤதுทำสวนทำไร่ก็มาบวช พอถึงฤตุนึกถึงจบ นึกถึงการทำมาหากิน เอาจบ ไปขุดดิน พรวนดิน ปลูกผลหมากรากไม้ พอหมดฤตุก็เกิดกุศลศรัทธาขึ้นมาอีก เข้า ๆ ออก ๆ อย่างนี้ ๗ ครั้ง ครั้งที่ ๗ ประสบความสำเร็จของการเป็น นักบวชได้บรรลุธรรม นี่เขามีแล้ว

ดังนั้น เราจะบวชกี่ครั้งก็ได้ เปื่อหน่ายเมื่อไรมาบวชนะ จะบวชวัดนี้ หรือบวชวัดไหนก็เอาเถอะ ให้ไปบวช บวชแล้วก็ลงมือปฏิบัติ ศึกษาทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา เราก็ทำให้ครบถ้วนบริบูรณ์ เราก็ได้บุญ โยมพ่อ โยมแม่ก็ได้บุญ ปู่ ย่า ตา ยาย บรรพบุรุษ ญาติโยม สรรพสัตว์ทั้งหลายก็มี ส่วนแห่งบุญกับเราด้วย

เมื่อปลดเกษียณแล้ว เห็นผมหงอกขึ้นแล้ว มีลูกมีหลานแล้ว หลานกำลัง จะเจริญเติบโต เราก็ออกบวชเลย บวชตอนนั้นยังมีเรื่องมีแรงอยู่กับวาทกันไป อย่างนี้เราก็จะได้สืบทอดอายุพระพุทธศาสนา

อายุพระพุทธศาสนานี้วันต่อวันนะ ก็เหมือนอายุมนุษย์นี่แหละ อยู่ได้ เป็นวัน ๆ มีพระเพิ่มขึ้นอีกวันหนึ่ง อายุพระพุทธศาสนาก็เพิ่มยืดออกไปอีก

อย่าเพิ่งไปคิดว่าอายุพระพุทธศาสนาจะยาวไปอีกพันสองพันปีข้างหน้า มันไม่แน่ อาจจะถึงตรงนั้น หรืออาจจะเกินไปกว่านั้น ขึ้นอยู่กับว่ามีการสืบต่อไหม

เพราะฉะนั้น ที่จำเป็นจำใจจะต้องลาสิกขา ก็ให้ตั้งใจทำความเพียรให้ ในระดับที่นึกแล้วปิติและภาคภูมิใจ เราต้องสมมติตัวเองว่าถ้าเราอายุสัก ๔๐, ๕๐, ๖๐ เรานึกย้อนหลังว่า ตอนที่เราบวชมีช่วงไหนวันไหนที่เราภาคภูมิใจไหม ถ้าเข้าเอน เพลนอน บ่ายพักผ่อน คำจำวัด นึกอย่างไรก็ไม่ภูมิใจ นึกแล้วมัน แห้งใจ แต่ถ้าเช้าหนึ่ง สายหนึ่ง บ่ายเย็นค้ำหนึ่ง เช้ามืดหนึ่ง นึกอย่างนี้ปลื้ม ยิ่งวัน หนึ่งเนสัชชีกังคังลุยสะบันหันแหลกจนถึงเช้าเลย ยิ่งปลื้ม ยิ่งนั่งแล้วเห็น แสงสว่างภายใน เห็นดวงธรรมภายใน เห็นกายภายใน หรือองค์พระภายใน ยิ่งไม่มีวันลืมเลย

พระลูกชายอีกไม่กี่วันเราจะลาสิกขาลแล้ว รถถึงประจัญบานเลยนะ ลุยกันให้ สะบันหันแหลกเลย

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พอดีเมื่อพึงพอใจ

เหลืออีก ๔ วัน จะออกพรรษาแล้ว พรรษาแห่งการบรรลुธรรม ซึ่งมี อยู่ในตัวของมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ รู้หรือไม่รู้จักตาม ล้วนมีหมด ไม่เชื่อก็กมาพิสูจน์ดู ทำให้ถูก หลักวิชา เดียวก็เข้าถึง เพราะเขาเข้าถึงกันตั้งเยอะ ทั้งคริสต์ พุทธ มุสลิม

แล้วก็ศาสนิกอื่น ๆ ที่ทำตนให้เป็นนักศึกษา เป็นกลาง ๆ ที่จะมาศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติมจากที่เคยได้รู้จากครอบครัว แล้วก็เข้าถึงกัน ต่างก็ยืนยันว่ามีจริง และดีจริง ๆ

๔ วันนี้ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ อย่าให้วันเวลาล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์ ให้สมกับที่เราได้ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่ต้นพรรษา พรรชานี้จะได้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตการสร้างบารมีของเราที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

เมื่อตั้งใจทำสิ่งที่ดี ๆ แล้วก็ต้องทำให้ได้ตลอดรอดฝั่ง ทำให้ถูกหลักวิชา อย่าให้ตึงเกินไป หย่อนเกินไป แสงหาความพอดี ตรงที่เรามีความพึงพอใจนั้นแหละคือความพอดี ร่างกายจะเป็นตัวบอกเรา ระบบประสาทกล้ามเนื้อจะบอกเราว่า อันนี้ตึงเราจะเกร็งจะเครียด ถ้าหากว่าหย่อนมันจะหลับจะฟุ้ง ถ้าพอดีมันจะสบาย ๆ ยากอยู่ตรงนี้นาน ๆ แม้จะไม่มีภาพอะไรมาให้ดู หรือไม่มีแสงสว่างมาปรากฏก็ไม่ได้คำนึงถึง คือใจถูกยกให้สูงเหนือการเห็นหรือไม่เห็น คือเห็นก็ดี ไม่เห็นก็ไม่เป็นไร มันเลยความรู้สึกอยากเห็นหรือไม่อยากเห็น อยู่ในระดับเฉย ๆ แล้วก็ยากจะอยู่ตรงนี้นาน ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ถูกหลักวิชา

แล้วเราก็มรักษาอารมณ์ดีอารมณ์ดีวนนั้นให้ต่อเนื่องให้ได้ตลอดเวลาในทุกอิริยาบถนั่งนอนยืนเดิน หรือทำกิจกรรมอะไรก็แล้วแต่ ถ้าเรารักษาอารมณ์ตรงนี้เอาไว้ได้ก็จะทำให้เราสมความปรารถนา คือการเข้าถึงพระธรรมกายอย่างที่เราได้ตั้งใจเอาไว้

แค่ทำใจให้หยุดนิ่งเฉย ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เท่านั้น จะว่ายากก็ยากไม่มาก จะว่าง่ายก็ง่ายไม่มาก มันพอดี ๆ ยากพอสู้ แล้วก็ง่ายพอมีกำลังใจทำ ทำอย่างนี้แล้วเดี๋ยวก็เข้าถึงจะหวั่นะก็ กึก ๆ กึก ๆ ที่เดียว เซลล์บน

ใบหน้าจะผลัดผิวหนึ่งผลัดเซลล์อย่างรวดเร็ว อย่างกะทันหัน โหงวเฮ้งจะดี โดยเฉพาะลูกพระนี่เป็นเรื่องสำคัญเลย เพราะเหลืออีกไม่กี่วันจะออกพรรษาแล้ว บางท่านก็จำเป็นจะต้องลาสิกขา เพราะว่าลางานมาแค่นั้น บางท่านถ้าไม่จำเป็นก็อยู่ไปก่อนนะ

๑๑ ชีวิตพระ ชีวิตที่ประเสริฐ

การบวชมีอาณิสสงฆ์มาก ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เลย ถ้าบวชด้วยความสมัครใจ ด้วยใจที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บวชโดยมีเป้าหมายจะทำพระนิพพานให้แจ้ง ส่วนจะแจ้งหรือไม่แจ้งนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่มีความตั้งใจที่จะทำอย่างนั้นอย่างนั้นอย่างแน่แน่ว ไม่ใช่บวชตามประเพณี หรือบวชแก้บน หรือบวชตามธรรมเนียม หรือบวชก่อนเบียด หรือเหตุผลอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เพราะเหตุผลของการบวชมีเพียงประการเดียวคือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือบ่มเนกขัมมบารมีให้แกร่งอบ ถ้าบวชด้วยความตั้งใจอย่างนี้ ทันทิที่สำเร็จเป็นพระ ได้บุญถึง ๖๔ กับ

แปลว่า ๖๔ กับนี้ ปิดประตูบาปบุญ จะท่องเที่ยวอยู่ ๒ ภูมิ คือ มนุษย์กับเทวโลก ถ้าไม่ไปทำบาปอย่างอื่นนะ ยกเว้นไปทำกรรม (กรรมหนัก) ไปฆ่าบิดามารดา ทำสงฆ์ให้แตกแยกอะไรอย่างนี้ เป็นต้น ถ้าหากว่าเผลอไปทำกรรมหนักก็จะเป็นเบา หมายความว่าแทนที่จะตกมหานรก ก็จะดีขึ้นขึ้นมาหน่อย แต่ถ้าหากว่าบวชด้วยความตั้งใจอย่างเต็มที่ แม้ลาสิกขาไปแล้วก็ทำแต่ความดี ความชั่วไม่ทำเลยจนกระทั่งหมดอายุขัย ๖๔ กับนี้ จะท่องเที่ยวอยู่ใน ๒ ภูมิ คือ มนุษย์กับเทวโลก ไม่ต้องไปนรก หมดอารมณฺ์ไปอบายเลย เพราะบุญหล่อเลี้ยงเอาไว้

ถ้าบวชแล้วไม่ลาสิกขา และตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบจนหมดอายุขัย อาณิสสยิ่งมากกว่านั้นเข้าไปอีก ไม่ใช่ ๖๔ กัป เป็นร้อยกัปก็มี พันก็มี หมื่นก็มี แสนกัปก็มี ยิ่งถ้าบวชแล้วเข้าถึงพระธรรมกายไม่ต้องพูดถึง ข้างนอกเป็นพระ เอาไป ๖๔ กัป ถ้าข้างในเข้าถึงพระในตัวด้วย บวชสองชั้นอย่างนี้สงฆ์ไทย อัปมาฉมัง ยิ่งถ้าได้ศึกษาวิชาธรรมกายด้วยไม่ต้องพูดถึง เพราะฉะนั้น ถ้าใครบวช ถือว่ามีบุญมาก ๆ บวชแล้วลาสิกขา บุญมากเหมือนกัน แต่มาก ไม่มาก ถ้าบวชแล้วไม่ลาสิกขาและตั้งใจทำความเพียรไปเรื่อยเลยอย่างนี้ได้ บุญมาก ๆ

โยมพ่อโยมแม่ถ้าปลื้มที่ลูกบวชเอาไปครั้งหนึ่ง ๓๒ กัป โลกเกิดขึ้น ตั้งอยู่เสื่อมสลายไป ๓๒ ครั้ง มาเกิดก็ชาติที่แล้วแต่ไม่ไปอบาย ถ้าไม่ไป ทำกรรม และก็ไม่ทำบาปต่าง ๆ ที่เป็นอาชัณกรรม ทำบุญไปตลอด เอา ไปเลย ๓๒ กัป แล้วถ้าลูกบวชแล้ว เข้าถึงพระธรรมกาย บวกเข้าไปอีก แต่ถ้าลูกจะบวชแล้วรู้สึกบวชทำไมนะอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าแบบนี้ก็ได้บุญ นิด ๆ หน่อย ๆ แต่พอกลับจิตกลับใจปลื้มในภายหลังก็มีสิทธิ์ เพราะฉะนั้น ใครเป็นโยมพ่อโยมแม่ให้รีบ ๆ ปลื้มนะ

ดังนั้น การบวชจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก เป็นผ้าชุดสุดท้ายในสังสารวัฏ ชุดเดียวกับพระอริยเจ้า ทรงผมหงุดสุดท้าย เป็นต้นแบบที่ดีของโลก ของ การดำเนินชีวิตของมนุษย์ ที่สุดของมนุษย์ช่วงสุดท้ายก่อนเข้าสู่พระนิพพาน ไม่ว่าหญิงหรือชายจะต้องมาเป็นนักบวช สมัยพุทธกาลก็มีภิกษุณี ถ้าเป็น ชายก็เป็นภิกษุ เพราะฉะนั้นสุดท้ายก็มาตรงนี้ ดังนั้นเพศนักบวชจึงเป็นเพศ อันอุดม เมื่อได้มาแล้วก็หวงแหนเอาไว้ให้ดี

๑ บวชไปวันต่อวัน

ถ้าจะบวชให้ได้นาน ต้องคิดวันต่อวัน เพราะความจริงก็เป็นเช่นนั้น อย่าเพิ่งไปคิดว่า เราจะบวชไปอีก ๒๐, ๓๐ ปี ครูไม่ใหญ่ก็คิดวันต่อวันแค่นี้เอง วันนี้เราจะเป็นพระที่ดี ตั้งใจบำเพ็ญศีล สมาธิ ปัญญา รักษาพระธรรมวินัย ให้ดีตลอดวันเลย คิดวันต่อวันแค่หลับตากับลืมตาเท่านั้น

ก่อนหลับตาเรามองเห็นผ้ากาสาวพัสตร์ห่มกายเราอยู่ เราก็ตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม รักษาข้อวัตรปฏิบัติจะเป็นพระที่สมบูรณ์ ดิ้นขึ้นมามีเห็นผ้ากาสาวพัสตร์ ก็ตั้งใจว่าวันนี้เราจะเป็นพระที่ดี ทำอย่างนี้ได้ยวักวันเดียวก็คือนอ้าปากคิดถึงวันพรุ่งนี้เลย เพราะมันไม่แน่ เราจะมีชีวิตอยู่หรือเปล่านั้นไม่รู้ เพราะฉะนั้นบวชกันวันต่อวัน หากินกันไปวัน ๆ มีอาหารรับประทานไปมื้อ ๆ หนึ่ง เสื้อผ้าจีวรปีละชุด โยมนี้วันละหลายมือหลายชุด บางทีมีได้รุ่งอีก

เพราะฉะนั้น ชีวิตพระเป็นชีวิตที่ประเสริฐ ผู้ด้อยโอกาสฟังเอาไว้อริษฐานจิตให้ดีนะ ถ้าใครจะหมดกรรมแล้วจะเบือนหน้าเพศหญิง อยากจะเกิดเป็นเพศชาย ถ้ากรรมยังไม่หมด เอ๊ย! ได้หัวผมก็ดีเหมือนกันนะ เอ๊ย! เป็นผู้หญิงมันก็ไม่ได้เสียหายอะไร คือยังเหลือเศษกรรมอีกนิด ๆ หน่อย ๆ ดูอย่างพุทธมารดาสิ หาข้ออ้างได้ หรือดูอย่างพระนางปชาบดีโคตมีสิ หรือพระนางอุบลวรรณาเถรีสิ ยังเป็นพระอรหันต์ได้ในเพศหญิง มีบุญที่ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่เศษกรรมของความเป็นผู้หญิงยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นสังเกตดูตัวเรา ถ้าเมื่อไรส่องกระจกแล้วไม่ชอบเลย อย่างนี้แสดงว่าใกล้หมดกรรมแล้ว แต่คนละเรื่องกับผู้หญิงแล้วเป็นทอมนะ นั่นกรรมกาเมฯ ยังหนักอยู่

เพราะฉะนั้น บวชนี้สำคัญ ให้ปัดไปเกิดลูก พระลูกชายทั้งหลายของครูไม่ใหญ่ ให้ทำกายวาจาใจของเราให้เป็นพระที่สมบูรณ์ ให้เป็นจนกระทั่ง

เรามีความปิติแล้วก็ภาคภูมิใจให้ดี เป็นในระดับที่เราปลื้มนั้นล่ะใช้ได้ ถ้าเป็นจนแป้วละก็ไม่ไหวนะ ตรงนี้คือข้อสังเกตของเรา

๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำทุกอิริยาบถ

เหลืออีก ๓ วัน ก็จะทำพรหมสมาธิแล้ว วันเวลาผ่านไปเร็วมากเลย เร็วสำหรับนักสร้างบารมี เพราะว่าสงวนเวลาทุกอนุวินาทีเพื่อการสร้างบารมี

ต้นพรรษาเราตั้งใจเอาไว้ว่า จะให้พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย ซึ่งก็คือพระรัตนตรัยที่มีอยู่ภายในตัวของเราและทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้จักตามล้วนแต่มีพระธรรมกายในตัวทั้งสิ้น ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง สิ่งอื่นไม่ใช่ เข้าถึงเมื่อไรก็มีความสุขที่แท้จริง แล้วก็จะได้เรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต จิตใจจะผ่องใสสะอาดบริสุทธิ์มีความสุขมาก ๆ เลย

๓ วันนี้ เราจะต้องยังชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท ต้องลุยกันสะบัดหันแหลกในการประพฤติปฏิบัติธรรมกันในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด หยุด นั่ง ล้มรส เขี่ยดเชน คู้แขน หรือทำภารกิจอะไรก็ตามใจจะต้องไม่คลายจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นที่สิงสถิตของพระธรรมกายภายใน เพราะฉะนั้นนั่งนอนยืนเดินเราจะต้องเอาใจมาอยู่ตรงนี้ให้มีชั่วโม่งหยุด ชั่วโม่งนิ่ง ชั่วโม่งกลางเอาไว้เยอะๆ

เพราะหยุดเท่านั้นจึงเป็นตัวสำเร็จ ที่ทำให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวได้
อย่างอื่นไม่สำเร็จ หยุดอย่างเดียว ไม่ต้องทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้

๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

เหลืออีก ๒ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว ใครที่มีความตั้งใจตั้งแต่ต้นพรรษา
ที่จะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ก็เหลือเวลาอีก ๒ วัน หลังจาก
ที่เราทำความเพียรกันอย่างต่อเนื่องกันมา ๘๘ วัน

๒ วันนี่ ถ้าหากว่า เราตั้งใจกันจริง ๆ ทำให้ถูกหลักวิชา ก็สามารถ
สมปรารถนาได้ เพราะเราทราบกันอย่างดีแล้วว่า พระธรรมกายหรือพระ
รัตนตรัยภายในนั้น มีอยู่ในตัวของเรา ท่านสังฆิตที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

แล้วเราก็ตราบอย่างดีว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** คือ เอาใจที่แวบไปแวบมา
คิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ นั้น นำกลับมาหยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ถูก
ส่วนก็จะเข้าถึงพระธรรมกายได้ หรืออย่างน้อยก็ ๔ ส. สติ สบาย สม่่าเสมอ
สังเกต นี่คือหลักวิชาที่เราได้เรียนรู้กันมา

๒ วันนี่เหลือเพื่อที่เราจะทำความเพียรอย่างถูกหลักวิชา และให้เข้า
ถึงพระธรรมกายภายในตัวให้ได้ ก็ดูอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ของ
เรา ซึ่งท่านไม่ทราบด้วยซ้ำว่า ในตัวมีพระธรรมกาย มีแต่ความตั้งใจอย่าง
แน่วแน่ว่า นั่งคราวนี้ถ้าท่านไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บรรลุ

จะไม่ลุดจากที่ ซึ่งมันยากยิ่งกว่าการงมเข็มในมหาสมุทร แต่ท่านก็ประสบความสำเร็จ เมื่อใจท่านหยุดนิ่งถูกส่วน บารมีเก่าของท่านก็จุดให้เข้าไปถึง พระธรรมกายภายใน และท่านก็มาสรุปหลักวิชชาว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ**

ดังนั้น ในรุ่นของเรานั้นง่ายแล้วนะ แค่ว่าคำสอนที่ท่านได้ค้นมาปฏิบัติ อย่างเอาจริงเอาจัง แต่อย่าให้ตึงเกินไป หรือหย่อนเกินไป เอาความสบาย ความพึงพอใจของเราเป็นหลัก นั่นแหละคือความพอดีที่จะทำให้เราได้เข้าถึง พระธรรมกายในตัว

เมื่อก่อนที่ครูไม่ใหญ่จะเข้ามาในห้องเรียน มองไปเห็นพระจันทร์บน ท้องฟ้า มีรัศมีนวลสว่างไสว ก็ยังนึกว่าน่าจะเป็นวันสมหวังของลูกพระลูกเณร แล้วก็ลูกหญิงลูกชายทั้งหลาย เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจทำความเพียรให้ดีนะ

โดยเฉพาะลูกพระลูกเณรซึ่งได้ตั้งใจบวชกันมาในคราวนี้ ที่ตั้งใจบวช ยาวก็มี บวชช่วงสั้นก็มี ซึ่งมีเป้าหมายหลักอย่างเดียวกันคือ ทำพระนิพพาน ให้แจ้ง พระนิพพานก็อยู่ในตัวของเรา จะแจ้งได้เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกาย ทั้งลูกพระลูกเณร โดยเฉพาะผู้ที่บวชช่วงสั้น ๆ ภายในไม่กี่วันนี้ เพราะว่า ภาระกิจหรือปลดภาระกิจเครื่องกังวลมาได้แค่นั้น ก็จะต้องตั้งใจทำกันให้ดี ให้ถูกหลักวิชา

เมื่อบวชมาแล้ว จะบวชกี่วันก็แล้วแต่ ต้องตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้ง ประพฤติปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างน้อยก็รักษา ใจของเราให้ใส ๆ แม้เราเกิดมาไม่ทันพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่มาทันคำสอน ของพระองค์ เราก็ศึกษาคำสอน แต่ถ้าหากบวชช่วงสั้นอย่างนี้จะให้มาศึกษา คำสอน มันก็ไม่มีเวลา ก็เอาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านสรุปมาว่า **หยุด เป็นตัวสำเร็จ** แล้วก็ฝึกหยุดฝึกนิ่งกันไป

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ประวัติชีวิตของท่านงดงามทั้งเบื้องต้นท่ามกลางและเบื้องปลาย หาสมณะใด ๆ ที่จะเทียบเทียมท่านได้ยากมาก ท่านเคยกล่าวไว้ในบทเทศน์ของท่านว่า

“ผู้เทศน์บวชวันหนึ่งรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งปฏิบัติธรรมะไม่เคยขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว” แล้วท่านก็ยืนยันว่า “ฉันเองสองคราว ไม่ได้ตายเถอะ ถ้าไม่ได้พบธรรมะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บรรจุ จะไม่ลุกจากที่” การที่จะหาบุคคลอย่างนี้ไม่ใช่่ง่ายเลย คือคงจะมี แต่ไม่ใช่่ง่าย อาจจะมีแต่ที่เดียว แต่ของท่านสองที่ ฉันเองสองคราว ทำ แล้วท่านก็ได้บรรจุพระธรรมกายภายใน การบรรจุพระธรรมกายของท่านนั้นเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่ต่อมวลมนุษยชาติ ยิ่งเป็นชาวพุทธก็ยิ่งทำให้มั่นใจในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มีเรื่องราวหลาย ๆ อย่างที่บันทึกเอาไว้ในพระไตรปิฎก แต่ก็ยังเป็นข้อกังขาสำหรับผู้ที่มาเริ่มศึกษากันใหม่ หรือเป็นผู้ใคร่ต่อการศึกษา เช่น เรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องนรกสวรรค์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก็ยืนยันว่า มีจริง ตัวท่านเองก็ไปมาหลายภพภูมิแล้ว ภพสาม ๓๑ ภูมิ ท่านก็ท่องเที่ยวไปเกิดเป็นโน่นเป็นนี่มาเกือบหมดแล้ว ซึ่งท่านเล่าอย่างไม่อายเลย เพื่อต้องการเป็นต้นบุญต้นแบบว่า สิ่งไหนที่ไม่ดี อย่าทำ ตรงไหนเป็นตัวอย่างดี ๆ ทำเถิด

ที่นี้พอมาถึงเรื่องนรกสวรรค์ ไม่มีใครให้ความกระจ่างได้ ไปถามใครก็มักจะได้คำตอบว่า

“ในพระไตรปิฎกว่ามี” หรือ

“มันน่าจะมี” หรือ

“มันอาจจะไม่มี” หรือ

“สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ” หรือ

“เอาสวรรค์มาล่อ เอานรกมาขู่”

เราก็มักจะได้ยินวนเวียนอยู่อย่างนี้ หรือบางคนว่า

“ม่งาย” บ้างก็ว่า “ล้าสมัยไปแล้ว”

ยิ่งได้ยินอย่างนี้เข้าก็ทำให้ความมั่นใจในการศึกษา และการปฏิบัติตัว
ให้เป็นคนดีก็ค่อย ๆ ล่มสลายไป ความตั้งใจก็ค่อย ๆ หดหายกันไปเรื่อย ๆ

แต่เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านค้นพบ รื้อฟื้น เอาของเก่ามาเป่าฝุ่น
ใหม่คือคำว่า **ธรรมกาย** ขึ้นมา แล้วท่านก็ยืนยันอีกว่า “เข้าถึงพระธรรมกาย
แล้ว ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ ไปจับมือถือแขนสัตว์นรกก็ได้ เทวดาก็ได้ พุท
คุษกันรู้เรื่อง พ่อแม่ตายหมู่ญาติตายตกนรกไปช่วยได้” ซึ่งท่านยืนยันตลอด
ชีวิตของท่านเลย ดังนั้นจึงเป็นบุญลาภของพวกเราที่เกิดมายุคนี้ ก็ให้ตั้งใจ
ทำความเพียรกันให้เต็มที่นะ

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

มหาปวารณา

วันนี้วันที่ ๘๘ เป็นวันมหาปวารณา พรุ่งนี้ก็เป็นวันออกพรรษาไปแล้ว

วันมหาปวารณา คือ วันที่พระภิกษุทุกรูป จะต้องมาปวารณาซึ่งกันและ
กันว่า ถ้าใครเห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งประพฤตินิมนต์
ตามพระธรรมวินัยนี้ ก็จะตักเตือนเป็นกัลยาณมิตรให้ซึ่งกันและกัน เหมือน
กับไปช่วยชี้ชุมทรัพย์ให้ เพื่อจะได้ปฏิบัติได้ถูกต้อง

ในสมัยพุทธกาล การปวารณากันถือเป็นเรื่องจริงจังเลย ไม่ได้ถือเป็นแค่ธรรมเนียมปฏิบัติ ถือเป็นเรื่องใหญ่ เขาจะตักเตือนกันอย่างจริงจัง จัง ๆ เพราะภิกษุทุกรูปที่บวชในสมัยนั้น มีวัตถุประสงค์เพียงอย่างเดียวคือทำพระนิพพานให้แจ้ง

เดิมทีพระภิกษุท่านก็เป็นอดีตฆราวาส มาจากหลากหลายตระกูล หลายชนชั้น เมื่อได้ฟังคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็เกิดความเข้าใจ เมื่อมาไตร่ตรองด้วยสติปัญญาเห็นว่า ชีวิตในสังสารวัฏนั้นล้วนแต่มีทุกข์มีโทษ เพราะทุกคนล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม ไม่ว่ากระทำทางกายทางวาจา หรือทางใจล้วนมีผลทั้งสิ้น จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม

โดยเฉพาะแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์เองในสมัยที่ยังเวียนว่ายตายเกิดสร้างบารมีเรื่อยมา บางชาติท่านก็มีชีวิตที่รุ่งเรืองมีสுகติเป็นที่ไป แต่บางชาติก็พลัดพลั่งไปอบายภูมิก็มี และเมื่อท่านได้บรรลุนุตรสัมมาสัมโพธิญาณตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไปเห็นสิ่งเหล่านี้ด้วยพระธรรมกายอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า มีมหากรุณาภิเษมนำมาแนะนำสั่งสอน

ผู้มีปัญญาเมื่อได้รับฟังก็พิจารณาด้วยสติปัญญา ด้วยเหตุผล ก็เห็นทุกข์โทษภัยในวัฏสงสาร ก็อยากจะหลุดพ้นจากวัฏฏะ ซึ่งจะหลุดพ้นได้ก็ต้องขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป ก็มาพิจารณาดูว่าชีวิตของฆราวาสนั้นยากที่จะหาเวลามาปฏิบัติธรรมในระดับขั้นที่ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป และเห็นว่า การออกบวชเป็นวิธีเดียวที่ดีที่สุด ปลอดภัยและปลอดภัย มีเวลาทำความเพียรเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งได้จึงตัดสินใจออกบวช โดยมีวัตถุประสงค์นี้เป็นหลัก ไม่ใช่เพราะซีเกียจทำมาหากินทางโลก หรือไม่มีฝีมือในการทำมาหากิน เพราะถึงอย่างไรก็สามารถหาเลี้ยงชีพได้ไม่อดตายอยู่แล้ว

เมื่อมาบวชแล้วก็ต้องมีพระธรรมวินัย คือกรอบของพระ ลู่ทางของพระ ให้ไปสู่พระนิพพาน เหมือนลู่วิ่งของนักกีฬาที่นำไปสู่เส้นชัยอย่างนั้น ที่นี้สำหรับพระภิกษุที่เข้ามาบวช ที่ท่านเป็นพระอริยบุคคลก็หมดปัญหา แต่ที่ยังเป็นปุถุชนยังมีกิเลสอยู่ แต่กำลังทำความเพียร โอกาสพลัดพลั้งก็มีอยู่ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการปวารณากันในวันสุดท้ายก่อนออกพรรษาว่า ถ้าใครเห็น ใครได้ยิน หรือสงสัยว่าภิกษุรูปใดรูปหนึ่งประพฤตินิไม้ออกต้องตามพระธรรมวินัยซึ่งจะทำให้เนิ่นช้าต่อการไปสู่พระนิพพาน ก็ให้ตักเตือนกันได้ เหมือนช่วยชี้มุมทรัพย์ให้กัน

เมื่อปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปปฏิบัติธรรม ตามป่าตามเขา ห้วยหนองคลองบึง โคนไม้บ้าง เรือนว่าง ลอมฟาง ป่าช้า บ้าง การไปแสวงหาที่วิเวกปฏิบัติธรรมมันไม่สะดวกสบาย ต้องเสี่ยงภัยต่อโรคภัยไข้เจ็บบ้าง คนภัยคนพาลบ้าง ภัยธรรมชาติบ้าง สัตว์ร้ายบ้าง คนร้าย บ้าง เพราะฉะนั้นมันเสี่ยง ดังนั้นจึงต้องช่วยแนะนำตักเตือนกัน

หรือแม้ประพฤตินิไม้ออกต้องตามพระธรรมวินัย แต่เกิดมีความกระสันอยากสึก คืออยู่ ๆ เกิดความรู้สึกอยากเป็นฆราวาสขึ้นมาเฉย ๆ ตอนแรกก็มีอารมณ์อยากเป็นพระ แต่ว่าหนึ่งไปนั่งม้านั่งไม่เห็นสักที่ มันมีด มันมีเอียง นั่งหลังขด หลังแข็งไม่เห็นสักที่ เห็นญาติโยมที่เข้าวัดมาทำบุญ โอ้โฮ นั่งเบนนั่งมาอย่างนี้ โรลล์-รอยซ์อย่างนี้ ครอบครัวก็ดูมีความสุข ดูอบอุ่น มีลูกเล็ก ๆ น่ารัก น่าเอ็นดู เกิดความรู้สึกอยากจะเป็นอย่างนั้นบ้าง เกิดความกระสันอยากสึก

ถ้าเห็นใครเป็นอย่างนี้ หรือมีที่ท้าวว่าจะเป็นอย่างนี้ ก็ต้องอาศัยความรัก และปรารภนาตีสื่อเพื่อนสหธรรมิก ต้องไปเป็นกัลยาณมิตรให้ แม้จะตักเตือนก่อนคืน หรือไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน อยู่ในห้วย หนอง คลอง บึง ตามป่าช้าก็ต้อง

ไปหา ไปบอกว่าภาพที่เห็นนั้นมันเป็นภาพลวงตานะ มันเป็นมายา ชีวิตทางโลกหน้าขึ้นนอกตรรกกันทั้งนั้น คนในอยากออกคนนอกอยากเข้า มันสู้ชีวิตของพระไม่ได้หรอก มีโอกาสว่างสำหรับการประพาศปฏิบัติธรรม ต้องไปช่วยพูดช่วยแนะนำกัน จนกระทั่งอารมณ์ชั่ววูบหรือวูบชั่วนั้นหายไปเหลือแต่วูบดีเกิดขึ้นจนอยากจะเป็นพระต่อ

นี่สมัยก่อนเขาทำกันขนาดนั้นนะ และผู้ที่ได้รับการดักเตือนก็ไม่โกรธไม่ขุ่นมัว กลับขอบคุณผู้ที่มาเตือนด้วยซ้ำ แล้วก็มาตรวจตราดูว่าเราเป็นอย่างไรที่เราว่าไหม ถ้าไม่เป็นก็แล้วไป แต่ถ้าเป็นก็แก้ไข นี่เป็นอริยประเพณีธรรมเนียมปฏิบัติของผู้ประเสริฐ ผู้ต้องการไปพระนิพพานเขาทำกันอย่างนี้

แต่ในปัจจุบันทำแค่พอเป็นพิธีแค่นั้น พอถึงวันมหาปวารณาก็มากล่าวคำปวารณาเป็นภาษาบาลีกัน แต่ในแง่ของการปฏิบัติจริง ๆ พอใครผิดพลาดไปชี้ช่องเข้า เกิดอาการหงุดหงิดไปตามล่ากันเลยว่าใครมาบอกมาฟ้อง ลืมไปเลยว่าเพิ่งปวารณาไปหยก ๆ

ที่พูดเรื่องนี้ก็เพราะว่า อยากให้ลูกนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั้งหลายลูกหญิงลูกชายลองปวารณากันบ้าง ใครเห็น ใครได้ยิน หรือสงสัยว่าจะเพี้ยนก็ดักเตือนกันได้ แนะนำกันได้ แล้วก็อย่าตามล่ากันว่าใครมาฟ้อง แต่ให้หันกลับมาพิจารณาตัวเอง

แต่ก็เอาเถอะ ถ้าเราทนฟังคนอื่นมาแนะนำไม่ได้ ก็ทนตัวเองแนะนำตัวเองก็แล้วกัน อยู่ว่าง ๆ ไปส่องกระจกดู โอ้ นี่เราก็เฒ่าแล้วนะ แม้จะพยายามหลอกตัวเองแค่ไหนก็ตาม ดูตอนที่กระจกมัว ๆ ดูก็ที่มีมันก็เฒ่าทุกที เพราะฉะนั้นต้องรีบสร้างบารมี รีบกอบโกยบุญกันให้เต็มที่ หัดเตือนตัวเอง

ดีกว่า ถ้าหากคนอื่นเตือนแล้วอดหงุดหงิดไม่ได้ เพราะฉะนั้นการปวารณา
จึงมีความหมายมาก เพราะเราจะได้อ่อนตัวเราไปพระนิพพาน

๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

เมื่อเข้าถึงจึงรู้สึกรอ (๑)

พระธรรมกายเหมือนฮาร์ดแวร์ พระธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นหนึ่งเหมือน
ซอฟต์แวร์ อยู่ในกลางพระธรรมกาย และวิชาธรรมกายจะศึกษากันตรงนั้น
ถ้าเข้าไปถึงตรงนั้นได้สนุกทีเดียว มันก็เหลือแต่พวกเรานี้ออกพรรษาแล้ว
เราจะเอาอย่างไรดี เมื่อเราอรุณกันมาตั้งหนึ่งพรรษาแล้ว ตอนนี้เครื่องอุ่น
จนกระทั่งร้อนแล้ว เพราะฉะนั้นออกพรรษามีเวลามากกว่าตั้ง ๙ เดือน
นับวันนี้เป็นวันที่ ๑ อีก นับจากวันออกพรรษาได้ ๑ วัน เราจะต้องลุลยปฏิบัติ
ธรรมให้เต็มที่ เต็มกำลังเลย ก็เพื่อตัวเราเอง ไม่ใช่เพื่อใคร ในการที่เข้าถึง
พระธรรมกาย จะทำให้เราสมหวังในชีวิต เพราะทุกชีวิตปรารถนาอยากจะได้
พบความสุขที่แท้จริง

เคยได้ยินมานานแล้วความสุขที่แท้จริง แต่มันเป็นอย่างไรรังไม่รู้ แล้ว
ถูกหลอกทำให้เข้าใจผิดว่า ตรงนั้นสุข ตรงนี้สุข ความสุขที่ฟังได้ ความสุข
ที่ดูได้ ความสุขที่ดมได้ แล้วความสุขที่อะไร ๆ อีกตั้งเยอะแยะที่โดนหลอก
ทำให้เข้าใจผิด จริง ๆ แล้วความสุขมันอยู่ในตัว รวมประชุมอยู่ในพระธรรมกาย
เมื่อไรเราตั้งใจปฏิบัติธรรมกันอย่างจริงจัง ต้องเข้าถึงกันอย่างแน่นอน ซึ่งมัน
ยากไม่ยาก แต่มันก็ง่ายไม่ยาก กำลังพอดี ๆ

การเข้าถึงพระธรรมกาย คือ การแสวงหาความพอดี เราจะรู้จักความพอดี ต่อเมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย พอไปถึงตรงนั้นแล้ว มันรู้สึกพอ ไม่ต้องการอะไรที่มากไปกว่านี้ อยากจะศึกษาวิชาธรรมกาย ไม่ปรารถนาสิ่งที่มีมนุษย์เขาปรารถนากัน คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ ทรัพย์สิน เงินทอง คล้าย ๆ กับมันพ้นระดับนั้นไปแล้ว มันเลื่อนขั้นของชีวิตไปอีกระดับหนึ่งแล้ว

ครูไม่ใหญ่อยากให้ทุกคนเข้าถึงนะ ให้รักการปฏิบัติ อย่าไปท้อแท้ ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันจริง ๆ ก็ต้องได้ ไม่ได้ไม่มี ยกเว้นว่า บ้า จิตประสาท หรือเป็นโรคเอ๋อเท่านั้น คนตาบอดแต่กำเนิดยังเห็นเลย คนตาดีทำไมจะไม่เห็น มันง่าย ๆ

เพราะฉะนั้น เราจะนับวันนี้เป็นวันที่ ๑ นับจากวันออกพรรษา เราจะนับอย่างนี้กันไปเลย หลังจากนับ ๑ จากวันเข้าพรรษามาแล้ว ออกพรรษาก็ลุล่วงกันสะบัดหันแหล่งกันไปเลย

๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เมื่อเข้าถึงจึงรู้สึกพอ (๒)

นับจากวันออกพรรษาได้ ๓ วันแล้ว เราได้วอร์ม ๆ ปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ในพรรษามาแล้ว บางคนก็สมหวัง บางคนก็เกือบจะสมหวัง เพราะฉะนั้นที่เกือบจะสมหวัง ออกพรรษาแล้วก็ลุล่วงให้สมหวังให้ได้ เพราะเรามาเกิดเพื่อการนี้ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็มาสร้าง

บารมี หรือแสวงหาความสุขที่แท้จริง หาที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงที่ถูกต้อง ซึ่งทั้งหมดที่เราอยากจะหานั้นอยู่ในตัว ไม่ใช่นอกตัวเลย

หลักสำคัญก็คือการเข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรม เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นพระรัตนตรัยภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง

การแสวงหาพระธรรมกายในตัวก็คือ การแสวงหาความพอดี บางทีมีคำถามว่า แคไหนพอดี ตอบยากเหมือนกันนะ แคไหนพอดี เพราะเราไม่รู้จักพอดีมันอยู่ตรงไหน เมื่อไม่รู้จักดี มันก็เลยไม่รู้จักพอ เมื่อมันไม่พอ มันก็พร่องไปเรื่อย ๆ เพราะเจอแต่ที่มันไม่ดี ถ้าจะให้ดีก็ต้องรู้จักว่าดีอยู่ตรงไหน แล้วก็ต้องวางใจให้ถูกดี แล้วก็ให้ถึงดี ถึงจะได้ดี เพราะว่าเข้าไปถึงความพอดี

ดีทั้งหมดรวมประชุมอยู่ในพระธรรมกายเท่านั้น พอไปถึงตรงนี้แล้วมันพอ คือไม่อยากจะแสวงหาอะไรที่นอกเหนือจากนี้ ที่ปัจจุบันเขาแสวงหาไปเรื่อย ๆ เพราะไปเจอที่มันไม่ดี มันก็พร่อง ถมเท่าไรก็ไม่รู้จักเต็ม ถอนเท่าไรก็ไม่รู้จักเตียน กระจายอยู่เรื่อย ๆ และชาวโลกมักจะดับความกระหายด้วยน้ำทะเล กระหายที่ก็ดื่มน้ำทะเล ดื่มเท่าไรก็ไม่หายกระหาย เพราะมันเค็ม แต่เมื่อไรเจอน้ำฝน เจอน้ำสะอาด เมื่อนั้นมันถึงจะดับความกระหายได้

ความเร่าร้อนในใจเช่นเดียวกัน กระหายที่ทำให้ใจพร่องเป็นนิจ มันจะหมดไปเมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ที่พระธรรมกายดีก็เพราะท่านเป็นของแท้ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุขที่แท้จริงไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เป็นนิรันดร์ แต่ของนอกกายที่แสวงหากัน ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ ล้วนตกอยู่ในไตรลักษณ์ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เดียวก็ผูกพัน เมื่อมันผูกพันมันก็ทุกข์ ก็พร่องเข้าไปเรื่อย ๆ พักเดียวก็หายเห่อต้องหาใหม่อีกแล้ว ฉะนั้นที่เราต้องมาแสวงหา

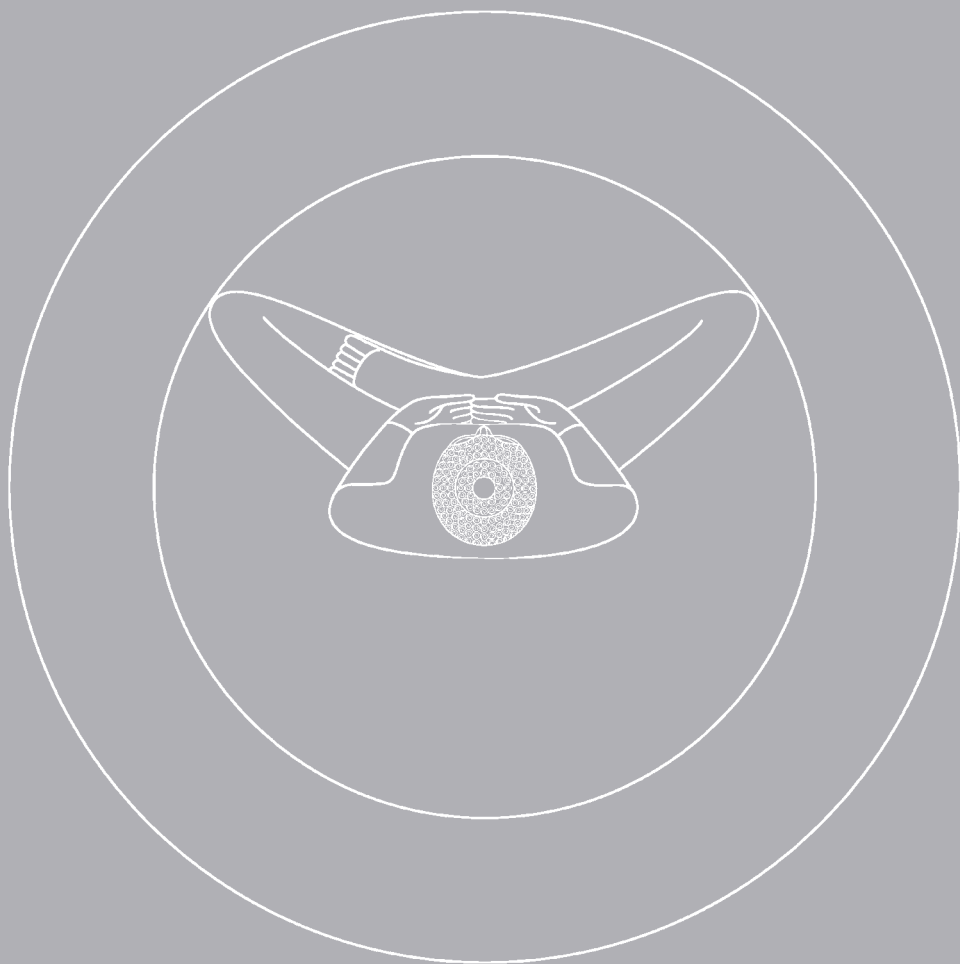
พระธรรมกาย ก็คือ ต้องการแสวงหาจุดแห่งความสมดุลของชีวิต คือ ความพอดี เข้าถึงดีแล้วมันพอ รู้จักพอแล้ว หรือความพึงพอใจ ชีวิตเต็มอิ่มเต็มเปี่ยม ไม่ทะลุไม่เหมือนตุ่มกันรั่วอย่างนั้น

พระธรรมกายในตอนนี้แหละ...บางสิ่งที่แสวงหา

การบ้าน ๑๐ ข้อ

๑. เมื่อกลับไปถึงบ้าน เอาบุญไปฝากคนที่บ้าน
๒. จัดบันทึกผลของการปฏิบัติธรรม
๓. ก่อนนอนให้นึกถึงบุญ ที่ได้สั่งสมมาทั้งหมด
๔. เวลานอนหลับ ให้หลับในอุทิศบุญ
๕. เวลาตื่นนอน ให้ตื่นในอุทิศบุญ
๖. เมื่อตื่นแล้ว รวมใจเป็นหนึ่งกับองค์พระ ๑ นาที
ใน ๑ นาทีนั้น ให้เรานึกว่า เราโชคดี ที่รอดมาอีกหนึ่งวัน
ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายจงมีความสุข อันตัวเรานั้น
ตายแน่ ตายแน่
๗. ทั้งวันให้ทำความรู้สึก ว่า ตัวเราอยู่ในองค์พระ องค์พระ
อยู่ในตัวเรา ตัวเราเป็นองค์พระ องค์พระเป็นตัวเรา
๘. ทุก ๑ ชั่วโมง ขอ ๑ นาที เพื่อหยุดใจนึกถึงดวง องค์พระ
หรือทำใจนิ่ง ๆ ว่าง ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
๙. ทุกกิจกรรมตั้งแต่ตื่นนอน ไม่ว่าจะเป็นการล้างหน้า
อาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหาร ล้างจาน กวาดบ้าน
ออกกำลังกาย ขับรถ ทำงาน ให้เรานึกถึงดวง หรือ
องค์พระไปด้วย
๑๐. สร้างบรรยากาศให้ดี สดชื่น ด้วยรอยยิ้ม และปิยวาจา

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

เมื่อเราได้กล่าวคำบูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ไป ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนากันนะ ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก พอสบาย ๆ หลับตาของเราเบา ๆ หลับพอสบาย ๆ คล้าย ๆ กับเรานอนหลับ อย่าไปบีบหัวตา อย่ากดลูกนัยน์ตา ขยับเนื้อขยับตัวของเราให้ดี กะคะเนให้เลือดลมในตัวเดินได้สะดวก เราจะได้ไม่ปวดไม่เมื่อย

ความสบายนี้เป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรม สติกับสบายจะต้องไปคู่กัน ไม่ว่าเราจะปฏิบัติธรรมด้วยวิธีการอย่างไร จะปฏิบัติแบบไหนก็ตาม หลักมืออยู่ว่าจะต้องให้สติกับสบายไปคู่กัน

สติ จะต้องระลึกนึกถึงสิ่งที่ครูบาอาจารย์ท่านแนะนำสั่งสอน ถ้าของหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านให้กำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงใสกับบริกรรมภาวนา สัมมา อะระหัง จะต้องไม่เผลอจากบริกรรมทั้งสองอย่างนี้ เรียกว่ามีสติ แต่วิธีการกำหนดสตินั้นต้องทำอย่างสบาย ๆ ตรงนี้สำคัญ อย่าฝืนผ่านกันนะ

สติกับสบายทั้งสองจะต้องไปคู่กันตลอดเส้นทางตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งถึงที่หมายปลายทาง ถ้าไปด้วยกันเมื่อไรจะทำให้เราหยุดนิ่งได้ง่าย และหลังจากใจหยุดแล้วก็จะเข้าถึงดวงธรรมภายใน หลักก็มืออยู่อย่างนี้ อย่างนั่งแบบขุ่น มัวเร้าร้อนหรือนั่งแบบฮึดฮัด อย่างนี้ไม่ได้ผล จะต้องทำอารมณ์ให้สบาย ๆ

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงชาย
ชายขวา

ฐานที่ ๒ เพลตา { หญิงชาย
ชายขวา

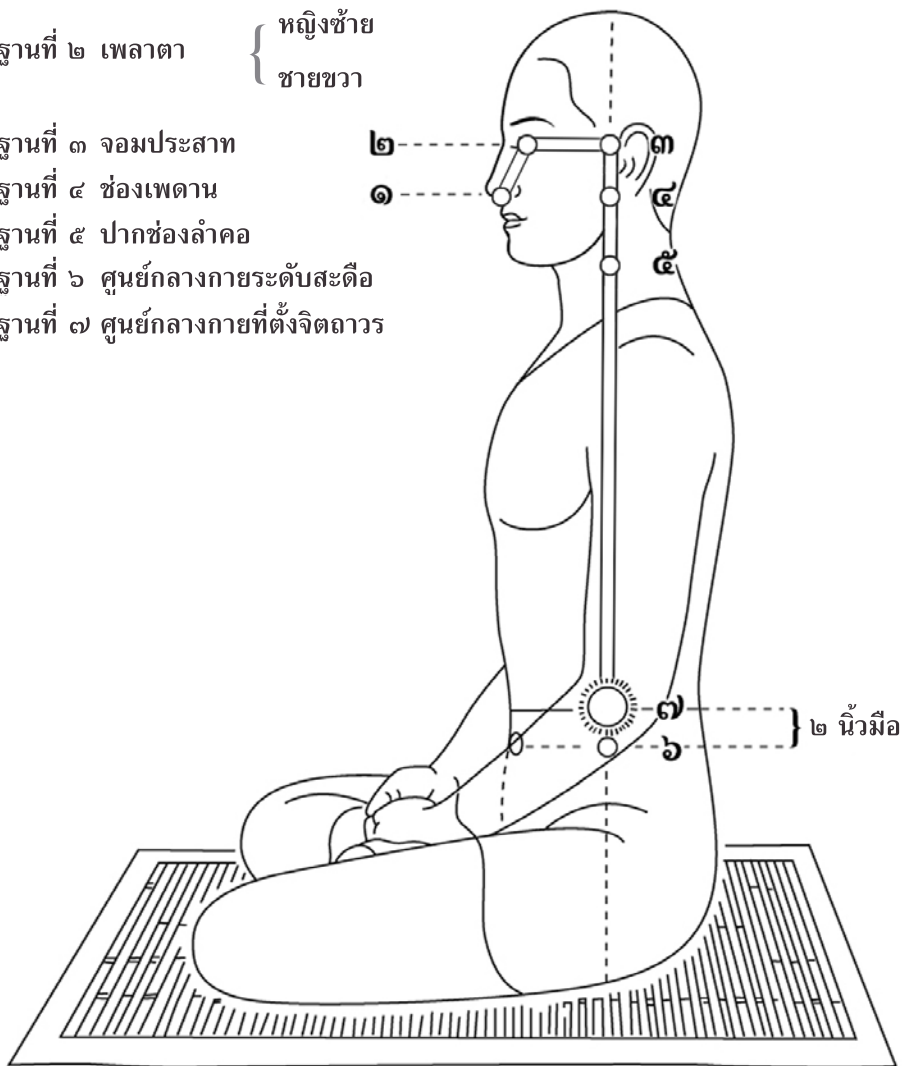
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

สำหรับทำนองที่กล่าวไปเบื้องต้นนั้น เป็นทำนองมาตรฐานของการปฏิบัติธรรม ซึ่งหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านถอดแบบมาจากผู้รู้ภายใน คือ พระธรรมกายภายในนั่นเอง

พระธรรมกายภายในเป็นผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรมทั้งหลาย ท่านมีปกติเป็นอย่างนี้ คือ นั่งขัดสมาธิ เอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย โดยเฉพาะนิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายตรงนั้นสำคัญนะ แล้วถ้าเราดึงฝ่ามือทั้งสองให้ชิดติดลำตัวได้กายจะตั้งตรงทีเดียว นี่คือทำนองมาตรฐาน เป็นทำนองที่สมบูรณ์ เป็นทำนองที่เราควรจะต้องศึกษาเอาไว้ให้ดี

แต่ในแง่การปฏิบัติจริง ๆ ที่บ้านเราจะนั่งท่าไหนก็ได้ให้อยู่ในอิริยาบถที่สบาย จะนั่งพิงข้างฝา นั่งห้อยเท้า หรือนั่งพับเพียบก็ได้ ให้มีความรู้สึกว่าร่ากายสบาย แล้วก็กำหนดสติกับสบายไปคู่กัน แล้วก็สำรวจตรวจตราดูว่า มีส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเราเกร็งมัย สังเกตดู ตรวจตราดูให้ดี

เมื่อร่างกายอยู่ในท่าที่ถูกส่วนแล้ว ต่อจากนั้นก็ปรับใจของเราให้สบาย ๆ ใจจะสบายได้มีวิธีคิดในเรื่องสบายอยู่หลายวิธี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำสั่งสอนมีอยู่ถึง ๑๐ วิธี เขาเรียกว่า อนุสติ ๑๐* ตั้งแต่ พุทธานุสติ

* อนุสติ ๑๐ อารมณ์ที่ควรระลึกนึกถึงเนื่องๆ มี ๑๐ อย่าง คือ ๑. พุทธานุสติ - ระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า ๒. ธัมมานุสติ - ระลึกถึงคุณของพระธรรม ๓. สังฆานุสติ - ระลึกถึงคุณของพระสงฆ์ ๔. สีลानุสติ - ระลึกถึงศีลที่ตนรักษากัน ๕. จาคานุสติ - ระลึกถึงทานที่ตนบริจาคแล้ว ๖. เทวตานุสติ - ระลึกถึงคุณที่ทำให้ตนเป็นเทวดา ๗. มรณัสสติ - ระลึกถึงความตายที่จะต้องเป็นธรรมดา ๘. กายคตาสติ - ระลึกทั่วไปในกายให้เห็นว่าไม่งาม ๙. อานาปานสติ - ตั้งสติกำหนดลมหายใจเข้าออก ๑๐. อุปสมานุสติ - ระลึกถึงธรรมเป็นที่สงบระงับกิเลสและความทุกข์ คือ นิพพาน

ธัมมานุสสติ สังฆานุสสติ เป็นต้น คือถ้าใจคิดอย่างนั้นแล้วอารมณ์สบาย
ปลอดโปร่ง นั่นเป็นวิธีการหนึ่ง

บางท่านอาจจะนึกถึงธรรมชาติทำให้อารมณ์รู้สึกสบาย ปลอดโปร่ง
มีอารมณ์อยากจะทำภาวนา อยากจะทำใจให้หยุดนิ่ง อย่างนี้ก็มิ

แต่วิธีลัดที่สุดก็คือ ทำใจให้ว่าง ๆ นิ่งเฉย ๆ ทำตัวประหนึ่งว่า เราอยู่
คนเดียวในโลก ไม่มีพันธะผูกพันกับเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการ
ศึกษาเล่าเรียน เรื่องครอบครัว เรื่องธุรกิจการงาน หรือเรื่องอะไรที่นอกเหนือ
จากนี้ ทำเป็นเหมือนกับว่าเราอยู่คนเดียวในโลกจริง ๆ หรือสมมติตัวเราอยู่
กลางอวกาศโล่ง ๆ ไม่มีสรรพสัตว์สรรพสิ่ง คน สัตว์ สิ่งของไม่มี อย่างนี้เป็น
ทางลัดที่จะทำให้ใจเราปลอดโปร่งสบาย

คำว่า “สบาย” ของหลวงพ่อก็คือ

สบายเบื้องต้นก็คือ รู้สึกเฉย ๆ ภาษาธรรมะเขาเรียกว่า อทุกขมสุข
(อะ-ทุก-ขะ-มะ-สุข) คือ จะเรียกว่าสุขก็ไม่เชิง ทุกข์ก็ไม่ใช่ ในเบื้องต้นมัน
อยู่ในสภาพที่เฉย ๆ แล้วเราก็อำใจว่าง ๆ เหมือนอย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
สอนว่า ให้มองโลกนี้ให้ว่างเปล่า ไม่มีคน ไม่มีสัตว์ ไม่มีสิ่งของ ใจว่าง ๆ นิ่ง ๆ
นี่คือความหมายของคำว่า “สบาย” ของหลวงพ่อก็คือเบื้องต้น

แล้วเราก็อาศัยจุดนี้แหละ จุดที่เรารักษาใจที่เป็นกลาง ๆ ว่าง ๆ โล่ง ๆ
นิ่ง ๆ เฉย ๆ ถ้าเรารักษาอารมณ์นี้ให้สม่ำเสมอ ด้วยใจที่เยือกเย็น ไม่เรงร้อน
เรงรีบ ประคองอารมณ์นี้ต่อไปเรื่อย ๆ ในตำแหน่งที่ใจเราตั้งมั่นแล้วรู้สึกว่าง สบาย
ปลอดโปร่ง มีความรู้สึกพึงพอใจกับอารมณ์ชนิดนี้ ความรู้สึกชนิดนี้ ไม่ช้า

เราจะเข้าถึงจุดแห่งความสบายที่แท้จริง ซึ่งจะมีความรู้สึกที่แตกต่างจาก
คำว่า สบาย ในเบื้องต้นของหลวงพ่อ

เพราะฉะนั้น คำว่า “สบาย” คำเดียวกัน แต่ปริมาณแห่งความสบายนั้น
จะไม่เท่ากัน ตั้งแต่สบายในระดับมีปริมาณน้อย จนกระทั่งมีปริมาณเพิ่มพูน
ขึ้น ดังนั้นตอนนี้เราแสวงหาอารมณ์สบายกันเสียก่อน

โดยการทำให้ใจให้ว่าง ๆ นิ่ง ๆ โล่ง ๆ เฉย ๆ เหมือนอยู่กลางอวกาศ เมื่อ
อารมณ์เราสบายและมีสติ เดี่ยวเราคอยดูนะ สิ่งที่เราเคยคิดว่ามันยาก มันจะ
กลายเป็นของง่ายสำหรับเรา

ธรรมะเราเคยได้ยินได้ฟังว่าเป็นเรื่องลึกซึ้ง ยากต่อการเข้าถึง จะต้อง
ใช้ความเพียรกันอย่างอกุญชฺ์ ต้องไปอยู่ในสถานที่ที่แตกต่างจากบ้านเรือน
ของเราจึงจะเข้าถึง นั่นคือสิ่งที่เราได้ยินได้ฟังกันมา แต่เดี๋ยวนี้เราจับหลักได้
แล้ว เราจะได้ยินสิ่งที่แปลกออกไป นั่นคือธรรมะแม้เป็นของลึกซึ้งแต่ก็เข้าถึง
ได้อย่างง่าย ๆ ด้วยวิธีการง่าย ๆ โดยการกำหนดสติกับสบาย

คำว่า “ธรรมะ” แปลได้หลายอย่าง ในตำราพระพุทธศาสนามีผู้รวบรวม
ความหมายได้กว่า ๕๐ ความหมาย แต่ส่วนใหญ่มักจะมาลงว่า ธรรมะ คือ
ความสะอาด ความบริสุทธิ์ ความถูกต้องดีงาม

บางแห่งกล่าวถึงลักษณะที่เดียวว่า ธรรมะนั้นมีลักษณะเป็นดวงกลม ๆ
ใส ๆ บางท่านได้กล่าวถึงธรรมะก็คือธรรมกาย เป็นองค์พระใส ๆ ใสเหมือน
เพชร ตั้งอยู่ภายในกายของเรา เมื่อใจเราสบาย ใจเราก็จะหยุดนิ่งได้อย่าง
ง่าย ๆ พอหยุดนิ่งแล้วเราก็จะเข้าถึงธรรมอย่างนี้

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ท่านค้นพบไปเจอ “ดวงธรรมภายใน” ซึ่งตรงกับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมเบื้องต้นนั้นจะเป็นดวงใสบริสุทธิ์ กลมรอบตัว อย่างเล็กขนาดดวงดาวในอากาศ อย่างกลางก็ขนาดพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ อย่างใหญ่ขนาดพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน

และท่านก็ค้นพบว่า เมื่อใจหยุดนิ่งอย่างสบาย ๆ ที่กลางดวงธรรมนั้น ไม่ช้าก็เข้าถึงกายภายในต่าง ๆ ที่ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ เข้าไป กายมนุษย์ละเอียดซ้อนอยู่ในกลางกายมนุษย์หยาบ กายทิพย์ซ้อนอยู่ในกลางกายมนุษย์ละเอียด กายรูปพรหมซ้อนอยู่ในกลางกายทิพย์ กายอรูปพรหมซ้อนอยู่ในกลางกายรูปพรหม กายธรรมซ้อนในกลางกายอรูปพรหม ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ อย่างนี้เข้าไปตามลำดับ

กายทั้งหมดเหล่านี้มีอยู่แล้วภายใน ซ้อนกันอยู่เป็นชั้น ๆ เข้าไป ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราสร้างหรือสมมติกันขึ้นมา เมื่อไรเราทำใจให้หยุดนิ่งเฉย ๆ อย่างสบาย ๆ และต่อเนื่อง เราก็จะเห็นอย่างนี้ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามในโลก จะเป็นชาติไหน ภาษาไหน แม้มีความเป็นอยู่แตกต่างกัน แต่ภายในนั้นเหมือนกัน

ธรรมะทั้งหมดนี้มีอยู่แล้ว ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราไปทำให้มันเกิดขึ้นมา เมื่อใจของเราหยุดไปถึงไหน มีความละเอียดเท่าเทียมกับสิ่งที่มีอยู่ในภายในนั้นแล้ว เราก็จะเห็นสิ่งนั้นปรากฏขึ้น

เพราะฉะนั้น หน้าทีของเราจะมีเพียงทำใจของเราให้หยุด ให้นิ่ง ให้เฉย ๆ อย่างสบาย ๆ ด้วยใจที่ใสเยือกเย็น ให้อารมณ์สมำเสมอต่อเนื่องกันไป ไม่ช้าเราก็จะเข้าถึง

๗ พุทธจิตภายใน พ.ศ. ๒๕๓๖

สิ่งที่ต้องสั่งสม คือ บุญกุศล
สิ่งที่ต้องแสวงหา คือ พระรัตนตรัยภายใน
เป้าหมายชีวิต คือ ที่สุดแห่งธรรม
ที่พักระหว่างทาง คือ
ดุสิตบุรี วงบุญพิเศษ เขตบรมโพธิสัตว์